

HUMANITAS

Anul III, nr. 6, iunie 2017

32 de pagini / se distribuie gratuit

HUMANITAS
fiction

10
ani

Cele mai
frumoase
ficțiuni ale
lunii

G R U P U L HUMANITAS

Piața Presei Libere nr. 1, OP 33, 013701
București, www.humanitas.ro

Președinte: Gabriel Liiceanu
Director general executiv: Nicolae Ciurea
Director economic: Beatrice Constantinescu
Director executiv: Răzvan Pahonțu
Secretariat: Diana Constantinescu
secretariat@humanitas.ro
Telefon: 021.408.83.50, Fax: 021.408.83.51

EDITURA HUMANITAS

Director general Humanitas: Lidia Bodea
lidia.bodea@humanitas.ro
Secretariat de redacție:
Mariana Clinciu
Cristina Măceșaru – cristina.macesaru@humanitas.ro
tel.: 021.408.83.56
Redactor-șef Humanitas: Radu Gârmecea
radu.garmacea@humanitas.ro
Redactor-șef dezvoltare editorială: Iustina Croitoru
iustina.croitoru@humanitas.ro
Redactor-șef adjunct: Adina Săucan
adina.saucan@humanitas.ro
Director de promovare: Gabriela Maaz
gabriela.maaz@humanitas.ro
Director artistic: Angela Rotaru
angela.rotaru@humanitas.ro
Director de producție: Ioana Sandu
ioana.sandu@humanitas.ro

EDITURA HUMANITAS FICTION

Director general Humanitas Fiction:
Denisa Comănescu
denisa.comanescu@humanitas.ro
Redactor-șef Humanitas Fiction: Raluca Popescu
raluca.popescu@humanitas.ro

EDITURA HUMANITAS MULTIMEDIA

Director editorial Humanitas Multimedia:
Andrei Aivănoaei – andrei.aivanoaei@humanitas.ro

EDITURA HUMANITAS DIGITAL

Director economic: Beatrice Constantinescu
beatrice.constantinescu@humanitas.ro

LIBRĂRIILE HUMANITAS

Director general: Nicolae Ciurea
nicu.ciurea@humanitas.ro
Coordonator vânzări & marketing & PR:
Bogdan Baciu – bogdan.baciu@humanitas.ro

Drepturi de autor:

Gabriela Nica – gabriela.nica@humanitas.ro
Cristina Tofan – cristina.tofan@humanitas.ro
Mădălina Bucșa – madalina.bucsa@humanitas.ro
Lavinia Netcu – lavinia.netcu@humanitas.ro

Director de marketing: Andrei Aivănoaei
andrei.aivanoaei@humanitas.ro
PR Executive Humanitas: Alice Ene
alice.ene@humanitas.ro
PR Humanitas Multimedia: Anda Vișan
anda.visan@humanitas.ro
PR Humanitas Fiction: Ioana Iancu
ioana.iancu@humanitas.ro; tel.: 021.408.83.59

Director de creație: Mihail Coșulețu
mihail.cosuletu@humanitas.ro
DTP: Jora Grecea, jora.grecea@humanitas.ro

Director comercial: Ionuț Trupină
ionut.trupina@humanitas.ro; tel.: 021.408.83.53
Coordonator vânzări: Loredana Brașoveanu
loredana.brasoveanu@humanitas.ro
Agenți de vânzări:
Samuel Măgureanu – sam@humanitas.ro
George Brătan – george.bratan@humanitas.ro
Ionuț Alecu – ionut.alecu@humanitas.ro
Tudor Baciu – tudor.baciu@humanitas.ro

DTP: Jora Grecea

Prelucrare imagini: Carmen Petrescu, Dan Dulgheru

Lucian Boia

Istorie și mit în conștiința românească

EDIȚIE ANIVERSARĂ CU ILUSTRAȚII

Viața rezervă surprize. Una dintre cele mai neașteptate – pentru mine – s-a dovedit excepționala primire de care s-a bucurat cartea, îndată după apariția ei în mai 1997. A devenit subiect predilect de discuție în mediile intelectuale. Au elogiat-o nume de primă mărime ale culturii românești.

Cartea ținea până la urmă chiar mai departe decât îmi fusese intenția. Nu doar istoria era în discuție, ci cultura românească în ansamblu și conștiința de sine a românilor. Am scris o carte onestă despre istorie, nu o carte partizană sau de conjunctură. – Lucian Boia

Lucian Boia

Istorie și mit în conștiința românească
EDIȚIE ANIVERSARĂ CU ILUSTRAȚII
504 pp.,.... lei

Andrei
Pleșu

Despre inimă și alte eseuri

Suntem confiscați de „actualitate“! Adică de „știri“, „analize“ politice, informații de ultimă oră, confruntări de partid și reportaje de front din peisajul instituțional al momentului. Toate „fierbinți“ și trecătoare. Cartea de față încearcă să iasă din strânsoarea acestor actualități evanescente (inactuale în fond, de vreme ce se uită în câteva zile), pentru a sonda teritoriul unor aparente „inactualități“: cele despre care nu prea vorbim, în ciuda relevanței lor universale și a impactului lor constant asupra vieților noastre. „Inactualități“ care ne macină subliminal, care constituie, de fapt, substanța inevitabilă

a căutărilor, spaimelor și nedumeririlor noastre. Nu promit că, la capătul lecturii, cititorul va fi „edificat“ asupra problemelor de care m-am ocupat: rostul și istoria inimii, neliniștile și promisiunile bătrâneții, meteahna prostiei, sensul răului. Dar va regăsi, poate, un repertoriu de întrebări acute, cu a căror țesătură nu mai apucă, „ocupat“ cum este (cum suntem toți), să se confrunte. Îmi fac iluzia că paginile acestea vor avea măcar efectul unor scurte promenade igienice, în afara hărțuielii cotidiene.

Andrei Pleșu

Despre prostie

Să încercăm, acum, să deslușim *portretul* prostului. Care sunt trăsăturile lui distinctive? Cum îl recunoaștem? Întâi și întâi, prostul e *cineva care crede că știe*. E sigur de opinia sa, n-are dubii și e gata oricând să-ți explice și ție ce „știe“ el, ca să nu mori prost. Dacă nu-nțelegi, sau nu ești de acord cu părerea lui, prostul ești *tu*, nu el! Cu acest tip de derapaj, de închipuire, s-a răfuit, metodic, Socrate, pentru a dovedi, în final, că adevărata înțelepciune e „să știi că nu știi“. Dinaintea unui interlocutor care, de regulă, se declară „expert“, sau măcar deținător al unor adevăruri subînțelese, Socrate declanșează o ofensivă logică demolatoare. „Ce e frumosul?“ – îl întreabă, de pildă, filozoful pe tânărul Hippias, care, într-o primă fază, e foarte sigur pe el. „E simplu“, sună, prompt, răspunsul: „Frumosul e o fată frumoasă!“ „Stai, nu te-am întrebat *ce e frumos*, te-am întrebat dacă știi ce înseamnă *frumosul în general*“ – insistă Socrate. După care începe o discuție subtilă, la capătul căreia nu rezultă însă o definiție. Profesorul dovedește învățacelului că problema e grea, că nici el însuși nu e în situația să dea un răspuns și că singura „achiziție“ a dialogului e faptul că amândoi interlocutorii își recunosc limitele. Una peste alta, tema tuturor dialogurilor zise „aporetice“ (adică fără rezultat cert) e vacuitatea senzației că „știi“, că ești la capăt de drum, când, de fapt, abia faci primii pași.

Asta îmi amintește de un episod din tinerețea studentească a lui Constantin Noica, povestit chiar de el. Era la Facultatea de Filozofie, în timpul unui examen cu Nae Ionescu. Urma să fie examinat Mircea Vulcănescu, despre care toată lumea – inclusiv profesorul – știa că e perfect pregătit. În clipa în care, cu biletul în mână, strălucitul student se pregătea să răspundă, Nae i-a spus: „Îți dau 10, dar nu te ascult, ca să nu-ți închipui că știi ceva“. Suntem în plină tradiție socratică...

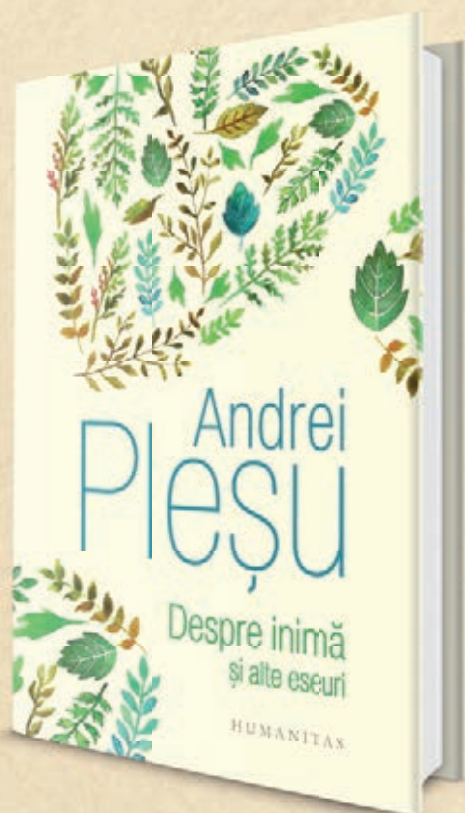
Apropi de prostie, se invocă mereu pasajul evanghelic: „Fericiți cei săraci cu duhul!“ Sintagma „sărac cu duhul“ e echivalentă, pripit, cu „prost“, astfel încât prostia devine aproape o calitate, sau măcar o scuză

afectuoasă. S-ar zice, cu alte cuvinte, că prostia e aproape un merit, o specie a inocenței, care își va primi recompensa în ziua Judecății. Trec peste faptul că, de pildă, în Evanghelia după Luca nu apare „săraci cu duhul“, ci pur și simplu „săraci“. „Fericiți cei săraci!“ Dar, chiar și în celelalte Evanghelii, sensul formulei invocate e altul decât acela al unei „prostii“ beatificabile. Ceea ce ni se spune este că, dacă ești, în fapt, bogat, e recomandabil să rămâi, în duh, sărac. Sunt „fericiți“ cei care, *având*, nu se atașează de averea lor, nu-l transformă pe „a avea“ în „a fi“.

Poți, într-adevăr, să fii un om înstărit materialmente, dar „liber“ de viciul posesiunii, după cum poți fi și un om sărac (la propriu), dar obsedat de ideea achiziției, a îmbogățirii. Un ins sărac posedat de dorința averii e mai păcătos decât un bogătaş care nu se identifică, în nici un chip, cu ceea ce are. Cel dintâi, deși „sărac“, e „bogat cu duhul“, în vreme ce cel de-al doilea, deși bogat, e „sărac cu duhul“, adică smerit, conștient că bunurile exterioare nu-l îmbunătățesc lăuntric. Asta ni se cere: indiferent ce ne dă Dumnezeu sub beneficiul lui *a avea*, să nu ne lăsăm mutilați sufletește de prestigiul averii, să rămânem, în duh, cum eram și când n-aveam. Eu așa citesc acest pasaj și mi se pare că-i mai sănătos să-l citim așa decât să spunem „Fericiți cei puțini la minte, nătângii, tonții, semenii noștri inapți să priceapă pe ce lume sunt“. Aș

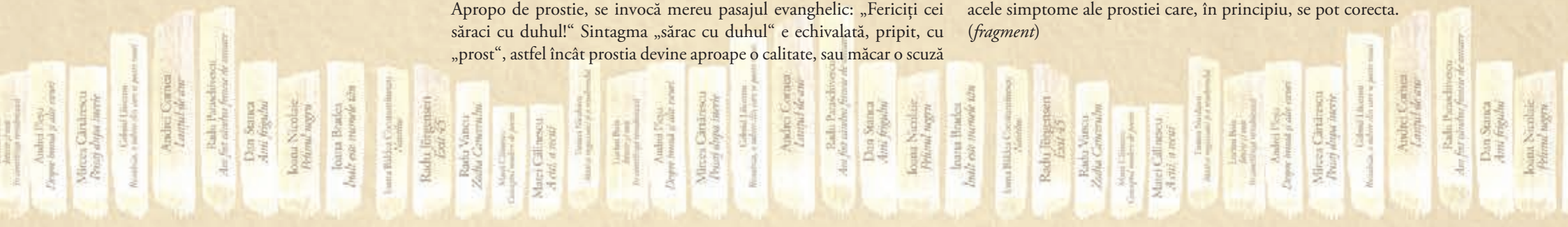
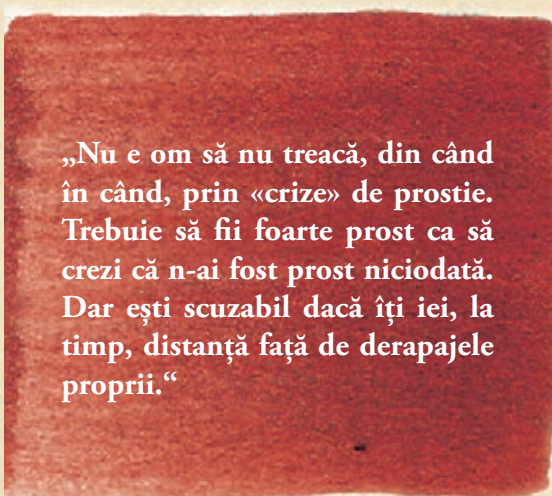
merge chiar mai departe. Nu numai că prostia nu e o virtute, ci ea poate fi – și este adesea – o sursă a răului. Cei care „aud, dar nu înțeleg“, cei care nu au acces la „*sýnesis*“ (înțelegere), „*gnósis*“ (cunoaștere), „*phrónesis*“ (inteligentă practică, rezonabilitate) sunt ușor de manipulat și, prin asta, fac posibilă inserția răului în lume. Am în minte *Parabola Semănătorului*, cu versetul în care se vorbește despre sămânța risipită, căzută lângă drum, adică pe un teren nereceptiv. Obnubilarea, placiditatea mentală – pe scurt „prostia“ – nu sunt neapărat inocente. Sunt vinovate, blamabile, în măsura în care adăpostesc și distribuie răul. (Cf. și Matei 18, 7: „...poticnirile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine poticnirea“.) Evident – nu obosesc s-o spun – nu mă refer la prostia clinică, nevindecabilă din rațiuni organice. Mă refer la acele simptome ale prostiei care, în principiu, se pot corecta.

(fragment)

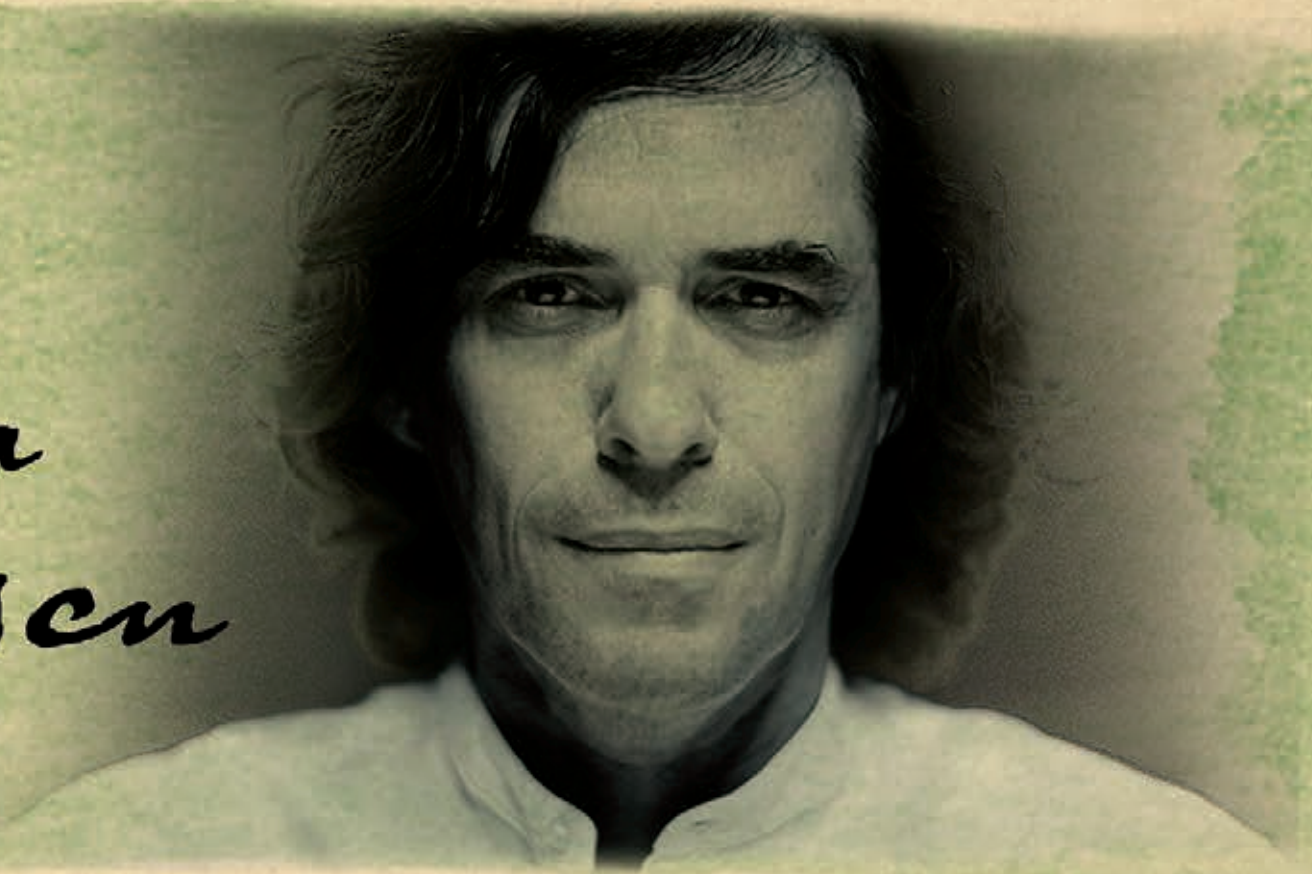

Andrei Pleșu
*Despre inimă
și alte eseuri*

Ediție cartonată 160 pp.,.... lei

Mircea Cărtărescu

Peisaj după isterie

Un scriitor adevărat ia asupra sa suferința umană de orice fel ar fi ea și-ncearcă s-o transforme, alchimic, în frumusețe. Nu frumusețe pieritoare și inutilă, ci cea frumusețe care, după spusele lui Dostoievski, „va salva lumea“. Scriitorul, ca intelectual, se poate implica politic, social, moral în viața comunității sale, poate fi (și trebuie să fie) un purtător de cu-

vânt al binelui și-al adevărului, un luptător contra demonilor care au bântuit și vor bântui etern ființa omenească. Dar, ca artist, menirea lui e să producă din toate acestea frumusețe. Dacă un scriitor ratează în privința calității operei sale, curajul său civic nu va mai fi la fel de aproape de sufletul cititorilor săi. – Mircea Cărtărescu

Dragă Luisa,*

Pentru ca un scriitor să existe cu adevărat, el trebuie mai întâi să trăiască în literatură, adânc scufundat în ea, simțindu-i greutatea și curenții, făcând instinctiv mișcările înotului în marea culturală din care face parte. Trebuie să poată respira Homer, să se poată hrăni cu Dante, să poată metaboliza Rilke și Virginia Woolf. Trebuie să fie brodat în canavaua literaturii ca un model de floare într-o tapiserie. Fiecare rând pe care-l scrie trebuie să fi fost deja scris dinainte, căci – n-ai simțit-o și tu? – nu talentul propriu, ci forța enormă a literaturii ne conduce mâna ce ține instrumentul de scris. Talentul nostru personal e acela de-a răzui de pe fiecare pagină crusta albă ce acoperă versurile sau proza deja scrise acolo de la-nceputurile vremurilor. Nu scriem noi înșine, ci descifrăm un palimpsest, căci sub bielele noastre scrieri individuale se străvede acel unic poem de care vorbea Valéry, produs de toți poeții care-au trăit vreodată. Prima noastră responsabilitate e față de ei. Răspundem în fața lor de calitatea scrierilor noastre. Nu juriile ne dau premii, nu criticii ne judecă, ci ei, cei care-au construit, generații după generații, cu acirie de termite, căile pe care mergem noi acum, și care ni se par atât de limpede desenate. Ei s-au târât de-a lungul lor pentru ca noi să putem levita. Ca să exist în ochii mei, eu trebuie să fiu la înălțimea artei mele, literatura. Nu mă pot păcăli, doar autorii care nu sunt în literatură se pot înșela pe ei înșiși. Știu precis, și am știut-o întotdeauna, care sunt puterile mele, până unde pot să-mping limita limbajului meu, care, după Wittgenstein, este și limita lumii mele. Prima mea fidelitate este deci pentru arta mea, pentru care exist. A crea „a thing of beauty“ a fost, de-a lungul secolelor, una dintre cele mai fericite sorți pe care-a putut să le aibă omul pe pământ, răscumpărată, e drept, cu multă nefericire. Artiști clasici, romantici, manierști, baroci, moderni și postmoderni, avangardiști și suprarealiști au sculptat Europa după chipul și-asemănarea lor, transformând-o într-o incredibilă arcă a frumuseții produse de om, plutind peste noianul de ape al tuturor disperărilor și decadențelor. Astăzi arta difuzează în țesătura socială ca un imprimeu pe o rochie de vară. Operele de artă devin „coppii fără originale“ (Baudrillard), care „și-au pierdut aura“ (W. Benjamin), poze anonime pe Instagram, dar spiritul nebunesc al artei rămâne, supraviețuiește și merge mai departe indiferent de suportul pe care pictăm sau scriem sau cântăm sau dansăm sau facem film. Pentru că suportul

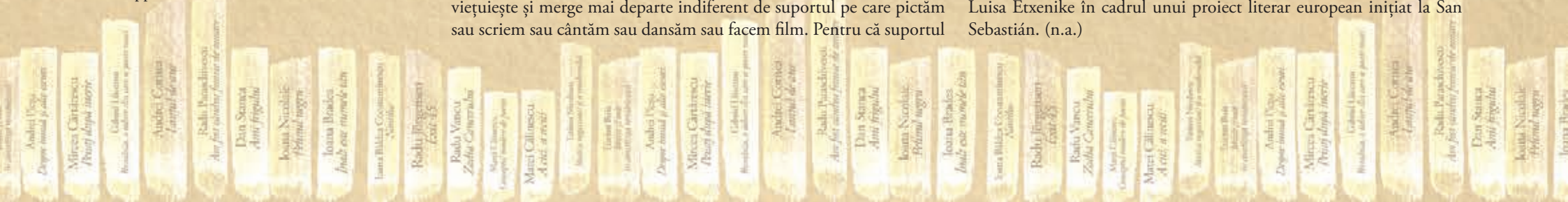
adevărat suntem mereu noi înșine. Arta în cea mai pură descriere a sa este scris pe propria piele, e tatuaj. Nu există artist adevărat, oricât de progresist, oricât de bine orientat ideologic și moral care să nu trebuiască să fie fidel în primul rând artei sale, legilor ei, tradițiilor ei, tehnologiei ei. Dar am convenit noi de-a lungul tuturor epistolelor pe care ni le-am scris că doar această fidelitate nu e suficientă. E nevoie și de o alta, cea față de (aș spune) proiectul uman. Arta nu e doar tehnică, literatura nu e – în ciuda spuselor lui Mallarmé – doar îmbinare de cuvinte, oricât de sofisticată ar fi această îmbinare. Dacă literatura s-ar face doar cu cuvinte, cel mai mare scriitor al lumii ar fi Nabokov. Știm cu toții că autorul *Lolitei* avea o foarte scăzută stimă față de Dostoievski. Îi reproșa dezordinea stilistică, neglijențele, inconsecvențele de pe aproape orice pagină. Dostoievski nu era (doar) un scriitor artist și, prin urmare, pentru Nabokov, nu putea fi printre cei mari. E adevărat că Dostoievski nu e atât de artist ca Nabokov, totuși fiecare pagină a sa face cât toată opera acestuia, pentru că e o fărămă dintr-un sistem colosal de gândire, cu mult mai amplu, mai puternic și mai adevărat decât arta (uimitoare și ea) a lui Nabokov. Îi deosebesc pe cei doi anvergura gândirii, integrarea marilor teme și întrebări fără răspuns din care e alcătuită umanitatea, adâncimea cunoașterii filozofice, teologice, psihologice, etice a ființei omenești în toate aspectele ei, la toate adâncimile minții ei, în toate epocile și-n

toate locurile. Unii scriitori sunt adânc ancorați în proiectul uman și prin asta sunt mari autori, mari produse ale umanității, alții se află doar pe treapta desăvârșirii artistice într-o specializare îngustă a ei. Prin urmare, cred în arta care spune și ceva despre om pe lângă faptul că spune ceva despre ea însăși. Literatura despre literatură nu mă satisface deplin. În fine, ultima, dar nu și cea mai neînsemnată fidelitate a scriitorului ar trebui să fie față de lumea înconjurătoare, lumea adevărată în care trăim cu toții în secolul al XXI-lea. Lumea de azi și de aici. Poate că, după spusele aceleiași Dostoievski, frumusețea va salva această lume. Dar ea mai are nevoie și de alte lucruri. De exemplu, de compasiune. De înțelegere, de sacrificiu pentru cauze drepte. (*fragment*)

* De-a lungul anului 2016, am avut o corespondență cu autoarea bască Luisa Etxenike în cadrul unui proiect literar european inițiat la San Sebastián. (n.a.)

Mircea Cărtărescu
Peisaj după isterie
256 pp., 35 lei

Gabriel Liiceanu

România O iubire din care se poate muri

Nimeni nu poate spune când alege cineva să nu mai trăiască pentru că viața i-a fost trasă prea jos. Nimeni nu poate spune când anume o societate, acumulând o cantitate de disperare, scârbă și revoltă incompatibile cu pofta minimă de viață, își atinge punctul ei de fierbere.

La noi, la români, lucrul acesta e cel mai puțin previzibil. Raportul poporului nostru cu limita a rămas până în clipa de față un mister. Românii numesc „minune” o reacție colectivă pe care nimic n-o prevestește. Și care, raportată la lungile pe-

rioade de letargie care o precedă, e cu atât mai neverosimilă. De fapt, sublimul și eroicul nu pot fi programate. Ele apar întotdeauna dintr-o provocare nebănuită a istoriei. Abia provocat astfel, un popor descoperă că există o iubire din care se poate muri și că, dacă vrea să-și recupereze *in extremis* patria furată, el trebuie să fie gata să-și pună în joc viața pentru a-i reda un preț.

Gabriel Liiceanu

Cele trei meserii ale omului

1. Prima meserie este și singura la care ne gândim îndeobște când auzim cuvântul „meserie”. Ce altă meserie ar putea să existe pe lume decât aceea care trimite la abilitățile pe care le dobândim prin învățare și care ne fac să vorbim despre *profesiunea* cuiva? Profesăm o meserie în virtutea unei vocații și a unor ani de studiu sau de practică într-un anumit domeniu. Căpătăm un certificat sau o diplomă care atestă

priceperea noastră în a face ceva util pentru alții și răsplătitor pentru noi. În dialogurile platoniciene există o adevărată voluptate a evocării meseriilor: fierar, medic, crescător de cai, negustor, tăbăcar, constructor de corăbii, strateg, olar, arhitect, cizmar, profesor, muzician... Fiecare meserie poate fi făcută mai bine sau mai prost, așadar fiecare presupune o anumită *conștiință profesională*. Mai mult, Platon își pune la un moment dat întrebarea neașteptată dacă nu cumva cel care e cel mai bun în meseria sa, un medic de pildă, nu e totmai cel care, în absența acestei conștiințe, e capabil să facă, dacă-și propune, cel mai bine răul. Dar de ce invocă Platon de atâtea ori numele meseriilor și al meseriașilor? Ce le este lor comun? Răspuns: o competență limitată, competența la care îi „condamnă” meseria lor. Or, crede Platon, tendința fiecărui om, pornind de la competența lui profesională, este de a trece dincolo de granițele acesteia și de a avea opinii ferme în orice problemă.

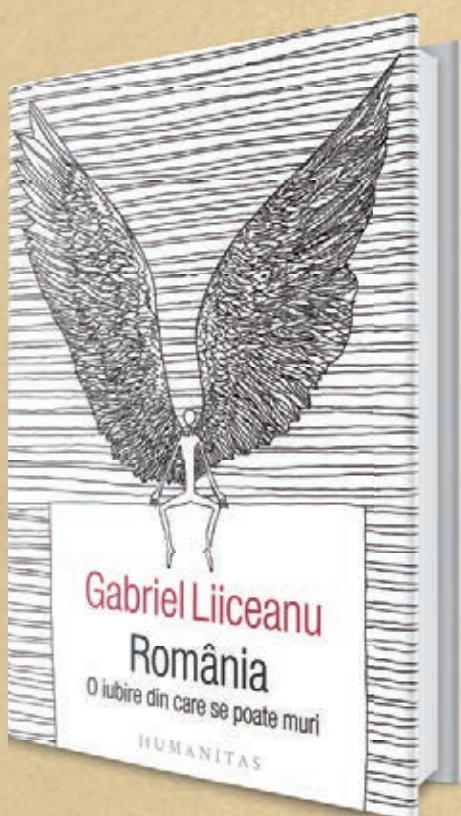
2. A doua meserie într-o societate democratică este *meseria de cetățean*. Să ne înțelegem bine. Calitatea de cetățean și meseria pe care ea o incumbă nu există decât în societățile democratice. În societățile totalitare, ca aceea pe care am cunoscut-o noi vreme de 40 și ceva de ani, calitatea de cetățean nu există. Viața democratică evocată sub numele de „democrație socialistă” este o simplă maimuțăreală: există o constituție, care, deși vorbește de „drepturile omului”, le încalcă la fiecare pas; există alegeri, dar, neexistând decât *un* partid (de fapt o mafie ajunsă la putere care mimează viața unui partid), nu poți alege decât între două

persoane numite „candidați”, care, din punct de vedere politic, nu oferă în realitate nici o alternativă. Există instituții publice, parlamentul, de pildă (numit pompos Marea Adunare Națională), care nu sunt decât o butaforie. Există „cetățeni”, dar, cum nimeni nu are un cuvânt de spus în privința treburilor publice, ei rămân simple ficțiuni. Invocați periodic ca „popor”, se iau hotărâri în numele lor, deși viața în toate detaliile ei este reglată din centrul unic al puterii. Nu există proteste, nu există manifestații, nu există greve. Orice voce ridicată împotriva ierarhiei politice de către un individ este încadrată juridic la „submi-

naarea ordinii de stat” și pedepsită cu ani și ani de închisoare. Pe scurt, toți indivizii numiți formal „cetățeni” sunt infantilizați. 3. Cea de a treia meserie este *meseria de a fi om în lume*.

De-abia citind *Apărarea* lui Platon și „studiiind” Calvarul află că viața trebuie *onorată* și că, atunci când înlăuntrul ei apare conștiința morală, viața devine un produs de lux. Conștiința morală, acest „efect secundar al vieții”, cum a numit-o Vlad Zografi într-un roman recent al lui, este, în cochilia ființei umane, exact ce este perla care apare cam într-una dintre o mie de stridii. Și, atunci, a o onora poate să însemne uneori să o plătești foarte scump: cu moartea. Când viața e pusă la încercare, prețul ei poate crește vertiginos și el se poate ridica până acolo unde viața se răstoarnă în opusul ei. Or, spune Steinhart, trebuie să te pregătești pentru acest moment. S-ar putea ca el să nu vină nicio dată, s-ar putea dovedi că ai studiat degeaba Calvarul, s-ar putea ca viața să nu fie pusă în situația de a fi încercată. Dar s-ar putea să fie. Și-atunci, spune el, trebuie să nu fii luat prin surprindere. Moartea trebuie să se afle bine pusă acolo, într-un colț al trusei de prim-ajutor a vieții. Trebuie să te pregătești având în minte viața care a fost plătită cu cel mai mare preț; cu o moarte atroce, singura care putea să o adeverească în fapt ca viață. Pe urmele Calvarului, sau cu „studiul” Calvarului făcut, au murit toți cei care și-au ales viața în așa fel, încât nu mai aveau altceva de făcut decât să moară. Pe toți cei care se poartă pe măsura a ceea ce spun, Kierkegaard i-a numit „mărturisitori”.

(fragment)

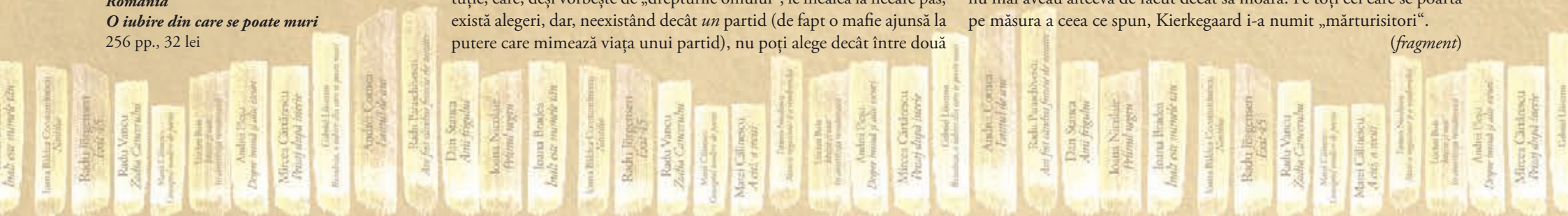

Gabriel Liiceanu

România

O iubire din care se poate muri

256 pp., 32 lei

Literatură română

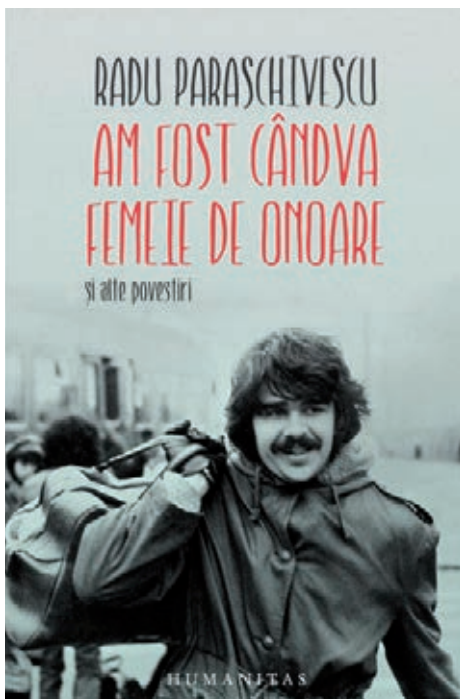
Radu Paraschivescu Am fost cândva femeie de onoare

O plimbare pe întuneric, la cinci dimineața, printr-o pădure populată, zice-se, de mistreți. O conferință internațională cu două sute de femei și un singur bărbat: interpretul. Un meniu francezesc într-un oraș populat de români, germani, maghiari și sârbi. O idilă cu o actriță pentru care rolul vieții este scoaterea partenerului din minți. O carte poștală despre una (sau două) dintre casele vieților noastre și o alta despre orașul în care ne ducem zilele. O poveste despre un cântec în care bănuiești fiori tantrici, pentru a conchide că e de fapt despre timp. O incursiune în lumea absurdului cazon și a hazului fără voie. O restanță studențească și stânenitoarele ei consecințe. O plecăciune în fața unei voci și a unei chitare. O pățanie cu calde nocturne și milițieni cu instinct literar. În fine, relația subtilă dintre un meci de fotbal și o coadă la carne. În total, treisprezece texte de aducere-aminte. Cu stupori și înveseliri. Cu exasperări și jubilații. Cu arome vechi și dulciuri noi. Cu foame de viață și de povești. *Am fost cândva femeie de onoare* îl dezvăluie pe Radu Paraschivescu în ipostaza celui care se uită înapoi și simte – uneori tandru, alteori năprasnic – nevoia confesării.

„Nu știam că dragostea și masochismul se înțeleg atât de bine. Am probat-o pe pielea mea câteva luni, până într-o miercuri ploioasă, când, răzvrătindu-mă brusc, am ieșit din casa și din viața ei. Stăteam turcește pe un covor rărit, cu o sticlă de Brifcor, lângă pianul la care ea cânta, cu ochii pe partitură și cu gândul la examen. Voia să incendieze scenele lumii, căci văzuse *Competiția*, se molipsise de ambiția lui Amy Irving și ardea de dorința de a-l învinge pe Richard Dreyfuss la toate concursurile. Ea drumețea pe clape, eu beam din sticla de Brifcor și transcriam naționala de fotbal a Braziliei pe o foaie, cum făceam de fiecare dată când n-aveam nimic de făcut. În ultimele săptămâni, culesesem din cărți câteva citate despre muzica pe care ea o iubea cu atâta patimă, le memorasem, iar acum așteptam momentul. Erau judecăți veștejitoare, cârcoteli veninoase, păreri sardonice. Așteptam momentul să le plasez. Așteptam, pe de altă parte, să

se enerveze și să-mi spună că sunt o bovină incultă și desensibilizată. Altfel spus, așteptam din partea ei o clipă de iritare, o lacrimă, un scrâșnet, o grimasă – orice ar fi putut să-mi arate că iubeam un om, nu un coeficient de inteligență îmbrăcat în costumul de arlechin al unui rebus. Când mi-a venit bine, am trecut la atac.“ (fragment)

De același autor

Radu Paraschivescu
Am fost cândva femeie de onoare și alte povestiri
200 pp., lei

Ioana Nicolaie Pelinul negru

Cernobil înseamnă „pelinul negru“ sau „iarba neagră“, căci explozia centralei nucleare din aprilie 1986 nu se putea petrece decât într-o zonă a negrului, a amărăciunii. Am scris *Pelinul negru* și ca o formă de revoltă, deși mărturisesc că n-a fost ușor să plonjez în dramă și să o deșir scriitoricește.

Am copilărit, fără nici cea mai mică bănuială, într-un loc contaminat radioactiv. Abia când am început să simt pe propria-mi piele urmările am înțeles cât de acută era grozăvia, și câțiva ani m-am întrebat continuu cine e de vină, de ce nu răspunde nimeni pentru marile catastrofe, cum de există atâtea victime subînțelese, care n-au deloc glas. Nu mi-am putut răspunde altfel decât scriind *Pelinul negru* – punctul de vedere e al unei fete născute la puține luni după dezastru, a cărei existență e ca o frânghie care, pe măsură ce calci, se tot subțiază, până devine o sforică ce sfârșește, inevitabil, prin a se rupe. Iar căderea nu înseamnă pur și simplu strivirea de asfalt, ci scufundarea din uman în subuman.

Ioana Nicolaie

Tristă, profundă, cu iscoditoare râuri subterane și cu o expresivitate care își crește adecvat forța de iradiere, povestea nu cade în vârtejuri emoționale care ar fi umbricit (dacă nu chiar ruinat) ansamblul epic. Cu naratorul dramatizat până în cele mai mici detalii, *Pelinul negru* reușește să-și impună vocea. Nu autoarea și câte picături de autoreferențialitate strecoară în roman întesează, ci naratorul – care se impune drept călăuză credibilă nu numai în adevărul romanesc, ci și în adevărurile din lumea exterioară cărții.

Grațiana Benga, *Orizont*

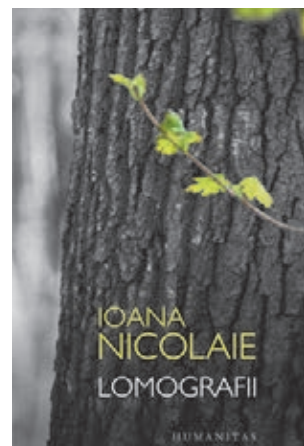
În *Pelinul negru*, ea [Ioana Nicolaie] reface o lume de după o apocalipsă ținută sub obroc, un univers (deloc paralel) care glisează – din neștiință, complezență, cruzime – în oroare. În tunelul în care se scufundă Agustina, fără scăpare, nu mai e loc pentru nici o consemnare. Însă felul în care o urmează Ioana Nicolaie acolo – într-un roman pe cât de intens, pe atât de sfâșietor omenește – e nu doar semnul unei scriitoare de vocație, ci și al unei ființe extrem de rare.

Simon Sora

De aceeași autoare

Ioana Nicolaie
Pelinul negru – roman
224 pp., 29 lei

Andrei Cornea

Lanțul de aur

Se poate construi o tramă polițistă în marginea ultimei școli filozofice din Atena, închisă de împăratul Iustinian în anul 529, și a celor șapte reprezentanți ai ei, în frunte cu Damaskios? Se poate, răspunde Andrei Cornea, făcând din ultimul episod al filozofiei eline o poveste plină de mistere și de răsturnări spectaculoase care-l ține pe cititor cu sufletul la gură. Prin fața noastră trec locuitori ai fictivei Atlantida prinși într-un proiect de creștinare, prinți persani care botează ideile filozofiei în sângele ideologiei, episcopi care, în zorii creștinismului, fac ordine în panteonul grec, discipoli străluciți care apar travestiți ca în comediiile lui Shakespeare, spectaculoase turniruri intelectuale în care se înfruntă adepții teoriei potrivit căreia lumea e făcută din Nimic cu cei convinși că ființa e eternă... Și un povestitor despre care aflăm abia la sfârșit cine este și cui anume îi deapănă fabuloasa poveste a vieții sale.

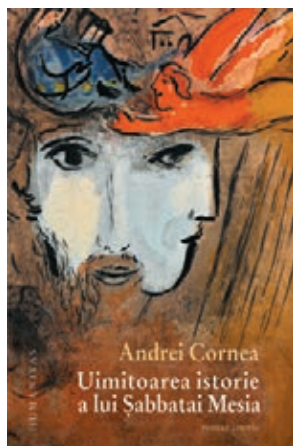
„Iustinian și soția sa, Teodora, se urcaseră oficial pe tronul Cezarilor din Noua Romă, Constantinopol, abia cu vreun an și ceva înainte de începutul povestirii mele (căci neoficial conduceau de vreo trei ani deja, de pe când domnea bătrânul Iustin, unchiul lui Iustinian), dar deja ei reușiseră repede să tulbure totul; pe mai departe n-au urmat decât aceeași cale: astfel, ceea ce înainte legea interzicea căpătase acum drept de cetate, dar mai ales ceea ce mai demult fusese legitim sau măcar îngăduit acum devenea tot mai suspect și culpabil. Noutățile abundau pretutindeni, dar nu lipsea nici încercarea de a restaura vechea glorie a numelui de roman, atât de știrbit în veacul sumbru ce se scursese. Deloc intimidat de datină și de neajunsuri de tot felul, Iustinian socotea că menirea lui, primită de la Dumnezeu și Isus Hristos, era să dea tuturor lucrurilor și faptelor un conținut nou și o nouă și strălucitoare înfățișare.“

*

„Ei bine, am spus, noi, filozofi, formăm acest lanț de aur, noi suntem legătura de nedesfăcut dintre cer și pământ, noi suntem, cum s-a spus, «rasa divină»! Dar, atenție, asta n-ar trebui să fie motiv de înfumurare deșartă, așa cum vedem în multe cazuri, căci cinstea se cumpănește cu o mare datorie, pe care cu greu și puțin dintr-un izbutim s-o plătim cumsecade. Și sperăm să nu se rupă odată cu noi acest «lanț de aur», ci să-l încredințăm pe mai departe celor care vor veni după noi, din generație în generație, pentru ca să nu se piardă de pe lume amintirea a ceea ce-i adevărat, frumos și mareț.“

(fragmente)

De același autor

Andrei Cornea
Lanțul de aur – roman
292 pp., 32 lei

Ioana Bradea

Înalt este numele tău

Pornind de la istoria și legendele medievale ale orașului său natal, Bistrița, Ioana Bradea reconstruiește o poveste spectaculoasă, depănată pe rând de locuitorii acestei cetăți „uitate de rege și sfinți”: un preot și notar care consemnează în cronică sa zbuciumatele zile din preajma condamnării la moarte a fostului jude al orașului, rebela Margareta – fiica noului jude, care încalcă normele vremii și ale familiei sale pentru a-și găsi ursitul –, un arhitect italian însărcinat cu renovarea catedralei, vegheați, cu toții, de privirea unui enigmatic călugăr străin.

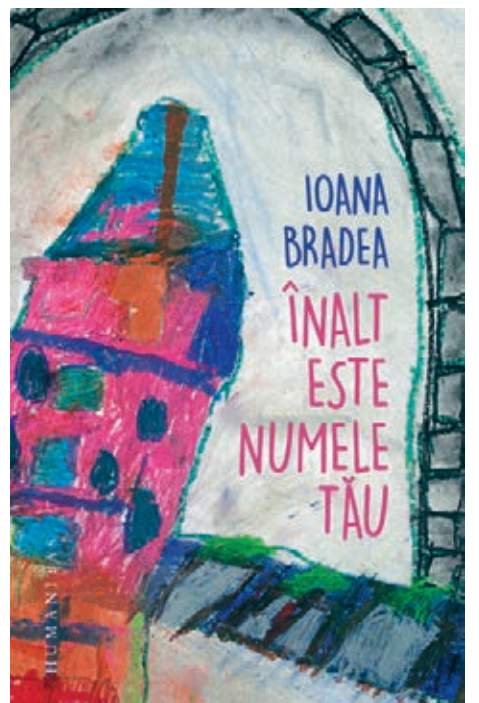
Înalt este numele tău este, poate, acea carte despre care autoarea spunea cândva că nu va reuși niciodată s-o scrie, „o carte doar pentru Dumnezeu, o carte care să-l ajungă, să-l îndoaie, să-l mute din loc ca pe munții din bobul de credință“.

„Unul dintre cele mai tulburătoare romane apărute în românește de multă vreme încoace. O carte în care fraza exactă și tăioasă se inventează pe măsura răspunerii poveștii, vechea poveste biblică a rostirii numelui Său.“

Simona Sora

„Mai ștergi cu pana câte un cuvânt nepotrivit sau, enervat deodată, mototolești foaia cumpărată pe bani grei de negustorii tăi tocmai din târgurile venețiene și o arunci cât colo și te întinzi spre altă coală, pe care te străduiești din nou să aranjezi istoria cum se cuvine, să așterni aici toate faptele cetății – uneori sângeroase, păcătoase ori nerușinate, alteori glorioase și pline de surprize, uneori preschimbate în incredibile fapte de arme înălțate spre slava lui Dumnezeu, alteori pătate de impostori, curve și soldați idioți – oricum or fi fost, este destinul tău să ilustrezi, poate chiar să îndrepti și, în cele din urmă, să făurești respirația atât de zbuciumată a cetății ce-i învăluie între mrejele ei de păianjen chiar și pe descreierații ăștia care admiră înspăimântați, la câțiva pași de tine, cum taie gădele căpățâna ungurului cu un singur ochi, care răcnește ca un disperat implorându-și iertarea imposibilă, iar teama și groaza din ochii lui sunt suficiente și atât de aproape de disperare, ele în sine lor, încât pricepi că a ajuns la pedeapsa purgatoriului și că asta nu are nici o legătură cu mulțimea de oameni în delir care urlă vrând să-i vadă odată capul retezat de paloșul uriaș al călăului cu fața acoperită, să-l audă rostogolindu-se și alunecând cu foșnete seci în coșul de la marginea scenei înălțate special pentru execuția netrebnicului care a îndrăznit să intre în casa judei Thomas Werner, să-l taie cu sabia și să-i spintece un picior. Și degeaba au încercat oamenii care locuiesc în preajmă să acopere noroiul din pasaj cu bucăți de piatră lată: întunericul sau poate doar năluca aceea spurcată din Durchgang ți-a încălzit gândurile într-atât, încât aproape fără să-ți dai seama cizmele ți-au alunecat în apa murdară și zac acum până la glezne în glod, iar pentru o clipă plină de nervi le privești și îți închipui cum vor fi curățate și frecate cel puțin o jumătate de ceas, de îndată ce ajungi acasă.“

(fragment)

Ioana Bradea
Înalt este numele tău – roman
96 pp., 19 lei

Literatură română

Radu Vancu Zodia Cancerului

Jurnalul lui Radu Vancu este o aventură intelectuală în sine. Mi s-a întâmplat rar să citesc notații atât de dense, atât de competente în zona culturală și atât de umane în cea emoțională. El confirmă un scriitor polivalent, unul dintre cei mai moderni și mai atotcuprinzători ai generației lui. Poet, universitar, activist cultural și civic, Radu Vancu pare unul dintre acei oameni cărora nimic din ce-i uman (și post-uman) nu le e străin.

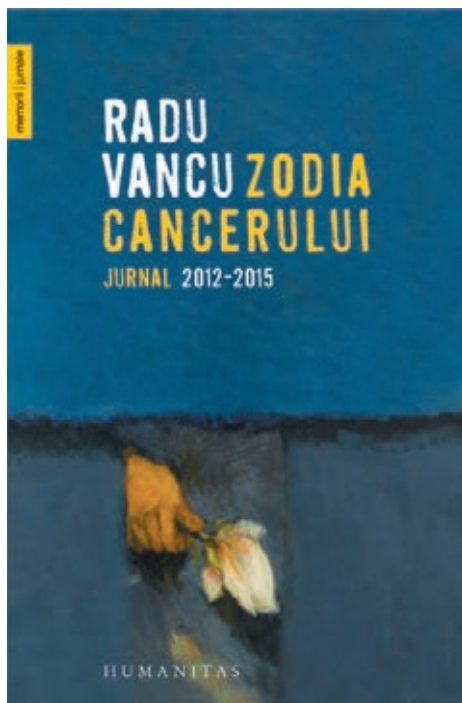
Mircea Cărtărescu

Dacă înainte de acest jurnal era doar credință, acum mi s-a transformat în convingere: poezia e un gen al biograficului – iar jurnalul e un gen al liricului. Tot ce e mai intens în noi intră aici. Iar această intensitate face, exact ca-n poezie, o dublă mișcare: pe de o parte, ne falsifică viața; pe de alta, îi aduce adevărul decisiv. Din punctul acesta de vedere, *mon semblable, mon frère*, jurnalul acesta e doar un lung poem. Nici mai mult, nici mai puțin de atât.

Radu Vancu

31 octombrie Mă uit la pozele din turneul mitteleuropean. Câteva dintre ele sunt cu mine și cu Dragoș în fața localului Tigrul de Aur – da, localul lui Hrabal. Tot pe strada Husova, unde se află localul lui Hrabal, este și berăria Švejk. Praghezii, cu simțul lor bizar & genial al umorului, au făcut următoarea chestie: l-au atârnat pe Hrabal de un acoperiș exact deasupra berăriei Švejk. Care Hrabal, după cum bine știm, a murit căzând de la etajul cinci pe când hrănea porumbeii (asta fiind varianta oficială, publică; după cum tot public e și faptul că sinuciderile prin aruncare de la etajul cinci apar de vreo patru-cinci ori în proza lui Hrabal; mai ales în *Flautul fermecat* vorbește despre obsesia asta, pe care s-ar părea c-o avea și Kafka.). Mi se pare un destin demn de Švejk să dea ortul popii fiindcă-i cade în cărcă Atârname Hrabal, fratele lui suicidar mai mic cu o jumătate de secol. John Berryman, alt suicidar, într-un jurnal din '55: „One's simplest feeling abt gd art – or mine is – is that it is *too good for men. We don't deserve it.*“

(fragmente)

Radu Vancu
Zodia Cancerului: Jurnal 2012-2015
348 pp., ... lei

De același autor

Ioana Bâldea Constantinescu Nautilus

Ioana Bâldea Constantinescu îmbină în acest al doilea roman al său, așa cum a făcut-o și în *Dincolo de portocali*, fascinația pentru personaje misterioase și curiozitățile din vremuri îndepărtate cu o emoționantă poveste contemporană. *Nautilus* ne poartă astfel pașii prin Parisul zilelor noastre – unde un tânăr doctorand se documentează vreme de câțiva ani pentru lucrarea sa – și în Franța secolului al XIV-lea, pe urmele faimoasei Reine Blanche, prima colecționară a Evului Mediu. Fie că scrie despre obiecte frumoase și rare, despre iubiri diafane, despre ciuma care decimează un sat întreg sau despre suferința unui băiețel autist captiv în lumea lui, Ioana Bâldea Constantinescu își construiește frazele cu pricepere și delicatețe de bijutier, într-un stil deja inconfundabil.

„*Nautilus pompilius* nu e o specie mofturoasă. Mănâncă de toate. Vietăți și mortăciuni. Tot ce mișcă și tot ce nu mișcă în ocean. Un cefalopod de treabă. Trăiește aproape douăzeci de ani, în care cutreieră, tentacular, o lume nisipoasă, de obicei mărginită de un recif de corali. Are memorie. Surprinzător, are memorie. Ține minte frânturi de lumină și rafale de întuneric. Texturi. Poate și gusturi. Poate și spaime. Totul se reflectă în ochiul lui enorm, cu funcții incomplete. Vede totul într-o panoramă difuză. Nu focalizează. Nu se strânge a surpriză. Are tabieturi și poftă. E, la urma urmelor, un prădător. Mestecă alene pești, creveți și cadavre de pești și de creveți. Are un miros fin. Își plimbă spirala logaritmică din Fiji în Insulele Solomon și din Myanmar în Filipine. E rudă cu alți Nautilizi de senzație, ca *Nautilus belauensis*, *Nautilus suluensis* sau *Nautilus macromphalus*, ca să-i amintim doar pe câțiva dintre cei care-și permit luxul de a fi spectaculoși în afara oricărei bibliografii. Își datorează numele lui Aristotel și celebritatea Renașterii. Era prezentabil și avea o aură de mister. Perlat. A făcut carieră sub forma unei cupe împodobite cu rubine și turcoaze, susținută de trei delfini. A fost montat în argint, aur și lapis lazuli. La Palazzo Pitti există un Nautilus din colecția Medici care exhibă un cap de dragon înconjurat de șerpi, pe ale căror trupuri sunt presărate perle, solzi mați desprinși parcă din întregul sidefat al corpului moluștei.“

(fragment)

Ioana Bâldea Constantinescu
Nautilus – roman
180 pp., 25 lei, tiraj 1 200 exemplare

De aceeași autoare

Dan Stanca

Anii frigului

Atlet al realismului ezoteric și campion al tristeților metafizice, Dan Stanca este cel mai dos-
toievskian (și eliadesc) scriitor din peisajul nostru literar. De peste trei decenii se luptă narativ
cu demonismul, erezia, vinovățiile năucitoare și ispășirile halucinante. Indiferent că-i vorba de
mistică, politică, sexualitate, de ocultism, legionarism, alcoolism, alchimie, gazetărie, simbo-
logie sau guénonism, el alcătuiește frenetic scenografii fantastice, șubrezite de ispite abisale, inițieri
morbide, deprimism hipnotic, hierogamii și hierofanii delirante. Proza lui pare că rivalizează
sufletește cu lupta biblică din Vadul de la Peniel.

Imaginați-vă, acum, un „Fenomen Pitești” conjugal (cu o soție torționară), corelat cu destinul
aiuritor al lui Sandu Tudor, straniețata inițiatică a grupării Rugului aprins de la mănăstirea
Antim, sculptori atinși de „tipologia deznădejdiei și deformării”, dispariții magice din pușcăria
Aiudului, șocante inserturi erotice de tantrism punitiv, plus un final paradoxal – totul textuat
cu sarcastică ambiguitate de personajul... Hector Noroaie!

Altminteri, o lecție tulburător parabolică de ce poate însemna, în istorie, ca și în destinul
individual, coincidența contrariilor.

Dan C. Mihăilescu

„— Știți, mă gândesc mereu la sensul vieții mele și pur și simplu rămân cu gura căscată. La
urma urmei, pentru asta m-am zbatut tot timpul, să găsesc un sens, și constat că sunt la fel de
neajutorat ca în prima zi...”

Cam așa începea Hector Noroaie să se plângă. Dacă înainte își mai selecta confesorii, pe măsură
ce îmbătrânise nu mai respecta nici un criteriu și, cum găsea pe cineva dispus să-l asculte, îi
punea omului pe tavă toată viața lui. Nu se mai jena, și pe de altă parte, nici nu se mai uita în
oglină. Cele două atitudini mergeau împreună. Dar purta în portmoneu o serie de fotografii
din tinerețe și, profitând de răbdarea celuiilalt, nu ezita să i le arate. Unii îl mai repezeau, și
Hector se retrăgea vizibil stingherit. De fapt, jena lui pleca de la nume. Spunea – și nu greșea –
că are un nume imposibil, că așa ceva nu s-a pomenit și că de-ar trage și cu tunul nu ar găsi
vreun echivalent ridicolului său onomastic. Dar Noroaie era și un nume predestinat. Neam
de neamul lui nu făcuse greșelile de care el se
făcuse vinovat.

Așa ajunsese un moșuleț simpatic, mititel și
cam dolofan, care locuia într-o garsonieră
minusculă – în fond, ce-i trebuia mai mult?
–, hrănindu-se dintr-o pensie la fel de mică.
Ce-i mai rămânea, după ce-și achita facturile,
era atât de puțin, încât abia se descurca.
De fumat însă nu mai fuma, iar băutura îl
trădase: organismul nu mai îngăduia nici un
fel de exces. De aceea, intra într-o cărciumă,
se așeza la o masă și comanda o halbă de bere
diluată, din care sorbea încet, cu ochii umezi
din cauza amintirilor care-l chinuiau. Singura
lui dorință era de-a găsi un mușteriu dispus
să-l asculte. Avea atâta nevoie să vorbească,
să comunice, să se facă înțeles, încât dorin-
ța aceasta o întrecea cu mult pe cea a unui
cerșetor obișnuit care imploră câțiva bănuți.
El cerșea câteva minute pentru a fi ascultat.“

(fragment)

Dan Stanca
Anii frigului. – roman
176 pp., ... lei

Radu Jörgensen

Exit 45

Exit 45 este un roman academic american. Acțiunea de secol XXI descoperă o Americă scindată
între radicali și conservatori, între diferitele grupuri etnice, între intervenționiști și pacifiști,
între cei militanți-cu-tot-dinadinsul și cei alergici-la-orice-idee-de-schimbare, între profesori
și studenți, între Wall Street și *main street*. Personajele vin din medii diferite ca ortodoxia sâr-
bească și catolicismul polonez, din China mai nou capitalistă și Argentina pampasurilor lovite
de secetă. Stereotipurile sunt deconstruite și reconstruite, un fir narativ e vecin cu *Conversația*
lui Coppola, thriller psihologic, dacă vreți, iar altul se trage din marșul de la Selma, Alabama.
Romanul nu respectă tabuuri, e un studiu de sistem și are ritmul unei autostrăzi americane:
goană cu motorul turat la maximum, depășiri legale și ilegale, frână până la zero, așteptare
panicată, plecare în trombă și, din nou, goană susținută.

Majoritatea scenelor se petrec în perimetrul Richmond – Washington – Baltimore, bine-cu-
noscut pentru tensiunile politice la nivel înalt, pentru lumea academică și așa-zisul coridor
tehnologic, pentru criminalitatea ridicată și, nu în ultimul rând, pentru cutremurele sociale
iscate de lupta pentru libertăți civile. Tensiunea se acumulează treptat de-a lungul celor patru
părți ale romanului. Ceea ce începe ca un amuzament se transformă într-o obsesie. Regulile
jocului se schimbă din mers. Disperarea hackerului, a celui care ajunge să instaleze microfoane
în cabinete și săli de curs și care monitorizează înregistrările, este, în *Exit 45*, cel puțin la fel
de mare ca a lui Harry Caul, personajul lui Coppola din *Conversația*, sau a fotografului din
Blow Up-ul lui Antonioni.

„— Mă supără că oamenii poartă cu ei balastul lor și al familiilor lor și al clanurilor lor și al
popoarelor lor și al rasei din care fac parte, acum mai mult ca niciodată. Și fac asta nu fiindcă
vine din adâncul ființei lor, ci fiindcă sunt manipulați din afară, înțelegi? În mileniul trei, sunt
manipulați la fel de eficient ca acum cinci sute de ani, în plină beznă culturală. Forțe obscure
le inoculează în permanență doze mici de otravă. Li se cere, ca sub hipnoză, să nu uite! Or,
eu cred că trebuie să mai și uităm, Paul! Fii atent, lumea trăiește astăzi în America pe care o

descopăr eu fie terorizată de o vinovăție inven-
tată sau perpetuată într-un mod aberant, asta
e majoritatea, fie slăbită din căderea într-o
manie a persecuției deosebit de primejdioasă,
cazul unor minorități. Situația e întreținută și
amplificată de grupuri de influență care n-au
nici un scrupul.

Încă ceva, tu știi că voi în România aveți, din
vremea pușcăriilor comuniste, Fenomenul...

— ...Pitești.

— Exact! Tineretul Americii e în situația de
a deveni pradă unui Fenomen Pitești gene-
ralizat. Odată manipulat, fiecare student se
simte dator să-l manipuleze pe următorul.
Și nu numai studenții, uitate, pizduța asta de
care voiam să-ți spun, n-are patruzeci de ani,
e de vârsta mea, cred. Șefa de catedră. Trăieș-
te într-o dedublare maladivă. E o pungă de
puroi care, ca orice pungă de puroi, strânge,
acumulează în fiecare clipă.“

(fragment)

Radu Jörgensen
Exit 45: Tragedie academică americană – roman
676 pp., 59 lei

Seria de autor Matei Călinescu

Matei Călinescu
*Conceptul modern de poezie:
De la romantism la avangardă*
330 pp., ... lei

Modernitatea, în perioada formației mele intelectuale, era un miraj primejdios. Întemeiată pe spiritul critic și interogativ, pe îndoiala metodică în fața autorității, pe individualism, ea nu putea avea nimic comun cu dogmatismul și colectivismul primitiv impuse de poliția ideologică orwelliană a vremii. Mai târziu, când regimul și-a permis luxul a ceea ce nu putea fi decât o pseudomodernizare economică și culturală, s-a putut discuta pentru o vreme despre modernitate și despre tradițiile ei în domenii limitate cum ar fi literatura sau artele.

Subiectul tezei mele, poetica implicită a poeziei moderne sau, mai precis, istoria conceptului de poezie din care se legitima modernismul poetic internațional, de la romantism până la suprarealism, reprezenta pentru mine ieșirea la lumina zilei a unei vechi pasiuni secrete, întărită de-a lungul anilor de liceu și apoi de facultate, tocmai pentru că se opunea culturii oficiale, cenzurii, controlului ideologic. Puteam deci scrie despre poezii pe care-i citeam din adolescență cu un entuziasm inexprimabil. – **Matei Călinescu**

A citi, a reciti: Către o poetică a (re)lecturii

În „Epilogul” cărții sale *A citi, a reciti: Către o poetică a (re)lecturii* (intitulată, în versiunea sa originală, *Rereading*), Matei Călinescu spune că a ajuns la ideea de a o scrie atunci când a recitat anumite texte pentru a le descoperi secretul. Prin nenumărate reflecții extraordinare de inteligente și ingenioase, mustind de informație istorică de calitate, Matei Călinescu reușește de fiecare dată să elucideze misterul, dar și să arate că misterul textului literar nu este o criptografie, ci un mister consubstanțial. Iar acest mister ireductibil îndeamnă la recitare chiar cartea pe care o citești. Faptul de a reciti nu este un moft: el decurge din caracterul infinit al textului literar. Or, lucrurile care nu pot fi epuizate până la capăt au în ele ceva din esența vieții, astfel că o metodă a recitirii așa cum o practică Matei Călinescu este și un mod de a pune în lumină viața extraordinară de bogată a marilor texte literare. Cărțile studiate și analizate de Matei Călinescu învie, prin cartea sa, în sufletul nostru. Recitirea, în mâinile sale de hermeneut, se transformă într-un soi de „scris pe suflet”, care însușește cartea citită și readuce la viață, în noi, lumea de gânduri și imagini a autorului dispărut. Recitirea poate fi, dacă e practică cum ne-a învățat Matei Călinescu, un mijloc de a ne recăpăta trupurile la judecata de apoi a cititului veritabil.

Horia-Roman Patapievici

Matei Călinescu
*A citi, a reciti:
Către o poetică a (re)lecturii*
640 pp., ... lei

În aceeași serie

OPERE. STUDII ȘI ESEURI

Conceptul modern de poezie: De la romantism la avangardă

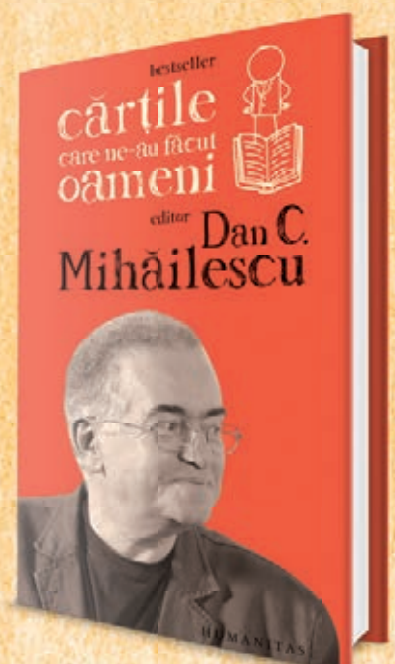
Bestseller

Mircea Cărtărescu
Solenoid
864 pp., 47 lei

Ioana Pârvulescu
În intimitatea secolului 19
352 pp., 47 lei

Dan C. Mihăilescu (ed.)
Cărțile care ne-au făcut oameni
136 pp., 22 lei

Texte civice

Ramona Ursu

Ramona Ursu
Noaptea, ca hoții!
... pp., ... lei

Noaptea, ca hoții!

„Am scris această carte poate în cel mai greu, mai provocator și mai frumos moment al vieții mele. Într-un moment în care am înțeles până la capăt că a fi jurnalist în România nu poate însemna vreodată să faci vreun compromis. Nici unul. Nici măcar să închizi ochii. Să te faci că nu vezi, că n-auzi. N-ai dreptul ăsta. Oricât ți-ar fi de greu, oricâte ți s-ar prăbuși în jur [...]. Am scris această carte într-un moment în care, după niște ani și zeci, sute de mii de cuvinte, spuse și scrise cu toată credința de care poate fi în stare un om, împotriva unei mafii politico-administrative care a pus stăpânire pe țară, am înțeles până la capăt că pentru adevăr, pentru dreptate nu există monedă de schimb. Și nici nu trebuie să existe. Am înțeles că libertatea de gândire, de expresie nu pot fi negociate. Și nici nu trebuie să fie. Am înțeles că a găsi adevărul, oricare ar fi el, este un dar. Iar a-l spune, o obligație.

Am scris această carte într-un moment în care țara asta schilodită, care părea că își trage ultima suflare, că-i blestemată să stea doar în genunchi, că-i prinsă în mocirlă, că-i capturată definitiv de-o bandă de tâlhari, s-a ridicat cu toată durerea, cu toată fermitatea, cu toată credința, cu tot ce are mai bun, mai pur, mai drept un popor și a luptat. Am scris această carte într-un moment în care Țara mea mi-a spus cât a putut de clar, de răspicat, de sincer că nu există compromis. Doar conștiințe curate. Am scris această carte într-un moment în care am învățat ce înseamnă #Rezist. *Nu-ți fie frică! Nu mi-e!*“

Ramona Ursu

Traian Ungureanu

Proștii Europei

Traian Ungureanu
Proștii Europei:
Cum se sinucid civilizațiile
260 pp., 32 lei

Proștii Europei începe cu o insultă, pe copertă, și continuă, între coperte, cu apărarea celor insultați. Cartea lui Traian Ungureanu măsoară critic îndepărtarea elitelor de omul de rând și de înțelesul democrației europene. Semnele rău prevestitoare adunate în această carte sunt o colecție de anomalii derutante pe care ne-am obișnuit să o numim actualitate. În Occident, toleranța față de intoleranța terorismului, migrația nelimitată și suferința gândirii sub apăsarea unui nou dogmatism. În România, disprețul politic plener pentru lege, dar și naivitatea față de adevărata istorie din care au crescut problemele caracterului național. În Vest și în Est, slăbită de conformism, aroganță și ignoranță, civilizația europeană pierde teren. Cultura și convingerile care dădeau strălucirea lumii europene se clatină. Clasa conducătoare găsește democrația neconvenabilă. Un nou model de viață și gândire neagă vehement tradițiile istorice în care am trăit până de curând. Fără adevăr, dezbateri și valori, degradarea lumii europene poate deveni ireversibilă.

Emilia Șercan

Emilia Șercan
Fabrica de doctorate sau
Cum se surpă fundamentele unei nații
212 pp., ... lei

Fabrica de doctorate!

În România, de la doar 1500 de titluri de doctor în științe acordate timp de aproape o sută de ani (1900–1990), s-a ajuns la 67 000 de titluri în nici treizeci de ani (1990–2017). Cele mai multe, peste 30 000, în ultimii șase ani.

Se plagiază peste tot în lume. Dar *frauda intelectuală în lanț* s-a inventat în România în „anii tranziției“. În Academii create ad-hoc, pulsează, într-un ritm greu de urmărit, falsul intelectual, în care *doctori plagiatori devin peste noapte profesori coordonatori de doctorate plagate*. Ies pe bandă rulantă, cu zecile de mii. Dintre acești *infractori protejați* se aleg în România prim-miniștri, miniștri, generali, comisari, procurori, oameni politici, primari, profesori universitari etc. „Elita țării.“ Acest spectacol ne surpă ne macină fundamentele nației.

Există lucruri pe lume cu care nu se poate glumi. Cu granițele unei țări, de pildă. Iese război. Nici cu granițele spiritului nu se poate glumi. Pentru că atunci se amestecă prostia cu inteligența, cinstea cu hoția, meritul cu potlogăria. Ajungem să fim conduși de șmecheri, de hoți și de impostori. Exact asta ni s-a întâmplat. Abolind granițele intelectuale, ne-am pomenit invadați și ocupați din interior de pegra societății noastre.

„Cartea Emiliei Șercan este o bijuterie a jurnalismului de investigație. Dar și o poveste care se citește cu înfrigurare: povestea unei abjecții în formă continuată.“

Gabriel Liiceanu

Martin S. Martin Cristian Pătrășconiu

America la răscruce

Martin S. Martin, Cristian Pătrășconiu
America la răscruce
Un dialog transatlantic
178 pp., ... lei

Vedem în prezent cum, în lumea occidentală și cu precădere în Statele Unite, o mișcare ideologică de mare amploare reia efortul de a modifica limbajul și concepțiile, nu fără succes, mai ales în rândul tinerilor. Au apărut noi proiecte, ca egalizarea veniturilor, redistribuția avuției, nivelarea social-economică, foarte intens citate în recenta campanie prezidențială. Dar ele nu înseamnă altceva decât *naționalizarea* prin care au trecut țările comuniste, îmbrăcată în haine moderne. Iar exprimările de genul „întreprinderile nu sunt ale capitaliștilor, ci ale statului“, „avuția celor 1% din populație e furată de la restul de 99%“, întâlnite în articolele din presa americană scrise în spiritul corectitudinii politice, îmi reamintesc limbajul anilor '50 din România: „bestiile burghezo-moșierești“, „năpârcile exploatoare care trebuie eliminate“, „exploatorii care au supt sângele poporului“. Corectitudinea politică nu naște o realitate, ci premisa unei sperate realități, care, în faza în care suntem, seamănă cu realitatea virtuală.

Martin S. Martin

Tatiana Niculescu

Best
seller

Mistica rugăciunii și a revolverului

Povestea lui Corneliu Zelea Codreanu nu poate fi înțeleasă în afara contextului istoric în care acesta a trăit, a oamenilor pe care i-a cunoscut, a școlilor prin care a trecut, a experiențelor pe care le-a parcurs, a lecturilor care l-au format și a unei Europe răvășite, aflate între două războaie devastatoare

și în căutarea unei speranțe de supraviețuire. Reconstituind chipul unei epoci care a amestecat religia cu politica și a sfârșit în sânge și barbarie, această carte încearcă să-l redea pe Corneliu Zelea Codreanu trecutului și istoriei.

Tatiana Niculescu

Tatiana Niculescu
*Mistica rugăciunii și a revolverului:
Viața lui Corneliu Zelea Codreanu*
240 pp, 32 lei

Fără prejudecăți și clișee

Humanitas: De ce o astfel de carte și de ce acum?

Tatiana Niculescu: Este, așa cum îi spune și titlul, o biografie a lui Corneliu Zelea Codreanu reconstituită mai cu seamă din scrierile lui și ale contemporanilor și din presa vremii. Pe de altă parte, pentru cine vrea să înțeleagă o epocă și un om, literatura acelei epoci și lecturile omului respectiv sunt mărturii la fel de importante (adesea chiar mai autentice în privința vieții de fiecare zi) decât documentele oficiale ale diverselor instituții, păstrate de arhive. De aceea, demersul meu are în centru câteva cărți esențiale care l-au marcat pe Codreanu și erau celebre în epoca lui, precum *Cercetașii* generalului Robert Baden-Powell. După știința mea, surselor religioase și literare ale gândirii lui Corneliu Zelea Codreanu nu li s-a acordat prea multă atenție sau s-a considerat de la sine înțeles – pe urmele istoriografiei comuniste – că el ar fi fost un fundamentalist ortodox. Cartea sper să demonstreze că raporturile lui cu religia au fost mult mai nuanțate. De ce apare acum această biografie? Pentru că, în ultimii ani, mai ales în mediul virtual, acest personaj al istoriei interbelice are parte de o spectaculoasă renaștere. Deși se vorbește însă mult despre el, fie de bine, fie de rău, se știe, de fapt, puțin despre viața lui.

Humanitas: Nu vă asumați riscul de a intra pe un teritoriu „minat” al istoriei?

Tatiana Niculescu: Cred că-mi asum mai multe riscuri, dar toate sunt relative. Întâi, s-ar putea să se spună că am ales un personaj controversat și că, în spatele acestei alegeri, trebuie să fie oarecare afinități... La asta răspund, de la început, că nu există nici afinități, nici ascunse intenții ideologizante în demersul meu, dar că a existat, în schimb, o mare curiozitate de a cunoaște un personaj istoric care a marcat o epocă și care trezește încă destulă emoție. Un alt risc ar fi acela de a mi se reproșa că am intrat pe un teritoriu care nu-mi aparține, de vreme ce nu sunt istoric. Asta e ca și când ai spune că viața este dome-

niul exclusiv al biologilor. În cazul de față, istoria nu este o oază rezervată istoricilor, ci teritoriul vieților noastre și oricine are dreptul, ba chiar obligația, de a încerca să înțeleagă trecutul, cu mijloacele meseriei sale. În cazul meu, cu mijloacele literare, de povestitoare a istoriei. Oferta de biografii românești pe piața noastră de carte e încă foarte modestă și publicul e, poate, mai puțin familiarizat cu acest gen literar. Acestea sunt argumente în plus în sprijinul unei astfel de cărți. Apoi, sigur, mi s-ar putea reproșa că am omis anumite episoade din viața lui Codreanu și am scos la iveală altele sau că nu am analizat și aprofundat legionarismul ca fenomen istoric sau ca religie politică. Analiza fenomenelor istorice și interpretarea lor aparțin istoricilor. Pentru mine contează să spun povestea unei vieți cât mai aproape de adevărul celui care a trăit-o, indiferent dacă e vorba de un personaj „bun” sau „rău”. Pariul meu a fost să scriu simplu o poveste complicată. Cititorii vor judeca dacă am reușit sau nu.

Humanitas: Care este perspectiva cărții asupra lui Corneliu Zelea Codreanu?

Tatiana Niculescu: Corneliu Zelea Codreanu poate fi înțeles numai în contextul social și istoric al vremii sale. E o iluzie mistificatoare să credem că extrăgând câteva fraze din scrierile lui destul de eclectice, de altfel, și plasându-le în alt context am putea desluși mare lucru din viața lui. Aș vrea să sper că din această biografie reiese limpede parcursul lui, conturul unui destin care nu e bătut în cuie de la început. Numai retrospectiv el a fost, ca să zic așa, clasa și redus la câteva etichete, dar viața omului e mult mai complexă decât ce înțelege fiecare dintre noi din ea. Există la el, în perioada maturității, o tensiune crescândă între fondul său violent și reactiv și un autocontrol ascetic, între fantasmăle puterii și febra religiei, între tăcere și răzbunare, rugăciune și revolver...

Humanitas: „Mistica rugăciunii și a revolverului”, cum scria Cioran.

Tatiana Niculescu: Într-adevăr, supratit-

lul cărții este împrumutat dintr-un text al lui Emil Cioran, *Mon pays*, în care acesta se delimitează de trecutul său de simpatizant legionar, încercând el însuși să înțeleagă ce anume i-a atras pe zeci de mii de oameni către o mișcare violent antisemită și xenofobă. I-a mânat spre „Căpitan”, în bună măsură, noua realitate adusă de România Mare și i-a atras charisma lui. Codreanu nu avea însă nici talentul oratoric al unui Hitler, de pildă, nici prezența masivă și energică a unui Mussolini, nici șiretenia inepuizabilă a unui Stalin, nici o gândire subtilă care să fascineze tineretul studios... Avea, în schimb, certe calități de organizator militar și o prezență tăcută care inspira încredere. E mult? E puțin? S-a dovedit a fi chiar excesiv... Organizația înființată de el a devenit cu adevărat periculoasă după asasinarea lui I.G. Duca, la sfârșitul anului 1933, și, mai ales, după procesiunea funerară dedicată celor doi legionari, Moța și Marin, morți în războiul civil din Spania. Guvernul aflat atunci la putere și regele Carol II s-au înspăimântat de ordinea desăvârșită în care s-a desfășurat ceremonia de înmormântare și de rezultatul obținut în alegeri de Garda de Fier. Au înțeles că, de fapt, Codreanu construise un stat subteran paralel, cooptând, în rândurile legionarilor, deopotrivă muncitorimea și armata. Ulterior, comuniștii vor folosi din plin experiența legionară...

Humanitas: Care ar fi concluzia de la finalul lecturii?

Tatiana Niculescu: Concluzia ar fi că acest personaj care continuă să înflăcăreze imaginația unora trebuie redat istoriei și timpului său. Așa cum despre Hitler sau despre Stalin se tot scriu biografii, ar fi vremea ca și despre Codreanu să se scrie fără teamă, fără patimă și fără sfîșeli pioase. E un personaj peste care au fost lipite tot felul de etichete și tocmai de aceea ar fi de sperat să iasă la iveală profilul său real. În cartea mea, el apare ca lider al uneia (căci au fost mai multe) dintre mișcările de unire a Bisericii din România Mare împo-

triva bolșevismului. În același timp, Codreanu aparține unei lumi desfigurate și de înfruntarea dintre cele două totalitarisme la fel de sinistre: nazist și comunist. Aceasta e pânza pe care se desenează viața lui și oricine vrea să-l înțeleagă nu trebuie decât să se așeze, ca la muzeu, în fața tabloului întreg, privindu-l cu o minte limpede și liberă de prejudecăți ori clișee.

De aceeași autoare

Istorie

Ștefan Cazimir

Ștefan Cazimir
*Sabia și imperiul:
Militari la cârma statului*
168 pp., 25 lei

Ce punți de legătură se pot identifica, în istoria secolului XX, între germanul Hindenburg și francezii Pétain sau de Gaulle, între polonezul Piłsudski și finlandezul Mannerheim, între turcul Mustafa Kemal și oricare dintre cei pomeniți mai sus? Faptul că toți s-au remarcat ca militari destoinici și că toți au ajuns, în țările lor, să ocupe funcția supremă. În ce mod, pentru cât timp și cu ce rezultate e deja o

altă chestiune. Dar acest lucru s-a întâmplat întotdeauna în condițiile unor crize pe care oamenii în uniformă au fost chemați să le rezolve sau în care, cel mai adesea, s-au implicat din îndemn propriu. O vocație „imperială” le-a fost comună tuturor, dacă restituim cuvântului *imperium* sensul său inițial, acela de „comandă, poruncă, stăpânire”. O zicătoare tătară, frecvent citată de Mustafa Kemal

Atatürk, „Numai mâna care poate ridica sabia e vrednică să țină sceptrul”, este potrivită ca exergă acestor cariere stranie, care par, în plin veac XX, să reînvie chipuri și legende ale trecutului. Toate numele menționate au dobândit, la vremea lor, statutul de personaje, nu departe de accepția literară a termenului. Toate au avut o existență romanescă, toate pot deveni eroi de roman. – Ștefan Cazimir

Gaidz Minassian

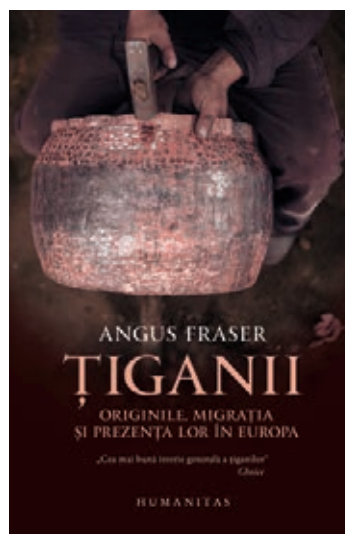

Gaidz Minassian
1915: Visul spulberat al armenilor
Traducere din franceză de Elena Bulai
372 pp., 45 lei

Pentru a comemora genocidul armean, Gaidz Minassian, specialist în istoria Armeniei și Caucazului, profesor la Sciences-Po și jurnalist la *Le Monde*, a reconstituit, în *Visul spulberat al armenilor*, aventura unui grup de tineri revoluționari armeni fascinați de modelul francez al Luminilor și hotărâți să lupte pentru propriile drepturi, pentru recunoașterea identității lor în cadrul Imperiului Otoman, precum și pentru emanciparea și egalitatea tuturor popoarelor. Proiect ambițios, care pleacă de la mobilizarea politică tradițională și pașnică și sfârșește în radicalizarea armată, ba chiar în terorismul anarhist. Liderul lor emblematic se numea Christapor Mikaelian, unul dintre fondatorii FRA (Federația Revoluționară Armeană). O parte dintre ei vor cunoaște un destin tragic și vor fi capturați de la primele arestări ale armenilor din Constantinopol, în aprilie 1915, care marchează începutul a trei ani de silnicioși...

Jean-Claude Perrier, *L'Orient Littéraire*

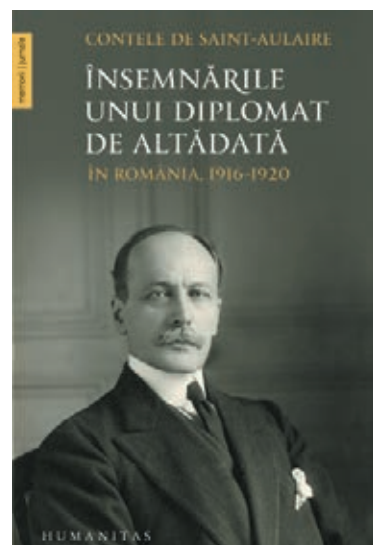
Angus Fraser

Angus Fraser
*Țigani: Originile, migrația
și prezența lor în Europa*
Traducere din engleză de Dan Șerban Sava
368 pp., ... lei

Încă de la misterioasa lor apariție în Europa, acum mai bine de nouă sute de ani, țigani au refuzat să se înscrie în cadrele existenței stabile, conformă cu convențiile sociale acceptate. Așa se face că obiceiurile și cultura lor au rămas practic neînțelese, păstrarea propriei lor identități izbindu-se de respingerea societăților cu care au conviețuit. Cartea de față începe cu cercetarea originii lor indiene (strălucit atestată de cercetările lingvistice), continuând cu migrațiile ce i-au purtat din Evul Mediu până în zilele noastre prin Orientul Apropiat, Europa răsăriteană și cea occidentală. Cunoscuți din cele mai vechi timpuri, țigani au avut parte totuși de-a lungul întregii lor istorii de o imagine cu persistente conotații negative. Cercetând rădăcinile istorice ale acestui fapt, Angus Fraser îi subliniază efectele în diferite epoci – de la frecvențele expulzări din trecutul mai îndepărtat până la „holocaustul uitat” din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Memorialistică

Contele de Saint-Aulaire
*Însemnările unui diplomat de altădată:
În România, 1916-1920*
Traducere din franceză de Ileana Sturdza
288 pp., 34 lei

Însemnările unui diplomat...

În tot cursul carierei sale, contele de Saint-Aulaire a ținut un jurnal, scris cu erudiție și talent, plin de evocări pitorești despre vremuri astăzi cu totul apuse. Acestor însemnări Saint-Aulaire le-a adăugat fragmente din rapoartele sale oficiale, spre a constitui în cele din urmă volumul de memorii publicat de el la adânci bătrâneți, cu puțin înainte de moarte. Sentimentele de atașament fierbinte ale lui Saint-Aulaire pentru țara noastră surprind și astăzi. Nu credem ca numeroșii străini ce au trecut sau au trăit pe meleagurile noastre să-și fi exprimat aceste sentimente mai intens decât membrii Misiunii Franceze, care, între 1916 și 1918, au împărtășit la Iași durerile și speranțele poporului român.

Mihai Dim. Sturdza

A împărțit, ca un adevărat prieten, speranțele, neliniștile, lipsurile inerente zilelor de pribegie a căror pecetie arzătoare a fost păstrată în inimile noastre. D. de Saint-Aulaire ne-a dovedit că era adevăratul prieten în vremurile de restriște. A cunoscut suferința noastră supremă, mizeria noastră de neînchipuit. A cunoscut frământarea așteptării, speranțele dezamăgite, cererile zadarnice de ajutor. A știut, de asemenea, cât de credincioasă a rămas România cea torturată, în ciuda unui nenoroc covârșitor. Am fost printre aceia care au văzut pe d. de Saint-Aulaire la lucru. Am fost din aceia pe care glasul și strângerea-i de mână i-a îmbărbătat...

Regina Maria

Contele de Saint-Aulaire

În aceeași colecție

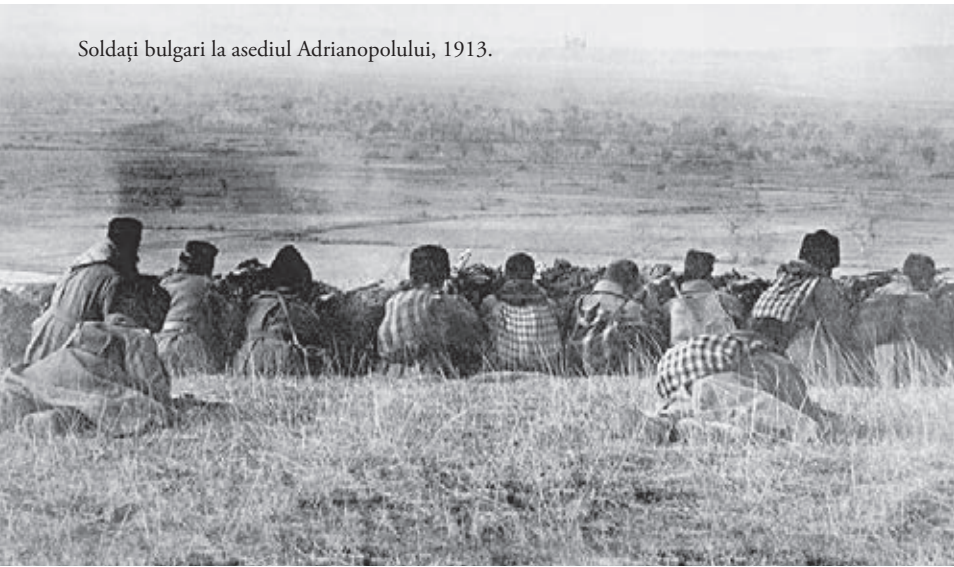
Nicolae S. Șucu

Nicolae S. Șucu (29 mai 1886–26 aprilie 1967) se naște într-o familie de țărani din satul Mășău, de lângă Câmpulung Muscel. Mănat de spirit aventurier încă de la o vârstă fragedă, își abandonează familia și școala, pentru a se face cioban. După ce străbate Muntenia și Dobrogea, lucrând ca sezonier, ajunge în Bulgaria, unde se va stabili în cele din urmă. În actele oficiale din Bulgaria apare sub numele de Nikolai Kostadinov Spirov, născut la 29 mai 1893. În timpul unei vizite la părinți este înrolat în armata română, de unde dezertează. Luptă, în uniformă bulgară, atât în ambele războaie balcanice, cât și în Primul Război Mondial. Acest manuscris inedit ajunge acum pentru prima oară la cunoștința publicului. Este păstrat, de peste șase decenii, la Biblioteca Academiei Române și provine din fosta arhivă a Institutului de Istorie „Nicolae Iorga“, preluată în decursul anului 1953.

„Memoriile lui Nicolae Șucu se citesc ca un scenariu de western. Vedem cu ochii săi Bărăganul, bălțile Ialomiței și Dunării, și mai ales Dobrogea, ținuturi de frontieră, cu locuitori puțini, cutreierate de haite de lupi și păscute de turme imense, unde oamenii își păzesc avutul și viața bizuindu-se pe băta ciobănească, pe cuțit și revolver. Fire aventuroasă, disimulativă, însă cu simț de conservare, se lasă sedus de atracția unui trai ușor. Dar apoi vin anii războaielor, mai întâi cele balcanice, urmate de conflagrația mondială. Nicolae Șucu stă sub arme mai bine de cinci ani și ia parte la marile bătălii care vor desena harta Balcanilor. Este martor nemijlocit al schimbării frontierelor, al mișcărilor de populație și al atrocităților care sunt locul comun al istoriei uneia dintre cele mai frământate regiuni a continentului. Cu toate calitățile sale personale – e, fără îndoială, un om care se poate descurca în orice situație –, faptul că reușește să supraviețuiască epocii este, până la urmă, miraculos. Citindu-i povestea vieții, ne putem da seama că miraculoasă a fost, de fapt, supraviețuirea tuturor anoni-milor prinși asemenea lui în vârtoarea acestei istorii.“

Nicolae S. Șucu
Viața și aventurile unui cioban român în Bulgaria în vremuri de război (1908–1918)
Ediție îngrijită de DANIEL CAIN

Daniel Cain

Soldați bulgari la asediul Adrianopolului, 1913.

Viața și aventurile unui cioban român în Bulgaria în vremuri de război (1908–1918)

Sunt născut în anul 1886 Șucu. Am în 29 în -cameră de stat - care se află departe de capitala județului „Muscel. Câmpulung” la vreo 12 sau mai puțin kilometri, micuț petecut copilaria la casa părinților mei din localitatea „Nicolae” până în vârsta de 7 ani când tatăl meu a făcut olt case mai în centrul satului (de) unde ne-am mutat și am început a merge la școală. La școală vreo de lungă biserică a vreo, am urmat a merge la școală bine și am avut purtări foarte bune până am ajuns în clasa IV^a primară primind chiar premiul Ier când am ajuns în clasa IV^a m-am schimbător ideilor și purtările din cauza că am început a pricepe și a înțelege la povestile tatălui meu care povestea din când în când, că fiind încă necăsătorit a fost cioban și a petrecut cu oile în munți și bălți și a trăit un trai foarte bun și furtiv și eu că copil auzind povestile acestea m-am rădăcinat în inimă mea un astfel de trai „furtiv” și-l mai auziam din când în când a fost că „fide militar” nu se dus și năstul din ea căare chiar nu s-a făcut serviciul militar mi se pare că „am auzit odată” din când în când că tatălui lui cel mare ar fi făcut serviciul militar și pentru el, din când în când că eu ar face armata chiar dacă ar fi legat cu lanțuri și ar auzindul că copil unei dăruie în sim

Poziții bulgare de artilerie grea la Turtucaia. 1916.

Mireille Abramovici

Pe urmele tatălui

Mireille Abramovici s-a născut în anul 1944 la Nisa, unde se refugiaseră părinții ei. Mama, Sylvia Wisner, s-a născut la București într-o familie înstărită de evrei (tatăl ei, bunicul lui Mireille, donase comunității israelite din București cimitirul Filantropia), dar a emigrat la Paris pentru a scăpa de antisemitismul tot mai violent din România anilor '30 și pentru a studia medicina la Sorbona. Tatăl, Isaac Abramovici, un talentat violonist, s-a născut la Pitești și a emigrat la rândul său în Franța, luptând apoi în Legiunea Străină în cel de-al Doilea Război Mondial. Mireille nu avea să-l cunoască niciodată. Are o soră mai mare, Claude, și o soră geamănă, Anne-Marie Madeleine. De la vârsta de cinci ani a locuit la Paris. A făcut o carieră în cinematografie, în montajul de film, precum și ca realizatoare de documentare și ca profesor. În această carte, ca și în filmul documentar *Dor de tine* (2001), a încercat să-și regăsească originile românești și să reconstituie povestea de dragoste dintre părinții săi, spulberată de război. S-a stins din viață în anul 2016.

Mireille Abramovici pornește pe urmele tatălui său, arestat la Nisa cu zece zile înainte de nașterea ei și deportat în mai 1944, alături de alte

sute de evrei. În speranța de a-i salva, simbolic, viața, totul, chiar și cel mai vag indiciu, îi este de folos. Scrisori, fotografii și acte din arhiva mamei, drumuri în România, Franța și Germania, vizite la rude și la cunoscuți de-ai părinților ei, obiecte rămase amintire din povestea lor de dragoste, vise și intuiții umplu încetul cu încetul spațiile albe din portretul tatălui și întregesc o poveste copleșitoare.

„Pentru mine, scrisul nu e un medicament, ci o victorie împotriva răului. M-am străduit să înlocuiesc prin cuvinte ceea ce e de nenumit. Am tăria să privesc în urmă. Azi, când sunt mai în vârstă decât tatăl meu la acea vreme, îl privesc așa cum își privește o soră fratele mai mic, sau cum își privește o mamă fiul. Amestec generațiile, răstorn cronologia. Din nevoia mea de revelații, mi se pare că fila timpului e îngustă și c-o pot străbate fără șovăire.“

Mireille Abramovici

Mireille Abramovici
Pe urmele tatălui: O poveste de iubire
Traducere din franceză de Adina Cobuz
208 pp., 20 lei

Dorian Branea

Niciunde altundeva, la noi, ideea politică americană, identitatea americană, specificitatea culturii și civilizației americane nu reies mai limpede, mai nuanțat, mai polifonic decât în specia ambiguă a cărții de călătorie. America memorialelor transatlantice este, de fapt, America noastră cea mai cuprinzătoare și mai expresivă. Și cum arată ea? Cum se precizează această monadă în același timp epatantă și enigmatică din sutele de pagini îndrăgostite, cataleptice, pizmașe, pătrunzătoare, perfide?

„Ne aflăm în fața uneia dintre cele mai complete (dacă nu și exhaustive) cercetări privind o temă palpitantă: relatările autorilor români care au călătorit în Statele Unite ale Americii. Rigoarea analizei, privirea în egală măsură a literatului avizat și a sociologului dubitativ conferă demersului o soliditate impresionantă.”

Mircea Mihăieș

Dorian Branea

Statele Unite ale românilor: Cărțile călătoriilor românești în America în secolul XX

404 pp., 42 lei

Statele Unite ale românilor

„Toposurile insolite au devenit de mult un privilegiu exorbitant: geografiile concrete ori cele literare au scos deja din obscuritate mai toate teritoriile și bibliografiile. Aproape nimic în această lume fizică nu mai e de descoperit sau de transcris. Din când în când însă, ocazia de a accede la topografii literare în afara rutelor deja documentate survine în chip neașteptat, așa cum e cazul acestei cărți ce explorează un discurs substanțial și spectaculos, dar aproape complet ignorat ca problemă intelectuală: literatura de călătorie în Statele Unite publicată în limba română în secolul XX.

Această omisiune nu trebuie să ne mire dacă e să ne gândim la demnitatea destul de precară, până de curând, a travelogului în comparație cu celelalte genuri literare, precum și la importanța cel mult secundară care i se atribuie prozei viatice în opera romancierilor sau istoricilor noștri. Doar că, așa cum sper să reiasă din paginile următoare, unele dintre percepțiile cele mai perspicace, profunde, comprehensive și seducătoare ale universului american sunt teaurizate la noi în memorialele de călătorie transatlantice. Și mai mult, reflecția românească asupra civilizației americane – înțeleasă ca realitate culturală, morală, politică, antropologică – e inițiată și debordează aici, în această specie cu statut ambiguu, chiar mai mult decât în studiile istorice, literare sau de altă factură. America travelogurilor transatlantice este, de fapt, America noastră cea mai caleidoscopică și mai expresivă.

Jurnalele de călătorie în America nu doar precedă studiile literare și eseurile culturale sau istorice cu subiect american, ci și rămân, în avatarurile lor superioare, prin repertoriul extins al temelor și prin eleganța transpunerilor retorice, mai captivante și mai enciclopedice decât celelalte forme de interogare a universului american.” (fragment)

Ecaterina Bălăcioiu-Lovinescu

Scrisori către Monica: II. 1951–1958

O mamă îi scrie aproape zilnic fiicei sale, pe care nu știe dacă o va mai întâlni vreodată. Suntem în România, în deceniul cel mai cumplit al comunismului, în anii '50 ai secolului trecut. Asistăm la stricarea din temelii a vechii lumi, la teroare, mizerie, umilire. Scrisorile îi sunt adresate Monicăi Lovinescu, la Paris.

Dragostea maternă dă un lirism concentrat unora dintre fraze, iar primejdia le dă dramatismul. Sfârșitul mamei (în închisoare, aruncată la groapa comună), presimțit printre rânduri, le dă tragismul. Până la urmă, expeditoarea și fiica ei devin asemenea eroinelor de tragedie greacă.

Și totuși, o rază de speranță: fiica depărtată, Monica, își trăiește marea dragoste. Scrisorile mamei îl acceptă pe noul fiu, care va veghea în locul ei: Virgil Ierunca.

Splendid traduse din franceză de Gabriela Creția, selectate, explicate și editate impecabil de Astrid Cambose, scrisorile din acest volum sunt în același timp un document istoric și un document uman.

Ioana Pârvulescu

Așternute pe hârtie, ori pe cărți poștale, zilnic și în diferite momente ale zilei, marcate prin ore, scrisorile pot fi considerate jurnalul epistolar al unei teribile traume psihice, întâmpnată la despărțirea dramatică de Monica, despărțire presimțită a fi definitivă. E o formă personală de jale în subtextul fiecărei fraze. Cuvântul jale e uitat astăzi, dar starea există, pentru că e dată omului care trăiește profund îndurerat, dar, în acest caz, trăiește parcă numai pentru a-și scrie drama.

Elvira Sorohan

Ecaterina Bălăcioiu-Lovinescu

Scrisori către Monica: II. 1951–1958

Traduceri de Gabriela Creția

Ediție îngrijită de ASTRID CAMBOSE

496 pp., 52 lei

De aceeași autoare

Hannah Arendt, Martin Heidegger

Scrisori 1925–1975

Merită scris despre pudoarea filozofilor, incapabili să prelucreze în discursul lor iubirea și să-i asigure acesteia „în sistem” un loc pe măsura celui pe care ea îl ocupă în viața lor. În cea de-a doua scrisoare de îndrăgostire pe care Heidegger i-o scrie Hannei Arendt, în 21 februarie 1925, citim: „De ce oare, dintre toate posibilitățile date ființei umane, iubirea este pe departe cea mai bogată și de ce, pentru cei care ajung să o trăiască, ea devine o dulce povară? Deoarece, iubind, ajungem să ne transformăm în ceea ce iubim, rămânând totuși noi înșine.”

Un an mai târziu, Heidegger redactează Sein und Zeit. Sintagma „posibilități ale ființei

umane” devine aici una pur tehnică și s-ar putea la rigoare spune că tratatul heideggerian este o analitică a posibilităților Dasein-ului. Cu toate acestea, posibilitatea „de o bogăție fără pereche printre celelalte posibilități acordate ființei umane” este total absentă dintr-o carte care are tocmai aceste posibilități ca obiect. Cuvântul Liebe nu apare nici măcar o singură dată în cele 600 de pagini standard ale celebrisimului volum, ba mai rău, e pomenit, înălăuntrul unei enumerări, într-o notă de subsol de la pagina 190.

Filozofia are, așadar, voie să pătrundă într-un discurs amoros și să contribuie la alcătuirea lui (pasaje întregi din declarațiile făcute „domni-

șoarei Arendt” sunt scrise în cel mai crâncen „cod heideggerian”), în vreme ce amorul dă rău într-un discurs filozofic și trebuie, în consecință, ignorat. Dar de ce?

Gabriel Liiceanu

Hannah Arendt, Martin Heidegger

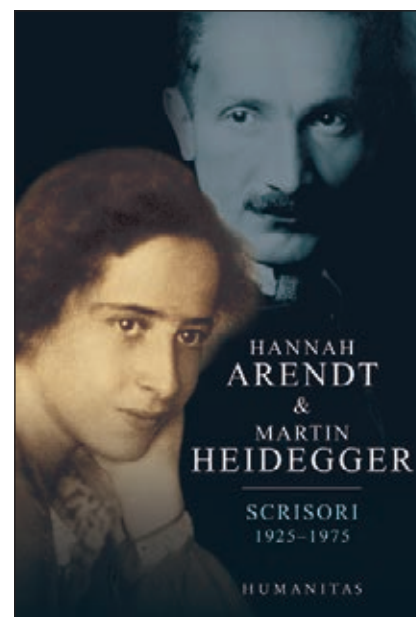
Scrisori 1925–1975

editate de Ursula Ludz

Traducere din germană de

Catrinel Pleșu și Cătălin Cioabă

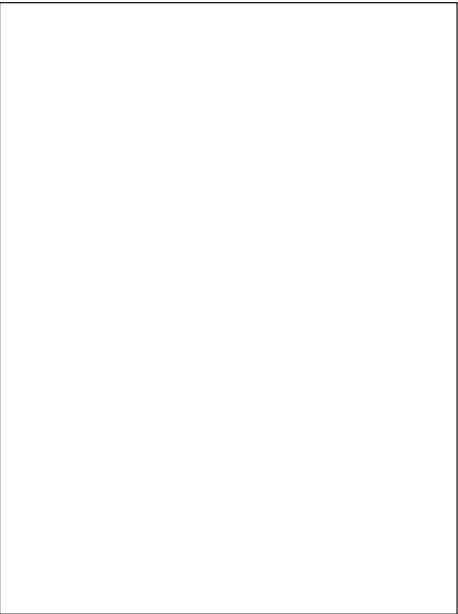
504 pp., ... lei

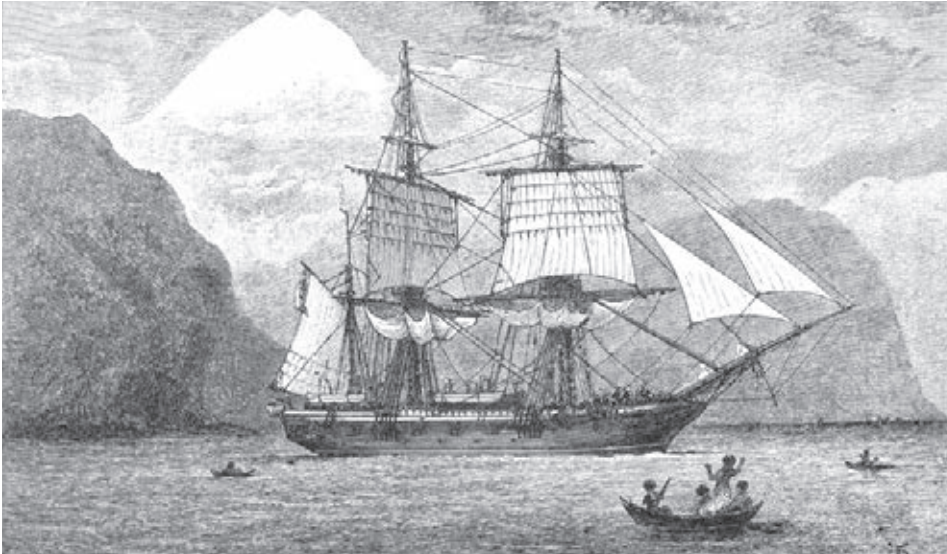
Charles Darwin

Autobiografie

Călătoria unui naturalist în jurul lumii

Charles Darwin
Autobiografia lui Charles Darwin, 1809–1882. Urmata de fragmente din: Călătoria unui naturalist în jurul lumii
Traducere de Miruna Voiculescu, Ancauța Bontaș, Andrei Bontaș
... pp., ... lei

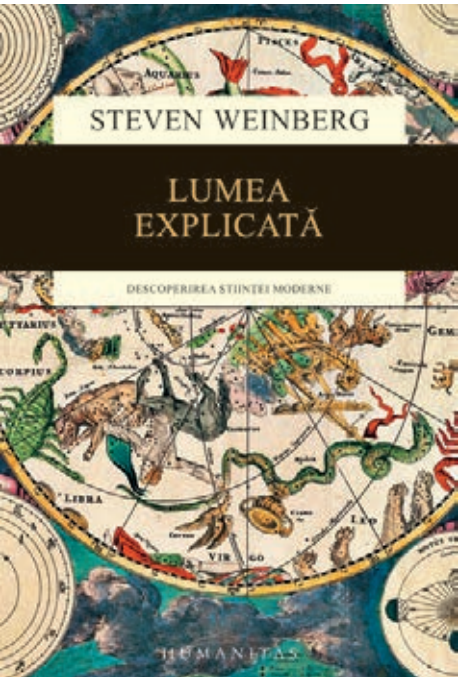

Amintirile lui Charles Darwin, scrise spre sfârșitul vieții pentru „copiii și nepoții mei”, deschid o perspectivă revelatoare asupra vieții și gândirii unui savant care a revoluționat nu doar studiul naturii, ci și felul în care ne vedem pe noi înșine. Această versiune completă a *Autobiografiei*, editată de nepoata lui Darwin, Nora Barlow, restituie pasajele – considerate prea radicale – cenzurate de familie la momentul primei publicări. Darwin își zugrăvește devenirea pe fundalul unui tablou mai amplu al vieții intelectuale victoriene, alternând expuneri esențiale, precum aceea despre credința religioasă, cu relatări anecdotice. Pe lângă textul *Autobiografiei*, volumul de față oferă o selecție reprezentativă din jurnalul ținut de Darwin în timpul călătoriei sale în jurul

lumii la bordul vasului *Beagle* (1831–1836). Dacă înaintea acestei expediții tânărul absolvent al Universității Cambridge cocheta cu ideea de a deveni preot de țară, periplul de cinci ani prin nenumărate ținuturi l-a făcut pe Darwin să pună la îndoială multe dintre credințele acceptate despre om și Pământ și l-a condus în cele din urmă la elaborarea celebrei sale teorii a evoluției prin selecție naturală. Relatările lui Darwin despre băștinașii din Țara de Foc, despre marele cutremur produs pe teritoriul chilian în 1835 sau despre speciile observate în arhipelagul Galápagos constituie nu doar un document unic în istoria științei, ci și un fascinant jurnal de călătorie.

Știință. Pași peste granițe

Colecții coordonate de Vlad Zografi

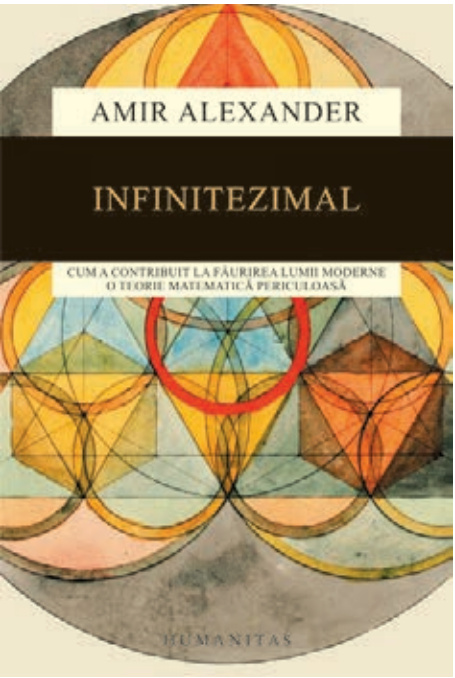

Steven Weinberg
Lumea explicată: Descoperirea științei moderne
Traducere din engleză de Dan Nicolae Popescu
404 pp., ... lei

Este o șansă faptul că unul dintre marii fizicieni ai lumii, laureatul Nobel Steven Weinberg, s-a pasionat de istoria științei și a oferit publicului larg o perspectivă pătrunzătoare și originală asupra evoluției cunoașterii. *Lumea explicată* e povestea descoperirii științei moderne – o aventură începută în Grecia antică, apoi continuată în Evul Mediu arab și european și dusă la bun sfârșit prin opera lui Newton. Weinberg privește cunoștințele trecutului ca un fizician al zilelor noastre, dar cultura lui umanistă îl ajută să înțeleagă legăturile subtile ale științei cu poezia, muzica, religia și filozofia.

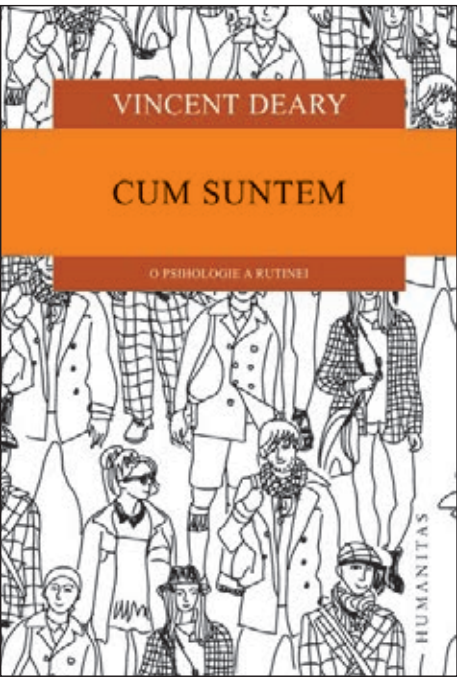
Sunt fizician, nu istoric, însă de-a lungul timpului istoria științei a ajuns mă fascinează tot mai mult. Este o poveste extraordinară, una dintre cele mai interesante din istoria omenirii.

Steven Weinberg

Amir Alexander
Infinitesimal: Cum a contribuit la făurirea lumii moderne o teorie matematică periculoasă
Traducere din engleză de Dorin Nistor și Dan Nicolae Popescu
352 pp., ... lei

La sfârșitul secolului XVI și începutul secolului XVII, Europa era frământată de conflicte violente nu doar în plan politic și social, ci și în aparent mult mai pașnicul domeniu al științelor matematice. Dacă pe câmpurile de luptă Reforma se confruntau cu Contrareforma, în matematică bătălia se dădea între partizanii infinitezimalelor – readuse acum la viață, după ce puseseră grele probleme anticilor – și matematicienii tradiționaliști, fideli modelului geometriei euclidiene. Preocupat de raporturile dintre matematică, istorie și cultură, Amir Alexander ne spune în *Infinitesimal* povestea impunerii noțiunii de infinit mic la începuturile lumii moderne, subliniind consecințele ei pe termen lung. Eroii cărții sunt oameni de știință (Galilei, Torricelli, Wallis, Newton), filozofi (Hobbes, Locke), clerici și conducători politici – cu toții prinși într-o luptă care, în ultimă instanță, demonstrează forța de iradiere a ideilor din matematică.

Vincent Deary
Cum suntem: O psihologie a rutinei
Traducere din engleză de Dana-Ligia Ilin
304 pp., 39 lei

La 40 de ani, psihoterapeutul Vincent Deary își părăsește locul de muncă din Londra, își vinde casa și se mută la Edinburgh pentru a scrie o carte despre... schimbare. Ținta sa nu este o lucrare de psihologie populară, despre cazurile clinice, ci o scriere *autentică* despre propria sa viață, despre familia sa, despre prietenii săi, un proiect ambițios de a aduce împreună, într-o viziune coerentă, teorii cunoscute referitoare la natura umană și la tehnologiile schimbării.

Pentru a vedea cum suntem, cum arată viața noastră *normală*, nu e nevoie să privim prea în profunzime. Căci lumea noastră este mică. Oamenii sunt creaturi ale obișnuinței: își construiesc un drum în viață, îl consolidează, se instalează comod în el și tind să nu-l mai părăsească. În cea mai mare parte a vieții trăim pe pilot automat. Ne place să trăim astfel. Dar apoi, inevitabil, intervine ceva ce ne scoate de pe drumul bătătorit al rutinei și ne pune în fața marii provocări a schimbării.

Eveniment editorial

Lev Tolstoi

Evanghelia pe scurt

Ai citit *Evanghelia pe scurt* a lui Tolstoi? Aș putea spune că, la vremea ei, cartea asta m-a ținut în viață. Dacă n-o știi, atunci n-ai cum să-nțelegi ce înrăurire poate avea asupra cuiva.

Ludwig Wittgenstein, corespondență

Cititorii de toate convingerile ar avea de câștigat citind această lucrare, deoarece modul în care procedează Tolstoi dovedește că mesajul lui Isus Hristos are ceva de spus și celor care nu se regăsesc în structurile bisericesti vizibile.

Evanghelia pe scurt aduce în prim-plan *învățătura lui Isus* și necesitatea urmăririi acesteia. În fond, la ce i-ar folosi unui creștin să-și însușească diferitele subtilități ale dogmelor, dacă aderarea la aceste mistere sublimе s-ar reflecta doar în repetarea unor ritualuri și în respectarea unor obiceiuri?

Tolstoi susține în mod radical urmarea învățaturii lui Hristos ca o cale a desăvârșirii. Sperăm ca apariția acestui volum să dea naștere unor reflecții, în toată libertatea, asupra locului învățaturii Evangheliei în viața personală și în societate.

Wilhelm Tauwinkl

„Evanghelia vestește că Izvorul primar al lucrurilor nu este un Dumnezeu aflat în afara acestora, așa cum cred oamenii, ci Cunoașterea vieții. De aceea, în locul a ceea ce oamenii numesc Dumnezeu stă, potrivit Evangheliei, Înțelegerea vieții. Fără Înțelegere nu există viață. Orice om trăiește numai pentru că are Înțelegerea vieții. Cei care nu înțeleg acest lucru și consideră trupul ca izvor primar al vieții își răpesc singuri viața cea adevărată. Însă cei care înțeleg că nu trăiesc în trup, ci în Înțelegere, au viața cea adevărată. Și această viață adevărată a arătat-o Isus Hristos. Recunoscând adevărul faptului că viața omului își are originea în Înțelegere, le-a dat oamenilor învățătura și pilda unei vieți a Înțelegerii în trup.

Iudeii, care se socoteau dreptcredincioși, se închinau unui Dumnezeu exterior, Creator și Stăpân al lumii. Potrivit învățaturii lor, acest Dumnezeu exterior a încheiat cu ei un Legământ. Potrivit Legământului, acest Dumnezeu le-a făgăduit iudeilor să-i ajute, iar iudeii i-au făgăduit să i se închine lui, iar condiția principală a Legământului era sfințirea sâmbetei. Isus a spus: „Sâmbăta este o instituție omenească“. Omul viu, în duhul său, este mai important decât toate datinile religioase. Respectarea sâmbetei, ca orice cinstire exterioară a lui Dumnezeu, conține o înșelăciune. Nu este cu puțință ca sâmbăta să nu facem nimic. Fapte bune trebuie să facă omul mereu, iar dacă sâmbăta împiedică împlinirea unei fapte bune, aceasta înseamnă că sâmbăta este o minciună. A doua condiție a Legământului cu Dumnezeu iudeii drept-credincioși socoteau că este evitarea relațiilor cu necredincioșii. La aceasta, Isus a răspuns că Dumnezeu nu cere de la oameni jertfă, ci să se iubească unii pe alții. Mai departe, socoteau o condiție a Legământului prescripțiile privind spălarea și curățirea. Și la aceasta a răspuns Isus că Dumnezeu nu cere curăție exterioară, ci doar îndurare și iubire față de oameni. Cu acest prilej a spus Isus că obiceiurile formale sunt dăunătoare, iar datina religioasă însăși este un rău. Datina

Lev Tolstoi
Evanghelia pe scurt
Traducere de Wilhelm Tauwinkl
Ediție cartonată
196 pp., ... lei

Lev Tolstoi
Despre Dumnezeu și om:
Din jurnalul ultimilor ani (1907–1919)
Traducere din rusă de Elena Richard
Ediție cartonată, 272 pp., 45 lei

religioasă face ca oamenii să lepede cele mai importante fapte de iubire, cum ar fi iubirea față de părinți, justificând acest lucru prin datina religioasă. Despre toate lucrurile formale, despre toate prescripțiile Legii celei vechi, prin care omul era înjosit, Isus a vorbit în felul următor: „Să știți cu toții că nimic nu-l poate înjosi pe om din afară; îl poate înjosi doar ceea ce gândește și ceea ce face.“

Apoi a venit Isus la Ierusalim, cetatea aceea socotită sfântă, și a intrat în Templu, în care, potrivit dreptcredincioșilor, locuia Dumnezeu însuși, și a spus că nu este nevoie să se aducă jertfă lui Dumnezeu, că omul este mai important decât Templul, că este nevoie doar să ne iubim aproapele și să-l ajutăm. Apoi a mai spus Isus că nu este nevoie să ne închinăm lui Dumnezeu într-un loc anume, ci este nevoie să-i slujim Tatălui prin fapte și în Duh. Duhul nu poate fi nici văzut, nici arătat. Duhul este mărturisirea omului despre relația sa de fiu față de Duhul nesfârșit. Templul nu este necesar. Adevăratul Templu este lumea oamenilor legați prin iubire. El a spus că orice cinstire exterioară a lui Dumnezeu nu este dăunătoare doar atunci când sprijină lucrările răului, asemenea cinstirii lui Dumnezeu din partea iudeilor, care prescria uciderea și îngăduia disprețuirea părinților, ci, în general, din cauza faptului că un om care respectă obiceiurile formale se socotește îndreptățit și se abține de la lucrările iubirii. A spus că se străduiește spre bine, împlinind lucrările iubirii, doar acel om care-și simte nedesăvârșirea. Pentru a împlini lucrările iubirii trebuie să ne socotim nedesăvârșiți pe noi înșine; dimpotrivă, cinstirea formală a lui Dumnezeu îl ademenește pe om la iluzia mulțumirii de sine. Orice cinstire formală a lui Dumnezeu este inutilă și, de aceea, trebuie înlăturată. Iubirea nu poate fi unită cu respectarea obiceiurilor și nu se poate împlini nici o lucrare a iubirii sub forma unei cinstiri formale a lui Dumnezeu. Omul este fiul lui Dumnezeu după Duh și de aceea trebuie să-i slujească Tatălui în Duhul.“ (*fragment*)

Henri J.M. Nouwen

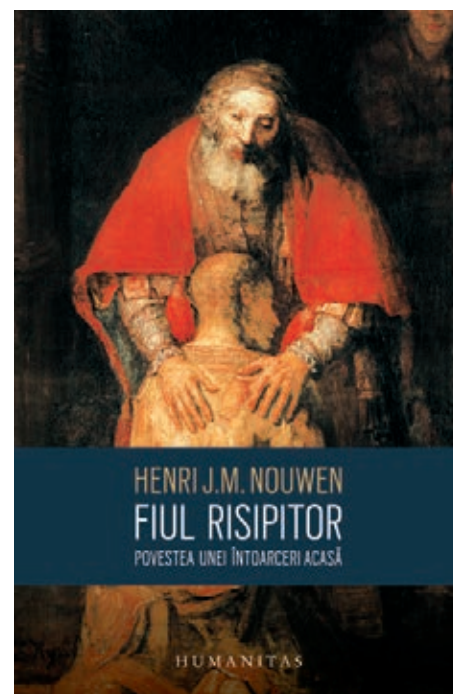
Fiul risipitor

Părintele Henri J.M. Nouwen ne împărtășește călătoria spirituală pe care i-a prilejuit-o, într-un moment de cumpănă al vieții sale, întâlnirea cu faimosul tablou al lui Rembrandt *Întoarcerea fiului risipitor* și cu înțelesurile profunde ale acestei parabole ce cuprinde miezul mesajului biblic. Ni se întâmplă tuturor – spune autorul, pornind de la propria experiență – să fim răzvrățiți asemenea fiului risipitor, invidioși și resentimentari asemenea fiului mai mare rămas acasă ori pur și simplu indiferenți față de cei din jurul nostru. Totuși, suntem mereu chemați să devenim asemenea tatălui iertător ce-și dăruiește iubirea fără să aștepte nimic în schimb și-i întâmpină cu bucurie chiar și pe cei care-i greșesc. Goana după succes și câștiguri materiale, continua competiție cu ceilalți, însingurarea și deprimarea îl

îndepărtează pe omul contemporan de sine însuși și de locul adevăratei sale libertăți. Însă Henri J.M. Nouwen ne demonstrează în aceste reflecții pline de înțelepciune și sensibilitate că „întoarcerea acasă“ rămâne posibilă fie și după cele mai deznădăjduite rătăciri.

„Încă mă asemăn cu fiul risipitor. Însă mă aflu cu adevărat în drum spre casă. Am plecat din țara aceea îndepărtată și am ajuns să simt apropierea iubirii. Și, astfel, sunt pregătit acum să-mi împărtășesc povestea. Are în ea un strop de speranță, de lumină, de mângâiere.“

Henri J.M. Nouwen

Henri J.M. Nouwen
Fiul risipitor: Povestea unei întoarceri acasă
Traducere din franceză de Monica Broșteanu
196 pp., 29 lei

Eseu

În aceeași colecție

Magda Răduță (ed.)

„Îi urăsc, mă!“ O antologie a pamfletului

Magda Răduță
Îi urăsc, mă!
288 pp., lei

În lunga sa istorie, începând cu satirele antice și cu oratoria de tribună, pamfletul e, covârșitor, un discurs social al înfruntării: o probă a actualității, un denunț al relei alcătuirii din lumea prezentului, un protest direct, public și vehement. E născut din indignarea în fața nedreptăților și nu se dă înapoi de la nimic, riscând totul ca să le demaște. Singur martor, și încă neputincios, al iremediabilului dezastru, pamfletarul nu poate fi altfel decât atroce și spumegat. El stă singur în „colțul adevărului“, neascultat de nimeni, și cu atât mai vehement cu cât dezastrul e mai întins.

Magda Răduță

Scrișul Magdei Răduță e variat, expresiv și răsplătitor. Avem de-a face, în mod evident, nu doar cu un om pasionat de obiectul cercetării, ci și cu un stilist. Ea nu oferă cititorilor profilul unui filolog pedant și dornic să epateze, ci rezultatul unei munci așezate, duse la capăt cu lumină pe chip. Un cercetător care scrie despre floretiștii cuvântului are la rândul său floreta la brâu.

Radu Paraschivescu

Majoritatea pamfletelor antologate aici sunt texte care au intrat în literatură din gazetărie, purtându-și în egală măsură actualitatea și indignarea care îmbracă forma unei violențe verbale dezlănțuite (și uneori insuportabile – numai că pentru pamflet norma e insuportabilul). Citite în înșiruirea lor cronologică, pamfletele aduc la lumină șiruri vechi și lungi de strâmbătăți. E imaginea, cu totul întunecată, a unor vinovații pe care pamfletarii le denunță neobosit, în invective spumegate, de aproape două secole.

Pamfletarul devine simpatic când se adresează opiniei publice. E ca un atentat, cu acid, asupra monumentelor, statuilor, busturilor, efigiilor din for. E vorba numai de cele în viață. Pamfletarul e un vitriol al gloriilor curente. [...] Cu toate că e descriptiv și analitic, pamfletul ține de lirism. E partea concavă a poeziei, e forma lăuntrică a elanului. Sufletul lui e iubirea, la gradul pe care-l numim ură, resortul lui e revolta.

Ion Vinea

Alain Finkielkraut

Alain Finkielkraut
O inimă inteligentă
Traducere din franceză de Simona Brînzaru
208 pp., 29 lei

O inimă inteligentă

„Regele Solomon îl implora pe Cel Veșnic să-l binecuvânteze cu o inimă inteligentă. La sfârșitul unui secol devastat de fărâdelegile cumulate ale *birocrățiilor*, adică de o inteligență pur funcțională, și ale *posedațiilor*, adică de o sentimentalitate sumară, binară, abstractă, această rugă pentru a fi înzestrat cu perspicacitate afectivă și-a păstrat întreaga sa valoare.“

Alain Finkielkraut

Dar cui să înălțăm această rugă când Dumnezeu tace? Alain Finkielkraut ne oferă răspunsul-cheie – literaturii. Cele nouă texte pe care le-a ales, printre care *Gluma*, de Milan Kundera, *Însemnări din subterană*, de F.M. Dostoievski, *Panta rheii*, de Vasili Grossman, sau *Pata umană*, de Philip Roth, descriu vieți banale sfărâmate de Istorie, vorbesc despre triumf și eșec, despre banalitatea răului și ferocitatea binelui, despre șansa care se arată într-un moment nepotrivit și despre ironia destinului. *O inimă inteligentă*, una dintre cele mai personale și desăvârșite opere ale lui Alain Finkielkraut, este un adevărat imn închinat lecturii.

Rosa Del Conte

Rosa Del Conte
Eminescu sau despre absolut
Traducere din italiană de Marian Papahagi
608 pp., 64 lei

Eminescu sau despre absolut

„Eminescu nu e o floare rară, desfăcută aproape prin miracol dintr-o sămânță adusă din întâmplare pe solul Daciei de suflarea vânturilor apusene: este un astru țâșnit din adâncurile cerurilor din Răsărit, ca mărturie despre o civilizație tânără și nouă, dar înrădăcinată într-un trecut de veche cultură și de severă tradiție. Ca și a Lucefărului său, și lumina lui a străbătut, înainte să ajungă până la noi, o cale lungă.“

Rosa Del Conte

„Studiul publicat în 1963 de Rosa Del Conte are nu numai meritele incontestabile ce revin exegezelor riguroase și solid întemeiate în bibliografia de specialitate, ci și pe acela de a propune și argumenta un punct de vedere original, apărut cu erudiție și strălucire. E vorba de cea mai importantă cercetare străină dedicată lui Eminescu și una din operele de rezistență despre poezia, proza și cultura eminesciană, de așezat alături de marile exegeze românești asupra subiectului.“

Marian Papahagi

Cătălin Avramescu

Cătălin Avramescu
Cum alegem? Un portret al democrației pe înțelesul tuturor
136 pp., 22 lei

Cum alegem?

„Ca să fie democratic, un stat modern trebuie să întrunească un număr de condiții: să cultive respectul față de lege, să aibă alegeri corecte și să aibă o economie liberă.“

Cătălin Avramescu

„Când totalitatea cetățenilor nu vrea să se ocupe decât de treburile particulare, partidele au toate șansele să devină stăpânele treburilor politice. Putem vedea atunci adesea pe scena mare a lumii o mulțime reprezentată de câțiva oameni. Aceștia vorbesc singuri în numele unei majorități absente sau neatente; numai ei acționează în mijlocul unei nemișcări generale; ei hotărăsc în toate, după capriciul lor; ei schimbă legile și tiranizează după plac moravurile; și rămânem uluiți văzând în ce număr mic de mâini nevolnice și ticăloase poate cădea un popor mare.“

Alexis de Tocqueville

Mihai Frățilă

Mihai Frățilă
Poate fi trimis Dumnezeu în exil? Despre riscurile mântuirii și șansa răbdării
96 pp., 21 lei

Poate fi trimis Dumnezeu în exil?

„Să scrii astăzi despre răbdare poate lăsa impresia unei prezumții fără margini. Rătăcirile și confuzia lumii în care trăim – tot mai străină de valorile sufletești – par să ne condamne împrăstierii. Pentru mulți europeni a fi religios azi a devenit un semn de slăbiciune, dat fiind că pierderea reperelor creștine a dus la marginalizarea persoanelor formate în credință. Acest lucru ne face să simțim astăzi nu doar formidabila povară a desacralizării, dar și riscul de a-l trimite pe Dumnezeu în exil. Înainte ca Dumnezeu să fie un drept al omului, este omul dreptul lui Dumnezeu. În vreme ce noi distrugem lumea prin nerăbdare, răbdarea divină îi îngăduie să continue, pentru a-și găsi mântuirea. Dar omul nu poate să pășească peste pragul răbdării, în conștiință și speranță, decât numai prin dialogul cu Hristos, alături de semenii. Tocmai de aceea, pentru că răbdarea rămâne o mare șansă, paginile de față invită la descoperirea multor lucruri necesare care, la prima vedere, par să fi dispărut de mult de pe firmamentul binelui în această lume.“

Mihai Frățilă

Biblioteca italiana

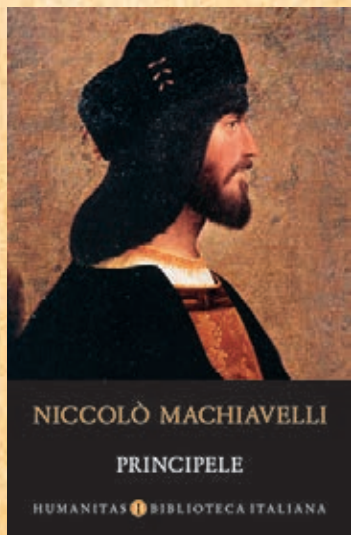
Colecție coordonată de
Smaranda Bratu Elian

Francesco Guicciardini
Ricordi. Dialogo del reggimento di Firenze / Cugetări. Dialog despre guvernarea Florenței
Ediție îngrijită și traducere de Corina Anton
508 pp., 49 lei

Cum poți purta potrivit conștiinței un război izvorât din lăcomia de a-ți spori teritoriul, în care se comit atâtea omoruri, atâtea jafuri, atâtea violuri asupra femeilor, atâtea incendieri de case și biserici și nenumărate alte rele? Și cu toate astea, cineva care în senat ar invoca doar acest motiv împotriva inițierii unui război cu sorți de izbândă și folositor ar fi refuzat de toți. Aș spune și mai mult: voi cum ați putea accepta, potrivit conștiinței, un război pentru a apăra pământurile care vă aparțin? Ba chiar dacă nimeni nu pornește la război împotriva voastră și nimeni nu vă cere să purtați război, cum altfel ați putea voi să vă păstrați teritoriile stăpânite, în care, dacă vă gândiți bine, poate că nimic nu e al vostru, pentru că voi ați ocupat tot sau măcar cea mai mare parte cu armele sau cumpărându-l de la cine nu avea nici un drept asupra lui? La fel se întâmplă cu toți ceilalți, pentru că, dacă te gândești bine la originea lor, toate statele sunt obținute prin violență și, în afară de republici, chiar înăluntrul lor nu există putere care să fie legitimă, și încă mai puțin e aceea a împăratului, care are atâtea autoritate, încât justifică violența celorlalți; de la această regulă nu-i exclud pe preoți, a căror violență este dublă, deoarece ca să ne țină înrobiți folosesc atât armele spirituale, cât și pe cele lumești.

Francesco Guicciardini

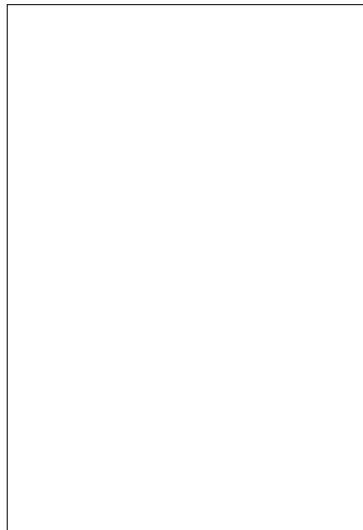
Niccolò Machiavelli
Principele
Traducere din italiană de Nina Façon
176 pp., 25 lei

Iubită și totodată hulită de suverani, juriști și filozofi, lucrarea lui Machiavelli a avut o influență covârșitoare asupra gândirii politice moderne, păstrându-și neștirbită actualitatea și, deopotrivă, caracterul neliniștitor.

Spiritualitate

MinteȘtiință:

Un dialog între Orient și Occident

Dalai Lama et al.
MinteȘtiință: Un dialog între Orient și Occident
Traducere din engleză de Nicoleta Neagoe
...pp, ... lei

Dialogul dintre psihologiile budismului și Occident reprezintă întâlnirea unor paradigme diferite, fiecare cu propria unitate de măsură a experienței umane. Doar în cadrul unei asemenea întâlniri intelectuale se poate naște o sinteză nouă. Pe măsură ce aceste sisteme, atât de mult timp separate, își continuă interacțiunea, există mari șanse ca fiecare să-l îmbogățească pe celălalt.

La fel cum psihologia modernă poate învăța multe de la o veche știință a interiorității, tot așa pot exista căi prin care abhidharma și alte sisteme orientale de gândire să beneficieze de descoperirile științei moderne despre minte și creier. Într-adevăr, așa cum Sanctitatea Sa a spus despre dialogul dintre budism și știință: dacă știința modernă a dovedit că vreo credință budistă este greșită înseamnă că budismul va trebui să se schimbe, la rândul meu nutresc speranța ca, în această întâlnire a căilor, psihologia modernă să fie la fel de flexibilă.

Daniel Goleman
Robert A.F. Thurman

Confesiunile unei călugărițe budiste

„Budiștilor nu le este deloc frică de moarte: e în mod sigur singura certitudine din viață. Are, pe deasupra, o putere fără egal de a-i face pe oameni să privească atent în inima lor și să decidă ce este esențial și ce este superfluu. Pe mulți prezența morții îi face să-și reevalueze viața și să aleagă să-și privilegieze spiritualitatea. Astfel moartea devine un aliat.“ „*Think big, start small*. Ador această propoziție. Mi-o repet mie însămi foarte des. De fiecare dată când mă lansez într-un nou proiect. Nu m-am gândit niciodată că mi-ar fi imposibil să fac ceva. Am crezut întotdeauna în mine însămi și în generozitatea celorlalți. Nu e aroganță, ci pur și simplu încredere în viață. În forța ei. Putem schimba cursul întâmplărilor.“ „Fiecare, la nivelul său, poate face lumea mai bună. Trebuie doar să te lansezi și să fii sincer generos. Să nu te îngrijorezi pentru ceea ce nu poți să dai, ci să dai ceea ce poți din toată inima. Lumea are nevoie de sfinți. Dar are nevoie și de oameni obișnuiți, simple ființe umane care pot să înțeleagă durerea celorlalți.“ „Practica budistă ne învață să ne privim dușmanul ca pe un învățător, să profităm de cel care ne provoacă pentru a ne combate propria negativitate.“ „Ca un magnet atras în direcții opuse, m-am construit în jurul iubirii și urii, violenței și dragostei necondiționate, limitării și infinitului. Am fost atrasă întâi într-o parte, apoi în cealaltă, până când receptorii mei interni au încetat să intre în panică și să-mi trimită mesaje contradictorii, până când mi-am găsit stabilitatea.“ (*fragment*)

Ani Chöying Drolma, Laurence Debril
Confesiunile unei călugărițe budiste
Traducere de Dana Soloveanu
216 pp., ... lei

Ikigai

Hector Garcia (Kirai), Francesc Miralles
Ikigai: Secrete japoneze pentru o viață lungă și fericită
Traducere din spaniolă de Camelia Dinică
176 pp., 27 lei

Ikigai... Acest concept japonez, care s-ar traduce prin „fericirea de a fi mereu ocupat“, pare să explice extraordinara longevitate a japonezilor, mai ales din insula Okinawa. Acolo, numărul persoanelor centenare depășește cu mult media mondială.

Cultivarea prieteniiilor, alimentația moderată, odihna adecvată și mișcarea ușoară par să facă parte din ecuația sănătății, însă în centru este acea *joie de vivre*, bucuria de a trăi, care îi ajută să însumeze ani și să sărbătorească în continuare fiecare răsărit de soare, *ikigai*-ul personal al fiecăruia.

Héctor García (Kirai), Francesc Miralles

Cele 10 legi ale *ikigai*-ului:

1. Fii mereu activ, nu te pensiona niciodată.
2. Privește lucrurile cu calm.
3. Nu mânca pe săturate.
4. Înconjoară-te de prieteni buni.
5. Fii în formă pentru următoarea ta aniversare.
6. Zâmbește.
7. Reconectează-te la natură.
8. Fii recunoscător.
9. Trăiește clipa.
10. Urmează-ți *ikigai*-ul.

HUMANITAS

fiction

Care Santos

O editură este un cămin. Un cămin pentru cititori, care caută în catalogul ei poveștile ce vor contribui la fericirea lor. Este, de asemenea, un cămin pentru noi, scriitorii, care ne simțim sprijiniți în munca noastră, prețuiți, iubiți. Nu e nimic mai dificil decât să construiești un catalog editorial. Tocmai din această pricină, nu există nimic mai valoros. În acest sens, sunt deja câțiva ani de când am un cămin în România. Foarte bine condus de Denisa Comănescu, o femeie generoasă și expertă în arta de a le oferi un cămin cititorilor, cărților, autorilor. Cu o echipă de profesioniști – sunt invizibili, dar sunt acolo și muncesc din greu – care m-a făcut să mă simt întotdeauna ca la mine acasă. De aceea, din când în când mă trezesc că mă gândesc la România, la oamenii care mă citesc acolo, la cei care așteaptă fiecare nouă carte a mea, la dățile când am vizitat această țară și m-am bucurat de căldura oamenilor ei, la zâmbetul editoarei mele, cu care vorbesc despre literatură, da, dar și despre pisici, despre orașe, despre viață. Deie Domnul ca Humanitas Fiction să trăiască multe zeci de ani de aici înainte! Deie Domnul ca nimic să nu clatine temeliiile acestui cămin, unde atâția dintre noi suntem fericiți!

Rui Zink

Humanitas Fiction este pur și simplu cea mai bună editură posibilă pentru cărțile mele. Nu mă înțelegeți greșit, nu este un compliment. Aș prefera să pot spune ceva de genul „Humanitas Fiction este o editură grozavă și una dintre cele mai bune pentru cărțile mele“. Dar, din păcate, nu: este, pur și simplu, cea mai bună. Humanitas Fiction reușește să conecteze două aspecte aflate în general în opoziție: criterii elevate pentru cărți și o structură solidă de marketing. E un vis devenit realitate și, pentru titlurile mele, visul meu devenit realitate.

Lisa Strømme

Simt întotdeauna un fior când o editură străină descoperă ca are o conexiune specială cu romanul meu și am fost foarte încântată când am descoperit că Humanitas Fiction urma să-mi publice *Fata cu fragi*. De-a lungul întregului proces de publicare, Humanitas Fiction a avut o conduită profesională exemplară, generoasă și plină de delicatețe. Am fost impresionată și emoționată de entuziasmul și atenția lor la detalii și nu aș fi putut visa la o echipă mai bună sau la o casă mai potrivită în România pentru cartea mea. Mă bucur mult că cititorii români au acum acces la romanul meu direct în limba lor și sper că îl vor citi cu plăcere. Felicitări Humanitas Fiction la a zecea aniversare, și la cât mai multe decenii de succese editoriale!

David Mitchel

La mulți ani cu ocazia celei de a zecea aniversări, dragă Humanitas Fiction, editura mea genială, versatilă și cu vederi largi din România. Acum câțiva ani era la modă să vorbești despre cartea tipărită ca despre o specie pe cale de dispariție. Humanitas Fiction este una din cele câteva edituri europene tinere care au revigorat viitorul cărții prin mutarea accentului pe cititor, prin publicarea unor cărți extraordinare și văzând social media ca un instrument și nu o amenințare. Sunt teribil de mândru să fiu publicat de Humanitas Fiction, și deja aștept a douăzecea aniversare.

Tom Rachman

Cu toate cele ce se întâmplă în lume în ultima vreme, realitatea poate părea ficțiune, iar ficțiunea, realitate. Din fericire, cărți minunate ca cele de la Humanitas Fiction ne ajută să vedem diferența. Le transmit cititorilor români urările mele călduroase și sper foarte tare să ne întâlnim cândva – poate pe pagina unei cărți. (Căci dacă lucrurile continuă așa, atunci cărțile îmi vor deveni ascunzătoare!)

Isabel Allende

Au trecut mulți ani de când am o relație strânsă de prietenie cu Humanitas Fiction, editura care mi-a publicat aproape toate titlurile – optsprezece la număr până acum – și care a obținut pentru mine un public cititor fidel în România. E un lucru cu adevărat minunat faptul că poveștile mele, scrise în spaniolă și atât de departe, sunt savurate de atât de mulți cititori din România. Le sunt foarte recunoscătoare editurii și traducătorilor mei că au făcut toate acestea posibile și felicit Humanitas Fiction din toată inima la cea de a zecea aniversare. Sper ca va continua să promoveze cultura și literatura universale. Cele mai bune urări din casa spiritelor din California,

Vesna Goldsworthy

La mulți ani, Humanitas Fiction. Sunt mândră că am devenit o parte a familiei stelare a autorilor Humanitas Fiction chiar în anul celei de-a zecea aniversări, mândră că ediția românească a romanului meu, *Marele Gorsky*, este foarte frumoasă și aștept cu nerăbdare viitoarele noastre succese. La mulți ani!

Raftul Denisei

Evgheni Vodolazkin

Colecție coordonată de Denisa Comănescu

Autorul bestsellerului internațional *Laur*, Evgheni Vodolazkin, revine cu o poveste copleșitoare despre memorie și vină, despre o iubire atât de puternică, încât învinge haosul și chiar moartea. *Aviatorul* a fost finalist la principalele premii literare din Rusia și a câștigat, în 2016, Bolșaiia Kniga – Premiul al doilea.

Innokenti Platonov, protagonistul romanului, fără a fi în realitate aviator, săvârșește un zbor extrem între începutul și sfârșitul secolului XX, devenind obiectul unui experiment întreprins într-un lagăr cu destinație specială. Născut în 1900, el este înghețat în azot lichid la mijlocul anilor '20, iar în 1999, deja în altă lume, este dezghețat. Trezit din somnul experimentului pe un pat de spital, memoria lui Innokenti pare a fi *tabula rasa*. În încercarea de a-și reconstitui istoria personală, el începe, la sfatul doctorului său, să noteze într-un jurnal frânturi haotice de amintiri: chipuri, imagini, întâmplări. Treptat, apar Petersburgul din primii ani ai secolului XX, copilăria, școala și întâia iubire, Revoluția din 1917 și, în sfârșit, lagărul. Odată cu ieșirea din spital, pe Innokenti îl așteaptă

Aviatorul

o viață nouă, în care poate să iubească iar și să redescopere lumea. O lume unde el, așa cum o arată și propriul său nume, este un Candide – însă unul care se simte responsabil și pentru cele trăite, și pentru cele netrăite, tema vinovăției aducând în *Aviatorul* ecouri dostoevskiene.

„Mi se pare admirabil faptul că Vodolazkin nu exploatează succesul din *Laur*, ci alege pentru acest nou roman o cu totul altă cale. Rezultatul e o carte cu excepționale calități literare, care nu decurg din detaliile șocante, nici din întorsăturile spectaculoase de situație, ci sunt izbândă exclusivă a mijloacelor de limbaj.” – **Dmitri Bikov**

„*Aviatorul* e în primul rând o carte despre atributele schimbătoare ale istoriei și despre imposibilitatea de a conserva și a face să dăinuie trecutul. Nu a fost încă descoperit azotul lichid care să păstreze sunetele, mirosurile și limba lumii dispărute. Nu întâmplător sunt ignorate atât de demonstrativ în roman «evenimentele istorice», din care rămân numai niște fulgi răzleși de zăpadă, căzuți pe gulerul pictorului începător, în octombrie 1917.” – **Tatiana Sohoreva**

Evgheni Vodolazkin
Aviatorul
Traducere din rusă de Adriana Liciu
368 pp., 39 lei

Best
seller

De același autor

Evgheni Vodolazkin în dialog cu Horia-Roman Patapievici la Teatrul Odeon, la jumătatea lunii mai.

În limba rusă există două cuvinte înrudite: uman și umanist. Primul înseamnă omenesc, al doilea desemnează științele legate de cultură și artă. Ambele cuvinte provin din latinescul *humanitas* (natură umană, instrucție). Un cuvânt foarte important pentru cultură. Sunt sigur că și în limba română are multe derivate. Acum 27 de ani a apărut un nou sens al acestui cuvânt vechi: *Humanitas* este numele celei mai bune edituri din România. În accepțiunea lui în limba română, acest cuvânt a primit o mulțime de sensuri suplimentare: și o înaltă calitate a edițiilor, și o bine organizată interacțiune cu cititorii, și – bineînțeles – solitudine (atitudine umană!) față de autori. Cum totul în lume se dezvoltă, acum zece ani unul dintre sensurile lui a căpătat o nouă formă – *Humanitas Fiction* – editura pentru literaturile lumii, iar pentru mine, ca autor străin, acesta este un sens principal și complet. În general vorbind, mărturia unui autor este cea mai demnă de crezare. Un autor nu se duce la o editură care nu e bună. Precum somonii care își depun icrele numai într-o apă curată. Ce sens are pentru ei să înnoate într-o altfel de apă? După cum se știe, nici o mașină, nici cea mai scumpă, nici cel mai minunat Mercedes nu merge de la sine. Are nevoie de o mână care să țină bine volanul. La volanul editurii *Humanitas Fiction* afla Denisa Comănescu. Un om cu un gust literar desăvârșit. Când vreau să aflu ce anume din noutățile literare merită citit, mă adresez Denisei. Potrivit regulilor alcătuirii unui text, ce este cel mai important trebuie scris la urmă. Simt că acest text a ajuns deja la sfârșit. Felicitări, dragi colegi, cu ocazia jubileului!

Evgheni Vodolazkin

Lansată în 2015 la inițiativa editurii britanice Hogarth și preluată deja în 28 de țări, această serie propune revizitarea capodoperelor shakespeariene de către scriitori de faimă internațională, care le reimaginează pentru secolul XXI.

Howard Jacobson

Shylock este numele meu

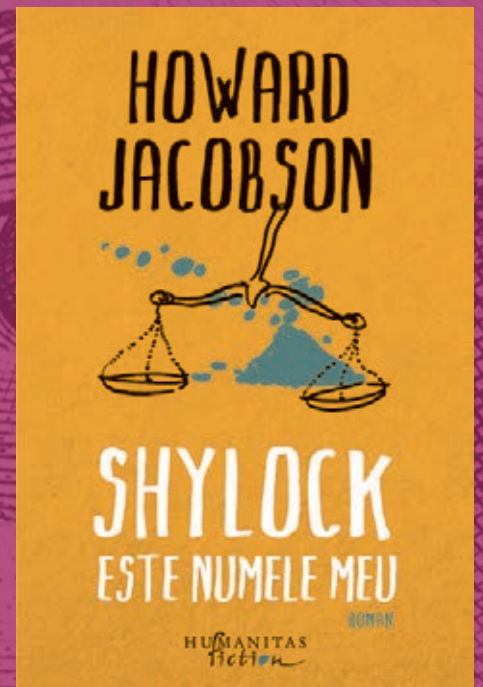
„În *Shylock este numele meu*, Howard Jacobson își dă întreaga măsură a talentului său. El ia temele piesei lui Shakespeare și le tratează cu umor negru și multă inteligență. Nu există astăzi un scriitor de limbă engleză mai amuzant decât el. Nu e vorba doar de un umor care să te facă să râzi în hohote, deși e din plin și acesta, incluzând glumele legate de circumcizie sau masturbare. Ci de un umor ascuțit, mușcător, care trece prin tine.“

Jewish Chronicle

„Howard Jacobson e un romancier de idei. Ce se adaugă unei mari opere atunci când este reimaginată? Avem nevoie de jargonul de secol XXI pentru că originalul pare intimidant de departe? *Shylock este numele meu* devine o ripostă emoționantă, tulburătoare și captivantă la deznodământul senin al textului original.“

Sydney Morning Herald

Howard Jacobson alături de Nigel Bellingham, Mihaela Anghelescu Irimia, Sebastian Reichmann și Denisa Comănescu la lansarea volumului *Shylock este numele meu* în Librăria Humanitas de la Cismigiu, la începutul lunii mai.

Howard Jacobson
Shylock e numele meu
Traducere din engleză de Dana Crăciun
276 pp., 32 lei

Jeanette Winterson
Scriș pe trup
Traducere din engleză de Vali Florescu
232 pp., 27 lei

Jeanette Winterson

Scriș pe trup

Cărțile scriitoarei britanice Jeanette Winterson sunt publicate în peste 35 de țări.

Jeanette Winterson așterne pe hârtie o confesiune – a ei, a altuia? – neîngrădită de clișee, dezbrăcată de prejudecăți. E mărturisirea cuiva fără nume, chip și sex, care tânjește aproape maladiv după iubire. O trăiește cu intensitate în visul nocturn și în reveriile diurne, o caută în toate femeile care îi ies în cale și o alungă agresiv când devine sufocantă, obositoare. Jocul de-a v-ați ascunselea cu dragostea – cu inerentele ezitări, reveniri, trădări – îi secătuieste sufletul și-i spulberă iluziile. Până într-o zi când o cunoaște pe Louise, o femeie frumoasă, tandră, pătimasă, prinsă în capcana unei căsnicii lipsite de pasiune și în ghearele unei maladii fără leac. Și se îndrăgostește de ea cu disperarea aceea care te face să presimți că „măsura iubirii este pierderea ei“. Așa că își întipărește în minte, în suflet și în carne amănuntele dureroase ale acestei povești în care dragostea apare golită de orice pudibonderie, ca un fenomen visceral, inerent trupului, vital ca sângele străbătând venele.

„Poveste de dragoste și meditație filozofică, *Scriș pe trup* îmbină sensibilitatea cu ironia, pasiunea cu erudiția.“

The New York Times Book Review

„*Scriș pe trup* descrie dragostea cu precizia și dăruirea unui cartograf care descoperă un teritoriu necunoscut.“

Harper's Bazaar

„O lovitură de maestru... Extazul e reflectat cu o senzualitate de mare frumusețe.“

Vogue

„Un roman superb, pasional, senzual, o celebrare a frumuseții și vremelniceii făpturii omenesti sfășiate între dragoste și durere.“

The Vancouver Sun

Jeanette Winterson

O paranteză în timp

„O carte profund inteligentă și puternică, care îl va atrage pe cititor în lumea ei frământată, a geloziei, suferinței, răzbunării și iertării. Jeanette Winterson țese cu adevărată artă diferite fire narative și teme, astfel încât pe parcursul romanului ai senzația că asculți un preludiu și o fugă de Bach. *O paranteză în timp* este o meditație despre trecere, despre cum trecutul și viitorul sunt iremediabil legate. Un roman fascinant, complex și intens, care trebuie apreciat pe toate palierele sale.“

Sunday Express

„Una dintre cele mai puternice voci literare ale timpului nostru, Jeanette Winterson reușește să rămână fidelă originalului shakespearean, dar în același timp să inoveze plină de curaj, cu umorul subtil care a devenit o marcă a scrisului său.“

The Independent

„Poveste de dragoste și meditație filozofică, *Scris pe trup* îmbină sensibilitatea cu ironia, pasiunea cu erudiția.“

The New York Times Book Review

Jeanette Winterson
O paranteză în timp
Traducere din engleză de Vali Florescu
248 pp., 32 lei

Anne Tyler

Scorpia

„Romanul anului 2016“ în *World Magazine*

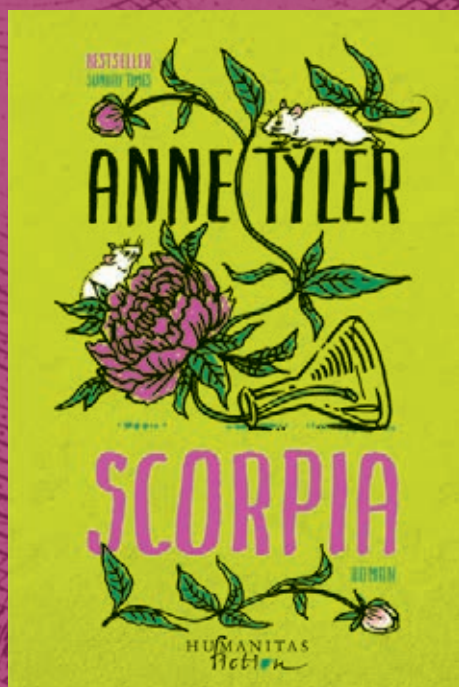
Kate Battista se simte captivă în propria existență. Cum a ajuns să se ocupe numai ea de treburile casei, de excentricul ei tată—mare cercetător—și de rebela soră mai mică, Bunny? Mai mult, are întotdeauna probleme la grădinița unde lucrează și unde, deși copiii o adoră, adulții nu-i înțeleg defel alegerile de viață și comportamentul direct și neconvențional. Când doctorul Battista pune la cale un plan care să împiedice repatrierea asistentului său, Piotr, Kate se găsește într-o situație aparent fără ieșire.

„*Scorpia* oglindește, cu multă naturalețe, clipa fugară, și e o carte plină de viață, de umor, dar și de profunzime.“

New York Times Book Review

„*Scorpia* e o comedie de moravuri cu o adevărată cascadă de întâmplări, care amintește în aceeași măsură de Jane Austen și de Shakespeare. E limpede că Anne Tyler a scris acest roman strălucit cu o enormă plăcere, aceeași plăcere pe care o vor simți și cititorii la lectură.“

NPR.org

Anne Tyler
Scorpia
Traducere din engleză de George Volceanov
248 pp., 32 lei

Anne Tyler Scorpia

Te poți simți cu adevărat rănit trupește atunci când cineva îți provoacă o durere sufletească. Avea să facă această descoperire în zilele ce au urmat. O făcuse și în trecut, în repetate rânduri, însă de data asta era un fel de revelație nou-nouță, care o înjunghia ca un cuțit înfipt în piept. Sună illogic, desigur: de ce tocmai în piept? La urma urmei, inimile nu-s decât niște pompe ridicate în slăvi. Și totuși, își simțea inima învinețită de durere, în același timp chircită și umflată, oricât ar suna chestia asta de contradictoriu. În fiecare zi mergea la lucru pe jos și se simțea complet, iremediabil singură. I se părea că toți ceilalți trecători au pe cineva, un companion cu care să râdă, căruia să-i facă o confesiune, căruia să-i tragă un ghiont în coaste. Toate găștile alea de puștoaice care aveau deja soluții pentru orice problemă. Toate perechile alea care mergeau cu trupurile lipite, vorbindu-și în șoaptă, cu capetele apropiate, și toate vecinele care puneau de-o bârfă stând lângă automobilele personale înainte de-a porni spre locurile lor de muncă. Bârfeau despre soți excentrici, adolescenți imposibili, îndrăgostiți ghiioniști, iar apoi se despărțeau și-i ziceau „Neața“ lui Kate — chiar și cele are n-o cunoșteau. Iar ea se prefăcea că nu le aude.

Dacă își lăsa capul în jos, părul îi cădea în față și-i acoperea complet profilul.

Vremea era acum mai primăvărată, narcisele începeau să înflorească, iar păsărelele făceau o hărmălaie de-a dreptul in-suportabilă. Dacă ar fi putut dispune de timp după bunul ei plac, ar fi ieșit să lucreze în grădină. Treaba asta întotdeauna îi alina suflul. Dar nici vorbă, trebuia să meargă la grădiniță în fiecare zi și să afișeze un zâmbet strălucitor când ajungea la intrare, unde își lăsau părinții odraslele în grija lor. Unii dintre prichindeii mai mici refuzau să-și ia la revedere chiar și după atâtea luni de grădiniță, și se agățau cu disperare de genunchii părinților, îngropându-și fețele în poala lor, iar aceștia îi aruncau lui Kate o privire posomorâtă, la care ei nu-i rămânea decât să afișeze o mină plină de compasiune, de-a dreptul mincinoasă, și să-l întrebe pe copil, oricare ar fi fost acesta: „Nu vrei să te țin de mână în timp ce intrăm?“ Asta deoarece doamna Darling stătea în ușă și pândea primul prilej să o poată concedia. Și, dacă ar concedia-o, ce mare brânză ar fi? N-ar fi tot un drac?

În drum spre grupa copiilor de patru ani, le saluta doar scurt din cap pe educatoarele și asistentele pe care le vedea discutând pe coridor. O saluta pe doamna Chauncey și își lăsa în debara catrafusele. De cum intrau în încăpere, prichindeii se repezeau la ea, să-i împărtășească o veste ce nu suporta amânare — un nou giumbușluc făcut de vreun animal de casă, un vis înspăimântător, un cadou făcut de o bunică — și adesea vorbeau mai

mulți deodată în timp ce Kate stătea în mijlocul lor nemișcată, ca un copac, și le răspundea: „Zău. I-auzi. Închipuie-ți“. Avea senzația că, pentru asta, trebuie să facă eforturi colosale, dar nici unul dintre prichindei nu părea să bage de seamă acest lucru.

Își făcea orele de arătat și povestit, de citit povești, de lucru manual. Apoi lua o pauză în cancelarie, unde doamna Bowers discuta despre operația de cataractă, iar doamna Fairweather întreba dacă mai e cineva care a suferit vreodată de tendinită și se opreau toate s-o salute, iar Kate băguia ceva de genul „Hmh“ și își lăsa cortina de păr să-i cadă peste față în timp ce înainta spre toaletă.

Grupa prichindeilor de patru ani părea să treacă printr-o perioadă de neînțelegeri strașnice și nici o fetiță nu voia să mai discute cu Liam M.

— Ce le-ai făcut? l-a întrebat Kate.

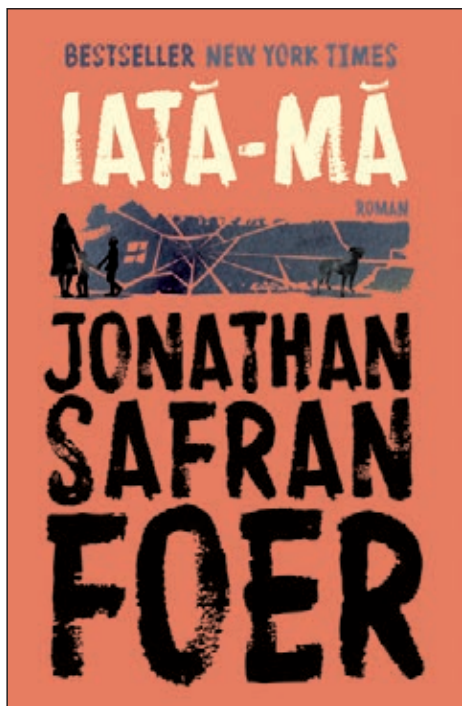
— Nu știu ce le-am făcut, i-a răspuns el.

Kate îi dădu crezare. Uneori, fetițele astea erau nemaipomenite în materie de mașinații. (*fragment*)

Eveniment editorial

Jonathan Safran Foer

Iată-mă

Jonathan Safran Foer
Iată-mă
Traducere din engleză de...
... pp., ... lei

New York Times Bestseller • New York Times Notable Book of 2016 • Time Magazine Top 10 Novel of 2016 • Times Literary Supplement Best Book of 2016

Cu mult umor, dar și cu adâncă melancolie, Foer construiește o poveste multistratificată. Focalizează lentilele camerei sale imaginare asupra unei familii evreiești din Washingtonul actual în interval de patru săptămâni și demolează, nivel după nivel, construcția existenței ei intime și sociale, până ajunge la sâmburele care-i alimentează viața și care se dovedește a fi mai fragil și mai vulnerabil decât și-ar fi imaginat. Julia, o arhitectă „care n-a construit niciodată nimic“, după propria caracterizare, și Jack, soțul ei, scenarist de succes al postului HBO, dar neîmplinit profesional, trăiesc împreună cu fiii lor, Sam, Max și Benjy – trei copii cu personalități complexe și sofisticate – în confortul metropolei americane, ducând o viață tihnită, îmbogățită de mici ritualuri laice, care-i definesc ca familie. Când, cu puțin timp înainte de ceremonia de *bar mitzvah* a lui Sam, Julia descoperă în telefonul soțului ei mai multe mesaje cu un conținut sexual explicit, totul sare în aer, scoțând la iveală o adevărată spirală a crizelor identitare. Cu aceeași inventivitate plină de energie, ireverență hilară și impetuozitate emoțională din *Totul e iluminat* și *Extrem de tare și incredibil de aproape*, romanul *Iată-mă* e cea mai lucrată, mai dură, dar și cea mai amuzantă carte a lui Foer.

Jonathan Safran Foer a reinventat romanul experienței evreilor americani, devenind, pe drept cuvânt, moștenitorul literar al lui Bernard Malamud, Saul Bellow, Philip Roth.

Charles R. Larson, *Counterpunch*

Uimitor . . . Un roman plin de înțelesuri profunde despre identitate, istorie, familie și lumea ieșită din matcă în care trăim.

Maureen Corrigan, *NPR's Fresh Air*

Jonathan Safran Foer așază mâna cititorului pe însăși inima experienței omenеști – frumusețea transcendentă a relațiilor interumane. Citește, o să simți viața pulsând.

Philadelphia Inquirer

Sam aștepta pe banca din fața biroului rabinului Singer, când Samantha se apropie de bimah¹. Sam o construise din lemn bătrân de ulm digital, pe care-l recuperase de pe fundul unui lac digital limpede, pe care tot el îl săpase și-n care scufundase o pădurice în urmă cu un an, când, asemenea unui cățeluș nevinovat captiv pe podelele electrificate, dovedă a înseși existenței răului², învățase ce înseamnă neajutorarea. — Nu contează dacă vrei sau nu bar mitzvah, îi spusese tatăl său. Încearcă totuși să te gândești la asta ca la o sursă de inspirație. La urma urmei, de ce era, oare, așa de obsedat de cruzimea față de animale? De ce se simțea atras ca un magnet de videoclipuri despre care știa că nu vor face decât să-i întărească și mai mult convingerile despre umanitate? Petrecea enorm de mult timp căutând violență:

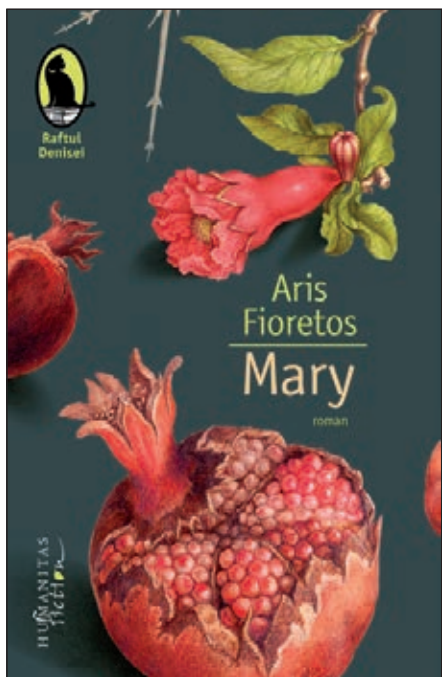
cruzime față de animale, lupte între animale (organizate de oameni, dar și în natură), animale care atacă oameni, toreadori care își merită soarta, atleți accidentându-se, lupte între oameni ai străzii, decapitări provocate de elicele elicopterelor și multe altele; gunoieri accidentați de camioanele de gunoi, lobotomii cu antene de mașină, victime civile ale războaielor chimice, răni cauzate de masturbare, capete de șiiți pripornite în stâlpi de către sunniți, operații chirurgicale eșuate, victime ale unor arsuri provocate de aburi fierbinți, clipuri cu instrucțiuni despre cum să înlături părțile discutabile ale animalelor ucise de mașini (de parcă ar exista și părți nediscutabile), clipuri cu instrucțiuni despre metode de sinucidere nedureroasă (de parcă asta n-ar fi prin definiție imposibil) și tot așa, la infinit. (*fragment*)

De același autor

Suedia – invitat de onoare la Bookfest 2017

Aris Fioretos
Mary
Traducere din suedeză de...
...pp., ...lei

Aris Fioretos

Mary

Romanul *Mary* are subtilitatea și rafinamentul unei proze poetice și își poartă cititorul într-o călătorie senzorială printre mirosuri, sunete, arome și culori. A fost distins cu Premiul pentru roman al Radioului Suedez, Premiul pentru roman al orașului Gävle și Premiul Jeanette Schocken al orașului Bremerhaven.

Parabolă politică despre dictatură sau arheologie a sufletului omenesc prins în capcanele istoriei, *Mary* este în același timp o carte a supraviețuirii, în orice condiții, chiar și atunci când ai pierdut totul. Performanța narativă este remarcabilă: scrisă de un autor bărbat, cartea dă voce și conștiință unei femei însărcinate –Maria eternă–, fără vreo notă falsă. Povestea torturilor pe care ea

le îndură are efect de catharsis, iar răul, paradoxal, pune în lumină gesturi de o nespusă gingășie.

„Decizia cumplită pe care *Mary* trebuie să o ia pare despinsă dintr-o tragedie antică. [...] Aris Fioretos a dat calvarului istorisirii și-al aducerii aminte o formă năucitoare.“
Die Zeit

„În ciuda poveștii sumbre pe care o dezvăluie, *Mary* este o lectură uimitor de plăcută. Ceea ce impresionează este nu numai eleganța stilului, ci și felul în care Fioretos reușește să o construiască folosind mijloace atât de simple și un decor atât de sumar. *Mary* este un roman splendid, dar mai ales un roman răvășitor.“
NT

Clasicii modernității

Yukio Mishima

Amurgul marinarului

Într-o suburbie din Yokohama postbelică, Noboru, un băiat de 13 ani orfan de tată, se alătură unei bande de adolescenți sălbatici pe care îi unește disprețul nedisimulat față de ipocrizia, sentimentalismul și inutilitatea adulților, și mai cu seamă a taților. Atunci când Fusako, mama occidentalizată a lui Noboru, se căsătorește cu marinarul Ryūji, al cărui spirit de aventură stârnise admirația băiatului, adolescenții se hotărăsc să pedepsească violent această dezamăgitoare renunțare la libertate în favoarea unei mărunte vieți domestice. Un roman de o incredibilă forță narativă, care desenează legătura subtilă dintre temerile primare ale bărbaților, pierderea statutului Japoniei sub ocupația americană, forța de emasculare a căsătoriei și neputința furioasă a tineretului.

„Amurgul marinarului explorează cruzimea vicioasă din spatele a ceea ce ne imaginăm că este inocența.“

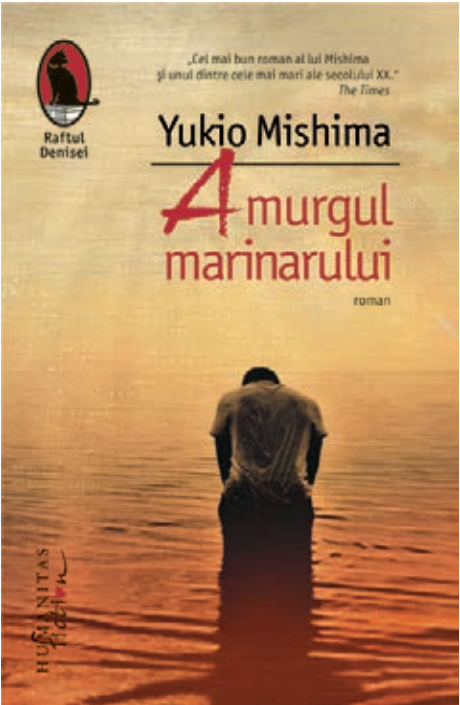
Independent

„O operă majoră.“

TIME

„O operă de o perfecțiune înghețată ca lama unui bisturiu.“

Marguerite Yourcenar
Mishima sau viziunea Vidului

Yukio Mishima
Amurgul marinarului
Traducere din japoneză de Andreea Sion
200 pp., 27 lei

Nikos Kazantzakis

Fratricizii

Tradus, cu multiple reeditări, în peste 20 de limbi, romanul păstrează același dramatism și aceeași vibrație specifice marilor opere ale titanului literaturii grecești, fiind cel mai aproape de lumea noastră, măcinată de lupte fratricide.

Săptămâna Mare, în vârtoarea războiului civil din Grecia izbucnit după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial. Patimile lui Hristos, retrăite aievea într-un sat din nordul Greciei, unde oamenii sunt nevoiți să îndure consecințele devastatoare ale conflictului dintre trupele guvernamentale și rebelii din munți. Părintele Iannaros, exasperat de confruntarea sângeroasă, se străduie din răspuț să împacă taberele adverse. Efort cu atât mai dificil din punct de vedere moral, cu cât în fruntea rebelilor se află chiar fiul său.

„Fratricizii reușește să evoce într-un stil tulburător poezia condiției celui angajat în lupta supremă, în încercarea eroică și în mod inevitabil fatală de a pune capăt actelor de cruzime săvârșite de om împotriva seamănului său.“

Times

„Fratricizii lui Nikos Kazantzakis se aseamănă, ca textură și structură, cu tragedia antică potrivit definiției ei dată de Aristotel. Este tragedia unor oameni concreți, este tragedia tuturor oamenilor.“

Patroklos Stavrou

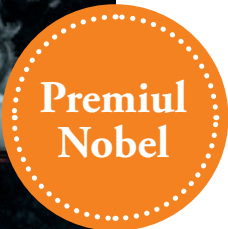

Nikos Kazantzakis
Fratricizii
Traducere din neogreacă de Alexandra Medrea
272 pp., 32 lei

William Golding

Devenit un clasic al secolului XX, *Împăratul muștelor* continuă să aibă un ecou rareori întâlnit în istoria literaturii. Transpunerea cinematografică a romanului, din 1963, îi aparține regizorului Peter Brook.

Un grup de copii scapă cu viață dintr-o catastrofă aviatică și încearcă să supraviețuiască pe o insulă pustie din mijlocul Pacificului. Însă ceea ce ar putea fi aventura vieții lor, o nouă robinsoniadă departe de adulți și de regulile acestora, se transformă într-un coșmar ucigător de vise: ura ia locul inocenței și crima se înstăpânește peste o lume care-și rătăcește busola. O parabolă de o forță incredibilă care ne oferă un răspuns deopotrivă crud și realist la întrebarea: este libertatea absolută calea spre paradis?

William Golding
Împăratul muștelor
Traducere din engleză de Constantin Popescu
...pp., ... lei

Giuseppe Tomasi di Lampedusa
Ghepardul
Traducere din italiană de Gabriela Lungu
288 pp., 43 lei

Giuseppe Tomasi di Lampedusa

Ghepardul, capodopera lui Giuseppe Tomasi di Lampedusa, apare însoțit de prefața lui Gioacchino Lanza Tomasi, fiul adoptiv al autorului, dedicată metamorfozelor pe care le-a suferit celebrul roman, precum și cu două fragmente inedite și câteva poeme cuprinse în așa-numitul „Canțonier al casei Salina“. *Ghepardul* a fost ecranizat în 1963, în regia lui Luchino Visconti, cu Burt Lancaster, Alain Delon și Claudia Cardinale în rolurile principale.

„Probabil cel mai mare roman al secolului XX.“

L.P. Hartley

Franz Kafka

Franz Kafka
Metamorfoza: Integrala prozei antume
Traducere și note de MIRCEA IVĂNESCU
Ediție îngrijită și postfață de Cristina Cioabă
...pp., ... lei

Metamorfoza:
Integrala prozei antume

Marea descoperire pe care o poate face cititorul acestui volum – ce cuprinde toate scrierile publicate de Kafka în timpul vieții – este dimensiunea fundamental poetică a scrisului său. Cel care deschide cartea simte de îndată că scriitorul praghez este, în bună măsură, un poet. Viziuni transcrise cu o rece exactitate, uneori sub forma fragmentului, dar și în texte cu fluența paginii de roman au drept constantă aderența la clipa trăită, pe care poemul în proză kafkian o dăruiește infinitei retrăiri. Această revelație o datorăm în bună măsură traducătorului care vine, aici, „în întâmpinarea”operei kafkiene. Doar un poet cum a fost Mircea Ivănescu, călător el însuși pe tărâmurî asemănătoare, putea simți și transpune în limba română, cu o fidelitate de profunzime, lava nestinsă a viziunilor kafkiene.

„Era un visător, iar creațiile sale poetice sunt concepute de cele mai multe ori ca prin vis și iau forma viselor... Imită cu exactitate lucrurile nebunești și lipsite de orice logică a căror apariție se petrece în vis, acest joc de umbre al vieții, făcându-ne să amuțim de spaimăși până la urmă să râdem.“

Thomas Mann

„Nici un scriitor puternic nu vrea să fie mântuit prin a fi uitat. Kafka este unul dintre scriitorii secolului XX imposibil de ocolit, alături de Joyce, Proust, Freud, Faulkner și încă puțini, de aceeași statură. La sfârșit, el a căutat numai mântuirea comună prin uitare, aceea de a fi amintit doar ca făcând parte dintr-un popor, și nu ca individ. [...] Dacă ne gândim la Scriitorul evreu postbiblic, ne gândim la Franz Kafka.“

Harold Bloom

De același autor

Djuna Barnes

Pădurea nopții

Considerat de T.S. Eliot un roman de referință al secolului XX, *Pădurea nopții* se dezvăluie în umbrele decadente ale marilor orașe Paris, Berlin, Viena, un spațiu în care granițele trasate de statutul social, religie și sexualitate par imuabile, dar de fapt pot fi trecute extrem de ușor. Personajele care populează această lume sunt printre cele mai memorabile din literatură: expatriata americană Robin Vote, care se lansează în mai multe idile extraconjugale, mai întâi cu Nora Flood și apoi cu Jenny Petherbridge, soțul ei, Guido Volkbein, fiul unui autointitulat baron, doctorul O'Connor, un ginecolog cu un discurs sclipitor, plin de furie, profunzime și aluzii surprinzătoare. Individualitățile acestor personaje și relațiile dintre ele fac din *Pădurea nopții* un roman cât se poate de actual.

„O capodoperă a modernității.“

The Washington Post Book World

„Ceea ce mi-aș dori eu este să-l las pe cititor pregătit pentru o mare realizare stilistică, pentru frumusețea frazării, strălucirea argumentului și a caracterizării și o calitate a ororii și damnării foarte înrudită cu aceea a tragediei elisabetane. “

T.S. Eliot

Djuna Barnes
Pădurea nopții
Traducere din engleză de Luana Schidu
192 pp., 25 lei

Ismail Kadare

Ismail Kadare
Firmanul orb: Nuvele
Traducere din albaneză de Marius Dobrescu
232 pp., 29 lei

Firmanul orb

Sub forma unor metafore extrem de puternice, precum legea absurdă a orbirii tuturor celor suspectați că ar avea darul deochiului sau construirea, în palimpsest, a Hagiei Sofia peste vechea biserică creștină, Kadare spune povestea unei lumi pline de cruzime, dar și de farmecul specific al tărâmurilor atât de încercate, încât istoria lor pare să țină de ordinul miticului și fantasticului.

Parabole ale condiției umane, cele cinci nuvele istorice din acest volum dezvăluie aceeași scriitură profetică, epică a lui Ismail Kadare, care are în centru ținutul său natal: Albania. Un ținut al unei multitudini de popoare, limbi și religii care incarnează tragedia unei uri legendare.

„Citind aceste nuvele rămâi uimit de bogăția imaginației romanești, de complexitatea analizei și, de asemenea, de o fertilitate prodigioasă indusă, putem presupune, de opresiune și teamă.“

Le Monde

„În nuvelele istorice, Imperiul Otoman întruchipează puterea discreționară, devenită un scop în sine. Nu există principii, nu există etică, puterea nu cunoaște moderație.Violența, cruzimea și sperjurul sunt dominante. O poliție atotputernică s-a infiltrat peste tot, denunțul și teama de a fi denunțat, cu argumente sau fără, torturează permanent conștiințele.“

De același autor

Debut literar

Adrien Bosc

Constellation

În noaptea de 27 spre 28 octombrie 1949, avionul Constellation, „noua cometă a companiei Air France“, care plecase de la Paris către New York, se strivește de muntele Redondo, în largul arhipelagului Azore. La bord se aflau 48 de pasageri și membri ai echipajului, printre care celebrități precum boxerul Marcel Cerdan și violonista Ginette Neveu. Roman inspirat din povestea adevărată a prăbușirii avionului Air France Lockheed Constellation și a faimoșilor săi pasageri în octombrie 1949.

Adrien Bosc reaprinde toate cele 48 de stele stinse în tragica noapte, ascultă vocea fiecărei victime și îi spune povestea, dându-i din nou viață. Îmbinând scriitura jurnalistică și aventura romanescă, autorul reușește să creeze legături între pasageri și evenimentele timpului lor. Însă marea provocare la care își propune să răspundă este de a descoperi înlanțuirea de infime cauzalități care au dus la acest sfârșit dramatic.

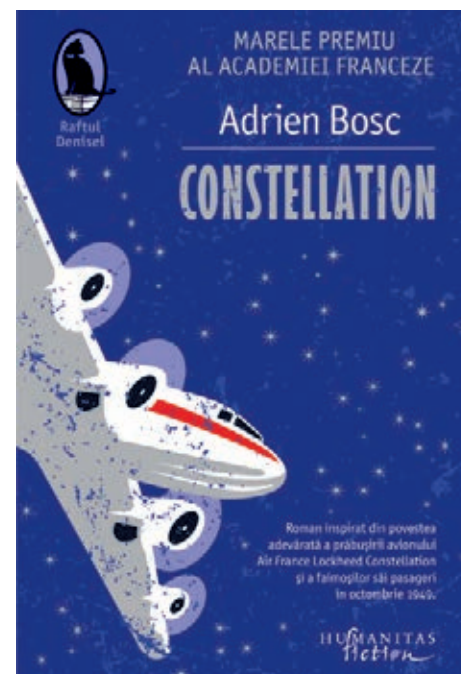
„Ultimul zbor al aeronavei Constellation este și primul zbor al lui Adrien Bosc. Scriitura este limpede, cromatică, iar construcția savantă. Bosc planează asupra unui mormânt de oțel ale cărui secrete le smulge, ca și când enigma ar fi inepuizabilă. Ca și când Lockheed Constellation își continuă zborul, dar numai Dumnezeu știe unde.“

Le Nouvel Observateur

„Adrien Bosc stăpânește foarte bine narațiunea și tehnica scriiturii, iar primul său roman strălucește în galaxia uneori încețoșată a debutului literar.“

Le Figaro Magazine

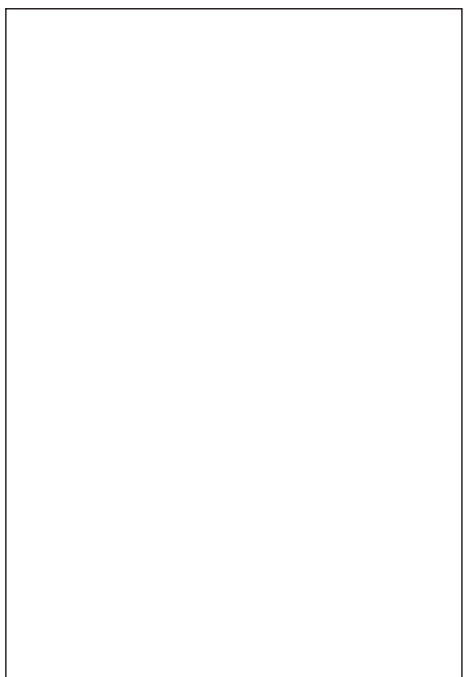
Marele Premiu al Academiei Franceze

Adrien Bosc
Constellation

Traducere din franceză de Mariana Piroteală
200 pp., 27 lei

Priya Parmar

Priya Parmar

Vanessa și sora ei

Traducere din engleză de
ANTOANETA RALIAN și IRINA HOREA
... PP., ... LEI

New York Times Notable Book of 2015 • Editor's Choice – New York Times Sunday Book Review • Barnes & Noble Discover Great New Authors 2015 Pick • January 2015 Indie Next List Pick • Book to Read Now! – US Weekly • Must List – Entertainment Weekly • Top Ten LibraryReads Titles for January 2015 • Ten Titles to Pick Up Now – O, The Oprah Magazine

Londra, 1905. După moartea părinților, surorile Stephen, Vanessa și Virginia, împreună cu frații mai tineri, Thoby și Adrian, lasă în urmă copilăria și se mută într-o casă din avangardistul cartier Bloomsbury. În jurul lor se va forma un cerc de artiști și scriitori remarcabili, care vor intra în legendă drept Grupul Bloomsbury. În plină epocă edwardiană, aceștia își oferă libertatea de a fi niște tineri boemi, nonconformiști. Dar totul se schimbă când Vanessa se îndrăgostește pe neașteptate și sora ei se simte abandonată. Posesivă până la obsesie, charismatică și manipuloare, de o inteligență excepțională, Virginia a trăit mereu înconjurată de atenția și afecțiunea surorii sale; fără acestea, poate oricând să cadă pradă tendințelor autodistructive. În vreme ce tragedia și trădarea amenință să le destrame familia, Vanessa trebuie să ia o decizie prin care să-și protejeze propria fericire.

Vesna Goldsworthy

Vesna Goldsworthy

Marele Gorsky

Traducere din engleză de Ioana Avădani
200 pp., 27lei

Marele Gorsky este flambaia poveste pereche a romanului-cult *Marele Gatsby*, a cărui acțiune e acum strămutată în Londra secolului XXI, cu nimic mai puțin spectaculoasă și mai puțin efervescentă decât New Yorkul din anii nebuni ai epocii jazzului. Romanul a fost nominalizat, în 2015, la Bailey's Women Prize for Fiction, fiind bestseller în Marea Britanie și în alte 15 țări.

În vreme ce îl ajută pe Gorsky să-și seducă și să-și recucerească iubirea pierdută, prin intermediul unei biblioteci impresionante, purtătoare a mesajului acestuia de dragoste și regret, librarul Nikola se trezește în mijlocul unei lumi ale cărei strălucire și opulență ascund la fel de multă deznădejde și disperare.

„Cea mai frumoasă ficțiune a anului 2015.“

Financial Times

„Gorsky, personajul central al romanului, le datorează la fel de mult celebrilor îndrăgostiți din literatura rusă precum Oneghin, Vronski și Jivago, ca și lui Gatsby. Povestea mea e, de fapt, o poveste de iubire cu cărți.“

Vesna Goldsworthy

Lisa Strømme

Lisa Strømme

Fata cu fragi

Traducere din engleză de Irina Bojin
320 pp., 32 lei

Lisa Strømme dă viață tumultoasei povești de dragoste care a inspirat unul dintre cele mai faimoase tablouri din toate timpurile – *Strigătul* lui Edvard Munch.

În vara anul 1893, mica așezare de coastă Asgårdstrand își așteapta oaspeții din capitala Kristiania – vechea denumire a orașului Oslo –, printre care se numără artiști plastici, oameni de teatru și muzicieni veniți în căutarea liniștii și a unei atmosfere propice creației. Pacea micuței comunități e tulburată de acest exod anual, cu precădere în momentul în care își face apariția tânărul pictor Edvard Munch, personaj controversat și înțeles cu adevărat de puțini dintre contemporanii săi.

„Un amestec viu, impetuos de realitate și ficțiune.“

Pool

„Iubire și pierdere, legături de familie și pasiuni secrete sunt explorate deopotrivă în cea mai bună carte a primăverii.“

Sunday Express

Bestsellers

Kate
Morton

Kate Morton
Casa de lângă lac
Traducere din engleză de Sînziana Dragoș
496 pp., 49 lei

Romanele scriitoarei australiene Kate Morton s-au vândut în 10 000 000 de exemplare în peste 40 de țări.

Cornwall, iunie 1933. Domeniul familiei Edevane, Loeanneth, își așteaptă oaspeții pentru petrecerea tradițională de la mijlocul verii. Alice Edevane are 16 ani, o inteligență vie și vrea să fie scriitoare. Apropierea balului o emoționează peste măsură, iar motivele nu-i lipsesc – a scris o povestire polițistă după toate regulile artei și se pregătește să-și dezvăluie secretul: este îndrăgostită. Dar la miezul nopții, când focurile de artificii luminează cerul întunecat, familia Edevane va suferi o pierdere atât de grea, încât va părăsi Casa de lângă lac pentru totdeauna.

„Romanele lui Kate Morton sunt cele mai de succes cărți ale Australiei de după *Pasărea spin* a lui Colleen McCulloch.“
The New York Times Book Review

Alain
de Botton

Alain de Botton
Ce se întâmplă în iubire
Traducere din engleză de RADU PARASCHIVESCU
240 pp., 29 lei

Se poate trăi în cuplu așa cum spune povestea: „fericiți până la adânci bătrâneți”? Știm ce dubii au pesimiștii, știm și ce euforie candidă îi animă pe optimiști. La mijloc, așa cum îi sta bine adevărului, se găsește punctul de vedere al unui scriitor versat în arta de-a diseca romantismul, anxietatea și succesul. *Ce se întâmplă în iubire* este o poveste incitantă despre întâlnirea dintre iluziile pe care ni le țesem și foarfeca realității.

„Alain de Botton are darul de a ne face să reflectăm la felul în care trăim.“

Jeanette Winterson

„Nu intriga ne ghidează în acest roman complex, ci personajele, precum și analiza meticuloasă a emoțiilor și comportamentelor care consolidează un cuplu și apoi aproape îl distrug. Autorul are un simț acut al percepției.“

The Guardian

David
Foenkinos

David Foenkinos
Potențialul erotic al soției mele
Traducere din franceză de Dan Rădulescu
184 pp., 24 lei

Roman distins cu Premiul Roger Nimier (2004) și tradus în douăzeci de limbi

Pentru lumea de azi, avidă de obiecte, de cât mai multe obiecte, pasiunea de colecționare a eroului lui Foenkinos este simptomatică. Trebuie să acumulăm pentru a avea cât de cât senzația că trăim. Iar patima are atâta forță, încât sfârșește prin a transforma tot ce atinge, lucruri și oameni deopotrivă. Autorul disecă această obsesie devoratoare cu umorul său fantasmagoric, punându-ne în față oglinda unei farse care ne deformează grotesc chipurile, redându-ne totodată adevărul mai adânc, ascuns în cotidianul nostru searbăd.

„Potențialul comic al lui Foenkinos nu e o vorba-n vânt.“

Le Figaro

„David Foenkinos este un esthet al râsului.“

L'Express

Francesc Miralles,
Care Santos

Francesc Miralles, Care Santos
Cel mai frumos loc din lume e chiar aici
Traducere din spaniolă de Cornelia Rădulescu
220 pp., 27 lei

Scris la patru mâini, romanul *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici* este tradus deja în 20 de țări.

Salvată în ultimul moment de la sinucidere de o întâmplare neașteptată, Iris pornește într-o aventură care îi va schimba modul de a vedea viața. După moartea părinților ei într-un accident de mașină, dezorientată și fără nici o perspectivă, ea va fi nevoită să ia lucrurile de la capăt. Iar revizitarea trecutului poate fi o experiență dureroasă și plină de pericole, dar și una aducătoare de fericire, mai ales când lui Iris îi apar în cale doi „iluminați“.

„În *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici* am vrut să exprimăm neliniștile, iluziile, nemulțumirile și bucuriile oamenilor de astăzi, totul învăluit în puțină magie cotidiană, pentru că, uneori, în lume se întâmplă lucruri fabuloase, dar noi, din cauza problemelor și grijilor zilnice, nu ne dăm seama de farmecul vieții, care ne e atât de la îndemână.“

Francesc Miralles

Tom Rachman

Creșterea și decăderea marilor puteri

După succesul internațional al romanului său de debut, *Imperfecționiștii*, Tom Rachman publică o carte complexă și actuală despre fragilitatea relațiilor umane. *Creșterea și decăderea marilor puteri* a fost considerat unul dintre cele mai bune romane ale anului 2014 de către *The New York Times*, *Kirkus Reviews*, National Public Radio, American Booksellers Association, *The Seattle Times*, *The Globe and Mail*, *The Vancouver Sun* și *Daily Mail*.

La World's End, o librărie prăfuită dintr-un sat din Țara Galilor, Tooly Zylberberg citește pe îndelete, tulburată doar de un asistent locvace. Când nu e în compania cărților, face plimbări lungi în natură, ia lecții de desen sau cântă la ukulele. Până în ziua în care primește un mesaj pe Facebook: „Încerc cu disperare să dau de tine. Putem vorbi despre tatăl tău?” Trecutul haotic și misterios reîncepe să-o bântuie pe Tooly. Deși a citit mii de povești, există una pe care nu o înțelege: chiar a ei.

„Un adevărat tur de forță pentru minte și pentru inimă.“

The Times

„Rachman are nevoie doar de câteva personaje bine conturate pentru a umple o pânză amplă și o impresionantă bucată de istorie. Un roman foarte ambițios... Bogăția acestei cărți devine și mai evidentă odată încheiată lectura.“

The New York Times

Tom Rachman
Creșterea și decăderea marilor puteri
Traducere din engleză de Vali Florescu
400 pp., 42 lei

Serii de autor

Fernando Pessoa

Vecin cu viața

Fernando Pessoa
Vecin cu viața: Poezia ortonimă 1911–1935
Traducere din portugheză de Dinu Flămând
... pp., ...lei

„Era un om care cunoștea diverse limbi și scria versuri. Își câștiga pâinea și vinul punând cuvintele pe locul cuvintelor, așa a scris versuri cum trebuie să fie scrise versurile, deci ca pentru prima dată. L-a început s-a numit Fernando, Pessoa, persoană ca noi toți ceilalți. Dar într-o zi îi trecu prin cap să anunțe iminenta apariție a unui super Camões, unul mult mai mare decât primul; fiind însă limpede că el era o persoană discretă, obișnuind să treacă neobservat pe strada Aurarilor înveșmântat într-un impermeabil de culoare deschisă, cu

papion și cu o pălărie fără pană, nu a spus că acel super Camões era el însuși. De fapt, un super Camões nu e altceva decât un Camões mai mare, numai că el avea rezerve fiindcă urma să devină Fernando Pessoa(s), adică persoane, fenomen nemaîntâlnit în Portugalia până atunci. Evident, viața lui era făcută din zile, și știm că acele zile sunt egale deși nu se repetă, iată de ce nu trebuie să fim surprinși că într-o zi, când trecea prin fața unei oglinzi, Fernando a întrevăzut, pentru un moment, o altă persoană./.../ «Dați-mi ochelarii!» au fost ultimele și decisele sale cuvinte. Până acum nimeni nu a arătat vreun interes să știe de ce a vrut asta, cu riscul de a da impresia că ignoră sau disprețuiește ultima voință a muribunzilor, dar e destul de plauzibil să presupunem că intenția lui a fost de a se privi într-o oglindă ca să afle, în sfârșit, cine fusese el. Doar că Parca nu i-a mai dat răgaz. Și nici nu se afla vreo oglindă în acea odaie. Acest Fernando Pessoa nu a ajuns să afle cu adevărat sigur cine anume fusese, dar grație îndoielilor sale ajungem să reușim să știm ceva mai mult despre ceea ce suntem noi.“ – **José Saramago**

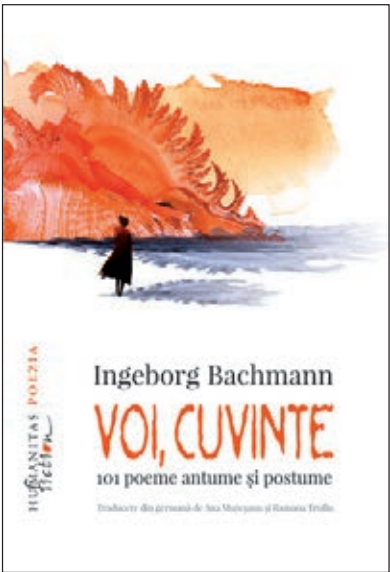
*„Aici, în străfundul acestui apartament
Unde nu în el, ci doar în mintea mea locuiesc
Întemnițat în propria mea ființă, chiar în acest
moment
În care eu pe mine mă simt absent, și cu mine mă
întâlnesc,*

*Aici, acum, eu rememorez
Cât din mine anume a încetat să mai fie
Și, inutil, îl tot plâng pe acel [...] /
Care sunt însă nu a putut să fie.“*

Poezia

Ingeborg Bachman

Voi, cuvinte

Ingeborg Bachman
Voi, cuvinte: 101 poeme antume și postume
Traducere din germană de
Ana Mureșanu și Ramona Trufin
... pp., ...lei

„Cine scrie poezii așterne formule în memorie, cuvinte vechi, minunate pentru piatră și frunză, legate sau despărțite de cuvinte noi, noi semne ale realității, și cine imprimă formulele se și retrage în ele cu propria respirație, dovedind de la sine adevărul acestor formule.“

Ingeborg Bachmann

„La 17 octombrie 1973, când a murit în condiții nicidecum pe deplin elucidate, am fost rugat să scriu o evocare. Aceasta se termina cu mărturisirea că printre cele mai frumoase

poeme scrise în acest secol în limba germană număr câteva din volumele ei *Timp amânat* și *Invocarea Ursei Mari*. Mă întreb, conștient de vina pe care o port, de ce nu i-am spus niciodată lui IB acest lucru?“

Marcel Reich-Ranicki

„Ceea ce surprinde cel mai mult la Ingeborg Bachmann este faptul că această intelectuală strălucită nici nu a pierdut senzualitatea în poezia ei și nici nu a neglijat abstractizarea, ridicând miza stării complexe pe care obișnuim să o numim emoție la cel mai înalt rang.“

Heinrich Böll

EXIL

*Un mort sunt care hoinărește
pe năcări înregistrat
necunoscut în imperiul prefectului
de prisos în orașele de aur
și pe câmpul înverzind*

*de multă vreme expirat
și cu nimic înzestrat*

*Doar cu vânt cu timp și cu sunete
eu care printre oameni nu pot trăi*

*Eu cu limba germană
acest nor împrejurul meu
ce de casă îmi ține
gonesc prin toate limbile*

*O cum se înnoarează
întunecatele sunetele ploii
doar cele pupine cad*

În pinuturi mai luminoase ea mortul apoi îl ridică

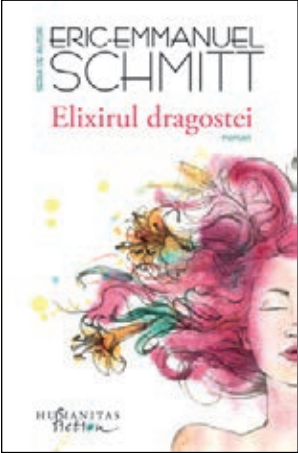

Eric-Emmanuel Schmitt

Noaptea de foc

La 28 de ani, autorul-personaj pleacă într-o călătorie în Sahara împreună cu un prieten regizor, pentru a scrie un scenariu despre misticul Charles de Foucauld. În timpul expediției, se rătăcește de grupul de excursioniști și de ghidul tuareg și este nevoit să petreacă o noapte singur în imensitatea muntelui Hoggar. Rămăs fără mâncare și fără apă, în frigul nopții deșertice, simte cum se deșteaptă în el o forță arzătoare care-i dă încrederea că nu e totul pierdut și puterea să se întoarcă nevătămat, după un urcuș ca o cursă a supraviețuirii, un urcuș real și simbolic totodată. Éric, occidentalul, intelectualul, filozoful raționalist convins că oamenii sunt doar praf de stele în mijlocul universului infinit, își vede zdruncinate toate certitudinile: focul pe care l-a trăit ca pe o imensă împăcare, libertate și bucurie salvatoare poartă oare numele de Dumnezeu?

De același autor

Eric-Emmanuel Schmitt
Noaptea de foc
Traducere din franceză de Marieva Ionescu
200 pp., 25 lei

Amos Oz

Fima

Printre dealurile și prin văile șerpuitoare pe unde au umblat cândva judecători și regi, profeți, mântuitori și vizionari, cuceritori, cruciați, făcători de minuni și martiri, Fima așteaptă o epifanie: povestea lui este cea a unei întregi generații împărțite între propriile aspirații și datoria de a aduce pacea în Israel, o generație care clădește visuri nobile, dar se dovedește incapabilă de acțiune. Publicat în 1991, romanul Fima a fost finalist la The Independent Foreign Fiction Prize în 1994.

Efraim Nomberg Nisan, numit de prieteni Fima, are 54 de ani, locuiește la Ierusalim, este recepționar la o clinică de ginecologie și în tinerețe i-a apărut un volum de poezii din care încă se mai hrănește egoul lui de scriitor. Când nu e copleșit de sentimentul că ar trebui să se afle în cu totul alt loc și nu se ocupă de mici amoruri mai mult sau mai puțin clandestine, Fima își imaginează întâlniri cu miniștri cărora le ține prelegeri despre situația Israelului și pacea cu arabii, iar ideile sale pot fi citite uneori în scurte și tăioase articole publicate în Haaretz.

„Uneori amuzant și plin de gingășie, alteori incisiv și tulburător, romanul Fima deschide o fereastră spre febrila lume interioară a unui visitor care nu se poate trezi din visul său.”

Los Angeles Times

„Cu un umor profund și încântător, de factură gogoliană, Amos Oz a creat un personaj memorabil.”

Kirkus Reviews

„Fima este cu siguranță una dintre cele mai bune cărți ale lui Amos Oz, o odă adusă complexității umane.”

Scotland on Sunday

De același autor

Mario Vargas Llosa

Premiul Nobel
2010

Am fi mai răi decât suntem fără cărțile bune pe care le citim, am fi mai conformiști, mai puțin neliniștiți și răzvrătiți, iar spiritul critic, motor al progresului, nici măcar n-ar exista. Scrisul, ca și cititul, e o formă de protest împotriva neajunsurilor vieții. Căutând în ficțiune ceea ce ne lipsește, afirmăm – fără a fi nevoie s-o spunem, și nici măcar

s-o știm – că viața, așa cum e ea, n-are cum să ne astâmpere setea de absolut, esența condiției umane, și că ar trebui să fie mai bună. Inventăm povești pentru a putea trăi cumva nenumăratele vieți pe care ni le-am dori, când de fapt noi, oamenii, abia dispunem de una singură.

Mario Vargas Llosa

Mario Vargas Llosa
Orasul și câinii
Traducere din spaniolă de Coman Lupu
364 pp., 39 lei

Mario Vargas Llosa
Matusa Julia și condeierul
Traducere din spaniolă de Coman Lupu
368 pp., 39 lei

Mario Vargas Llosa
Lituma în Anzi
Traducere din spaniolă de Mihai Cantuniari
284 pp., 34 lei

Librăria Humanitas Magheru & Takumi magazin japonez

Humanitas: *Cine trece pe bulevardul Magheru (și cine nu trece?) dă peste un loc unde lumea probează kimonouri de mătase imprimate cu flori de cireș, cântărește pe toate părțile farfurii și boluri delicate de ceramică, încălță papuci cu talpă groasă de lemn, se minunează privind cuțite de bucătărie spectaculoase, rășfoiește romane japoneze și se intimidează atingând cele mai grațioase acuarele în formă de evantaie. Locul se cheamă **Takumi** și sunteți autorul lui, cum cineva e autorul unei cărți. De ce are un magazin cu japonezării succes într-o cultură atât de diferită precum cea română?*

Ștefan Liiceanu: Răspunsul îmi pare a fi relativ simplu: pentru că Japonia are o cultură aparte, un simț estetic deosebit, ascuțit, rafinat și conservat de-a lungul secolelor de izolare națională, amestecate cu schimburi culturale intermitente cu continentul asiatic și, abia de la finele secolului XIX, cu Occidentul. Obiectele tradiționale japoneze, dintre care o bună parte se găsesc la Takumi, sunt produsul unic și inconfundabil al culturii japoneze, doritoare să „prelucreze” natura pe măsura dorințelor omului, dar fără s-o desfigureze, păstrând mereu, într-un mod subtil, oarecum nealterat, elementul natural. Piatra, lemnul, frunza, florile – fie ca materiale, fie ca elemente decorative – sunt aduse în permanență în memoria noastră, stilizate în cele mai alese maniere. O cratiță de fontă cu un capac de lemn de cedru ușor ca un fulg este altceva decât o cratiță de inox de la Carrefour. La fel, lingurițele de bambus sunt altceva – mai tandru, mai plăcut de ținut în mână – decât lingurițele noastre europene. La fel un pahar de ceai pe ai cărui pereți simți urma nisipului încrustat în argilă.

În plus, dorința de perfecțiune a aceluia popor, mai bine zis chiar obsesia perfecțiunii, își lasă amprenta pe fiecare obiect artizanal, fie că este vorba de un evantai de mătase pictat manual, fie că este vorba de un cuțit de asemenea lucrat manual, sau de faimoasele păpuși de lemn *kokeshi* create de artizani care se dedică complet producerii acelor obiecte decorative. Nu întâmplător am botezat magazinul „*takumi*”, cuvânt care înseamnă „artizan”, „meșteșugar”. Multe dintre articolele artizanale de la Takumi sunt făcute de către mici firme de familie care păstrează tradiția din generație în generație și, deși uneori instrumentele tehnologiei moderne ajută la procesul de producție, partea manuală, „umană”, rămâne factorul decisiv care conferă acestor obiecte aspectul lor deosebit. Altfel spus, aceste mici capodopere artistice nu sunt făcute la fabrică pe bandă, în anonim și din materialele cele mai ieftine pentru a fi vândute în masă, ci cu adevărat păstrează în ele spiritul tradiției și al autenticului, având fiecare o identitate individuală. Din acest motiv, ele ajung să fie universal admirate, indiferent de cultura din care vine observatorul.

Humanitas: *O poveste: un cuplu de bucureșteni a împlinit recent 50 de ani de căsătorie. Anul trecut, au descoperit Takumi și, cum pe doamnă o fascina Japonia de multă vreme, anul acesta, în ciuda oricăror riscuri (de sănătate, de ore lungi cu avionul, financiare etc.), cei doi soți au plecat în prima lor excursie în Țara Soarelui Răsare. La plecare, doamna a spus emoționată: „Dacă mor acolo, nu-mi pare rău!” Takumi e o lume și are o poveste, nu-i așa? Cum v-a venit ideea?*

Ștefan Liiceanu: Ideea aceasta s-a conturat treptat și sigur în mintea mea odată revenit în România după 17 ani petrecuți în Japonia. Am simțit nevoia să aduc cu mine „semnele” acelei lumi minunate și să-i fac pe români să se bucure de ceea ce mă bucurasem eu în timpul acestei lungi șederi. Petrecând atâta timp în acea țară exotice, am ajuns să descopăr și să apreciez adânc rafinamentul cultural nipon, și am avut și norocul de a o face negrăbit. Descoperirea Japoniei a fost, în cazul meu, un proces natural și îndelungat. Am cunoscut nu Japonia prezentată superficial de ghidurile turistice, ci Japonia care se dezvăluie prin limba și obiceiurile ei, și, bineînțeles, prin arta și tradiția ei. Sigur, orice călătorie în Japonia, cât de scurtă, nu poate să nu uimească și surprindă plăcut călătorul, dar adevărul că Japonia este încă o țară greu de cunoscut în profunzime. De exemplu, în Kyoto, unde turismul este în floare de ani buni de zile, majoritatea străinilor se bucură înainte de toate de vizitarea marilor temple budiste, vechi de secole, poate că și închiriază kimonouri și ies pe stradă să vadă cum este, chipurile, să fii japonez, dorm într-un hotel amenajat tradițional, mănâncă sushi, dar nu

știu nici istoria locurilor, nici obiceiurile populare, nici limba și, bineînțeles, nu pot distinge un obiect artizanal real, făcut potrivit unei tradiții îndelungate, de suvenirurile obișnuite. La Takumi m-am străduit să înșir în fața vizitatorilor numai obiecte cu adevărat tradiționale, importate în totalitate direct din Japonia, lucrate impecabil – mai ales ceramică și cuțite –, pentru ca ei să poată simți cu adevărat bogăția estetică și culturală a acelei țări.

Humanitas: *Ați avut senzația că magazinul Takumi urma să cadă pe un loc gol? Altfel spus, existau în România „precedente japoneze” de vreun fel?*

Ștefan Liiceanu: Pe măsură ce proiectul Takumi se contura în mintea mea, am urmărit cu mare curiozitate interesul bucureștenilor față de ideea de Japonia. Am constatat că există deja surprinzător de multe restaurante japoneze, festivaluri organizate anual fie de Ambasada Japoniei, fie de alte centre de cultură, ca să nu mai vorbim de numărul tot mai mare de elevi și studenți

Fascinanta tradiție japoneză – interviu cu Ștefan Liiceanu –

150 de metri pătrați transformați spectaculos într-o librărie cu 30.000 de cărți și o colecție unică în România de obiecte japoneze artizanale.

pasionați de limba japoneză. Pe de altă parte însă, am simțit și lipsa totală de produse japoneze tradiționale disponibile cumpărătorilor, o situație clar diferită de cea a marilor orașe europene, îndeosebi Londra și Paris, în care există magazine nipone tradiționale gata să îi bucure pe cei care le trec pragul. Această observație m-a motivat o dată în plus să dau viață conceptului Takumi, iar în prezent mă bucură cu adevărat faptul că cei care ne vizitează apreciază din plin acest proiect. **Humanitas:** *În Takumi am descoperit mai multe rulouri scrise în japoneză de mâna dumneavoastră, decorative, misterioase și atrăgătoare în sine, înainte ca vizitatorul să le citească traducerea. Fiecare reprezintă, de fapt, un sămbure de înțelepciune. Ce sfat din înțelepciunea japoneză s-ar potrivi cel mai bine spațiului românesc și românilor?*

Ștefan Liiceanu: Nu pot trimite la un sfat, ci mai degrabă la un „proiect japonez”. De ceva ani de zile, în Japonia se urmărește în mod activ un soi de „reîntoarcere la natură”. Orașele mari, odinioară fără pic de verdeață, sunt reconceptuate pentru a avea cât mai mulți copaci, acoperișurile clădirilor publice sunt transformate în veritabile grădini, iar grija față de resursele naturale ale țării este mai puternică ca oricând. Tokyo, unde locuiesc aproximativ 23 de milioane de oameni, are deja un plan ambițios, pe termen mediu, de a schimba radical structura orașului, pentru a aduce înapoi natura în sufletul oamenilor. În același stil de planuire coerentă și responsabilă, Japonia investește enorm în educație și medicină. Cred că am putea învăța aceste lucruri de la japonezi, întrucât la noi nici unul dintre cele trei aspecte (natură, educație, sănătate) nu ocupă vreun loc important în politica guvernanților. Japonia investește tot mai mult în oamenii ei, în calitatea vieții acestora, în mediul înconjurător. Bineînțeles, nu aș putea avea pretenții de la o țară precum România, trecută prin secole de instabilitate socială, războaie, tiranie, comunism, furt organizat, să fie precum Japonia. Șansele istorice nici măcar nu au fost de partea noastră. Dar mi-aș dori totuși, întrucât trăim într-o perioadă istorică relativ favorabilă, liberă, cu acces la informație, la tehnologie, feriți de războaie, să avem un spirit civic mai dezvoltat, să ne construim viitorul într-un mod coerent. Matur. De dragul simplității, aș compara o națiune cu un șofer care conduce un automobil, el fiind conștiința colectivă, iar automobilul fiind resursele fizice ale țării. Japonia are un drum bine definit, plănuit, știe încotro vrea să meargă ca națiune. În același timp, resursele țării, în speță populația și natura, sunt respectate, întreținute precum o mașină care are de parcurs un drum lung. Din păcate, noi ca națiune nu avem nici hartă, să știm încotro mergem, și nici un plan de îngrijire a bunurilor noastre. Îmi fac iluzia că, intrând la Takumi, orice român va avea, privind aceste obiecte în fond „umile”, un termen de comparație care ar putea să-l împingă înspre o meditație profitabilă.

HUMANITAS

la **Bookfest** 2017

Lansări de carte și sesiuni de autografe

JOI, 25 MAI

18.00

Noi apariții în Raftul Denisei
Nikos Kazantzakis, *Fratricizii*
Amos Oz, *Fima*
Vor vorbi: Elena Lazăr, Madeea Axinciuc,
Denisa Comănescu

18.30

Biblioteca italiana, seria nouă
Niccolò Machiavelli, *Principele*
Vor vorbi:
Smarada Bratu Elian,
Teodor Baconski, Vlad Russo

VINERI, 26 MAI

17.00

Ingeborg Bachmann
Voî, cuvinte. 101 poeme antume și postume
Vor vorbi: Ioana Nicolaie, Sebastian Reichmann, Denisa Comănescu

17.30

Lev Tolstoi, *Evangelia pe scurt*
Vor vorbi:
Gabriel Liiceanu,
Monica Broșteanu, Tatiana Niculescu

18.00

Andrei Cornea, *Lanțul de aur*
Vor vorbi: Andrei Cornea,
Ioana Pârvulescu, Vlad Russo,
Gabriel Liiceanu

18.30

Humanitas Junior la Bookfest
Prezintă: Iustina Croitoru
Lansare
Ana Alfianu, *Val și Cetatea Sufltelor*
Vor vorbi: Ana Alfianu,
Dan C. Mihăilescu,
Ioana Nicolaie, Radu Vancu

19.00

Dezbateri despre literatura
contemporană din Suedia și România,
la Scena
Invitat special, scriitorul suedez
Aris Fioretos
Eveniment în cadrul programului
„Suedia – țară invitată de onoare
la Bookfest 2017“
Vor vorbi: Aris Fioretos,
Mircea Cărtărescu, Ioana Pârvulescu,
Denisa Comănescu

19.00

Radu Vancu, *Zodia Cancerului. Jurnal*
Vor vorbi:
Radu Vancu,
Horia-Roman Patapievic,
Cristian Pătrășconiu, Lidia Bodea

19.30

Dan Stanca, *Anii frigului*
Vor vorbi: Dan Stanca,
Dan C. Mihăilescu, Cosmin Ciotloș,
Lidia Bodea

SÂMBĂȚĂ, 27 MAI

11.30

Standul Bookfest Junior
pavilion C1 (balcon)
Atelier de povestit și desenat pentru copii
Otilia Mantelers
Secretul monstrului: o poveste cu povețe, trei pisici și o surpriză
Vor vorbi: Irina Popescu, Maria Popistașu,
Otilia Mantelers, Alice Ene

11.30

Dorian Branea
Statele Unite ale românilor.
Cărțile călătorilor românești în America în secolul XX
Vor vorbi: Dorian Branea,
Cristian Pătrășconiu, Mircea Mihăieș,
Lidia Bodea

12.00

Lucian Boia
Istorie și mit în conștiința românească
Ediție aniversară adăugită și ilustrată
Vor vorbi:
Lucian Boia, Ioan Stanomir,
Gabriela Maaz

12.30

Aris Fioretos, *Mary*
Vor vorbi:
Aris Fioretos,
Mircea Cărtărescu, Ioana Pârvulescu,
Denisa Comănescu

13.30

America la răscruce, un dialog transatlantic
Martin S. Martin *în dialog*
cu Cristian Pătrășconiu
Vor vorbi:
Martin S. Martin,
Cristian Pătrășconiu,
Gabriel Liiceanu, Andrei Pleșu

14.00

Andrei Pleșu, *Despre inimă și alte eseuri*
Vor vorbi: Andrei Pleșu, Sever Voinescu

14.30

Gabriel Liiceanu
România, o iubire din care se poate muri
Vor vorbi:
Gabriel Liiceanu,
Sever Voinescu, Cristian Pantazi

15.00

Mircea Cărtărescu, *Peisaj după isterie*
Vor vorbi: Mircea Cărtărescu,
Mircea Vasilescu, Angelo Mitchievici

15.45

Tatiana Niculescu
Mistica rugăciunii și a revolverului.
Viața lui Corneliu Zelea Codreanu
Vor vorbi: Tatiana Niculescu,
Ioana Pârvulescu, Gabriel Liiceanu

16.30

Radu Paraschivescu
Am fost cândva femeie de onoare
Vor vorbi: Radu Paraschivescu,
Dan C. Mihăilescu, Oana Pellea

17.00

Ioana Nicolaie, *Pelinul negru*
Vor vorbi: Ioana Nicolaie,
Ioana Pârvulescu, Tania Radu,
Radu Vancu

17.30

Traian Ungureanu,
Proștii Europei.
Cum se sinucid civilizațiile
Vor vorbi: Traian Ungureanu,
Horia-Roman Patapievic,
Radu Paraschivescu

18.00

Jonathan Safran Foer, *Iată-mă*
Vor vorbi: Cosmin Ciotloș,
Cristian Pătrășconiu,
Ioana Bâldea Constantinescu,
Denisa Comănescu

18.30

Ioana Bradea, *Înalt este numele tău*
Vor vorbi: Ioana Bradea,
Dan C. Mihăilescu, Radu Vancu,
Lidia Bodea

19.00

Tom Rachman
Creșterea și decăderea marilor puteri
Vor vorbi: Radu Paraschivescu,
Andrei Crăciun, Denisa Comănescu

19.30

Yukio Mishima, *Amurgul marinarii*
Priya Parmar, *Vanessa și sora ei*
Vor vorbi: Ștefan Liiceanu,
Angelo Mitchievici, Laura Câlțea,
Denisa Comănescu

DUMINICĂ, 28 MAI

12.00

Ramona Ursu, *Noaptea, ca hoții*
Vor vorbi: Ramona Ursu, Emilia Șercan,
Cristian Pantazi, Radu Paraschivescu

12.30

Emilia Șercan
Fabrica de doctorate sau
Cum se surpă fundamentele unei nații
Vor vorbi: Emilia Șercan, Marian Popescu,
Cristian Pantazi, Gabriel Liiceanu

13.00

Ioana Bâldea Constantinescu
Nautilus
Vor vorbi: Ioana Bâldea Constantinescu,
Radu Paraschivescu, Tania Radu

13.30

Delia Calancia
O zi din viața Deliei, așa cum
le-a povestit-o trimișilor noștri speciali
Humanitas Junior
Vor vorbi: Delia Calancia, Ioana Nicolaie,
T.O. Bobe, Lidia Bodea

14.00

Franz Kafka
Metamorfoza.
Integrala prozei antume
Vor vorbi: Mircea Cărtărescu,
Cătălin Cioabă, Tania Radu,
Denisa Comănescu

14.30

Radu Jørgensen
Exit 45. Tragedie academică americană
Vor vorbi: Radu Jørgensen,
Horia-Roman Patapievic,
Radu Paraschivescu

15.15

Evgheni Vodolazkin, *Aviatorul*
Vor vorbi: Horia-Roman Patapievic,
Dan C. Mihăilescu, Denisa Comănescu

16.00

Noutăți în colecția Știință
Amir Alexander, *Infinitesimal.*
Cum a contribuit
la făurirea lumii moderne o teorie
matematică periculoasă
Steven Weinberg, *Lumea explicată.*
Evoluția științei moderne
Vor vorbi: Doru Căstăian, Cristian Presu-
ră, Liviu Ornea, Gheorghe Stratan

16.30

Fernando Pessoa
Vecin cu viața.
Poezia ortonimă. 1911–1935
Vor vorbi: Dinu Flămând, Ioan Stanomir,
Andreea Răsuceanu, Denisa Comănescu

17.00

Noi apariții în seria de autor
Matei Călinescu
*Conceptul modern de poezie: De la roman-
tism la avangardă*
A citi, a reciti: către o poetică a (re)lecturii
Vor vorbi: Ioana Pârvulescu,
Mircea Cărtărescu, Radu Vancu,
Lidia Bodea

17.30

Magda Răduță, *Îi urăsc, mă!*
O antologie a pamfletului.
De la cronicarii munteni la Pamfil Șeicaru
Vor vorbi: Magda Răduță,
Dan C. Mihăilescu, Radu Paraschivescu

Credite foto autori: © Emanuel Tânjală: p. 2; © Radu Sandovici pp. 6, 10, 13, 20, 33; © Revista Cariere – Sebastian Moise p. 7; © Mihai Benea: p. 8; © IRCCU Veneția: p. 10; © Ayse Yavas: p. 13; © Cătălina Flămânzeanu: p. 316; Philippe Matsas © Flammarion: p. 13; © Sam Churchill: p. 18; © Keke Keukelaar / De Beeldunie: p. 18; Carl Van Vechten – Library of Congress: p. 19; © Bert Nienhuis: p. 19; © Paul Esser: p. 22 (sus); Catherine Helie © Gallimard: p. 22; © Fiorella Battistini: p. 24; © Niels Akermann: p.25. Credite foto coperte și ilustrații: © Granger Historical Picture Archive / Alamy Stock Photo: p. 6; © Bettmann: p. 13; © Aaron Rapoport GULIVER/Getty Images: p. 13; Alexander Vasilyevich Chantsev, The Power (1990) © Heritage Image Partnership Ltd / Alamy: p. 30; The Bridgeman Art Library: p. 30; Mary Evans Picture Library / Alamy: p. 30; © Yury Vassiliev: p. 28.